

ЗАБУР

ТАРОНАИ ЯКУМ

Хушбахтии одилон ва ҳалокати шарирон.

1. ХУШО касе ки ба машварати шарирон намеравад, ва дар тариқи хатокорон намеистад, ва дар маҷлиси масхарабозон наменишинад;
2. Фақат ба шариати Худованд шавқ дорад, ва рӯзу шаб Тавроти Ёро меомӯзад;
3. Ва мисли дарахте хоҳад буд, ки назди ҷӯйҳои об шинонда шудааст, ва меваи худро дар мавсимаш медиҳад, ва баргаш пажмурда намешавад, ва ҳар чӣ мекунад, барор хоҳад ёфт.
4. Шарирон чунин нестанд, балки монанди пари коҳанд, ки онро бод пароканда мекунад.
5. Бинобар ин шарирон дар рӯзи бозхост нахоҳанд бархост; хатокорон низ дар ҷамоати одилон,
6. Зеро ки Худованд тариқи одилонро медонад, вале роҳи шарирон сӯи адам хоҳад бурд.

ТАРОНАИ ДУЮМ

Нубувват дар бораи малакути Писари Худо.

1. ЧАРО халқҳо ба шӯр меоянд, ва қабилаҳо беҳуда қасд мекунанд?
2. Подшоҳони замин қиём мекунанд, ва мирон бо ҳам машварат менамоянд бар зидди Худованд ва бар зидди Масеҳи Ё:
3. «Бандҳои онҳоро қатъ хоҳем кард, ва завлонаҳои онҳоро аз худ дур хоҳем андохт».
4. Он ки дар осмон нишастааст, механдад: Худованд онҳоро тамасхур менамояд.
5. Он гоҳ дар ҳашми Худ ба онҳо сухан меронад, ва бо ғазаби Худ онҳоро ба ҳарос меандозад:
6. «Валекин Ман подшоҳи Худро бар Сион, кӯҳи муқаддаси Худ, таъин кардам».
7. Амри Худовандро баён мекунам. Ё ба Ман гуфт: «Ту Писари Ман ҳастӣ; Ман имрӯз Падари Ту шудам».
8. Аз Ман талаб намо, ва қавмҳои ба мероси Ту, ва ақсои заминро ба тасарруфи Ту хоҳам дод.
9. Онҳоро бо асои оҳанин шикаст хоҳӣ дод; мисли кӯзаи кулол пора-пора хоҳӣ кард».
10. Пас, эй подшоҳон, ба ақл оед; эй доварони замин, таълим гиред!

11. Худовандро бо тарс ибодат намоед, ва бо ларз шодӣ кунед.
12. Писарро иззат кунед, ки мабодо ба ғазаб ояд, ва шумо дар роҳ нобуд шавед; зеро ки ғазаби Ӯ зуд аланга хоҳад гирифт. Хушо ҳамаи онҳое ки ба Ӯ паноҳ мебаранд!

ТАРОНАИ СЕЮМ

Умед бастан ба мадади Худо.

1. ТАРОНАИ Довуд, вақте ки аз писари худ Абшолӯм гурехт.
2. Худовандо! Адуёнам чӣ қадар зиёд шудаанд! Бисёр касон бар зидди ман қиём мекунанд;
3. Бисёр касон дар ҳаққи ман мегӯянд: «Ӯро дар Худо наҷот нест». Село*.
4. Валекин Ту, эй Худованд, сипаре дар гирди ман, чалоли ман ва афрозандаи сари ман ҳастӣ.
5. Овозам Худовандро мехонад, ва Ӯ аз кӯҳи муқаддаси Худ маро иҷобат менамояд. Село.
6. Ман дароз мекашам, хоб меравам ва мехезам, зеро ки Худованд ба ман мадад мекунад.
7. Аз беварҳои мардум, ки маро муҳосира кардаанд, наметарсам.
8. Бархез, эй Худованд! Маро наҷот деҳ, эй Худои ман! Зеро ки Ту ҳамаи душманонамро торсақӣ мезанӣ, дандонҳои шариронро мешиканӣ.
9. Наҷот аз Худованд аст. Баракати Ту бар қавми Туст. Село.

ТАРОНАИ ЧОРУМ

Дуои шони Довуд, ки пур аз имон ба мадади Худо мебошад.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар созҳои торнок. Таронаи Довуд.
2. Вақте ки Туро мехонам, маро иҷобат намо, эй Худои адли ман! Дар тангӣ маро вусъат додай. Ба ман марҳамат намо ва дуоямро бишнав.
3. Эй фарзандони инсон! То ба кай чалолам дар нанг хоҳад буд? Ва гапҳои хушқухолро дӯст дошта, толиби кизб хоҳед буд? Село.

*3. Село – тафсири саҳеҳи ин калима маълум нест, лекин гумон мекунанд, ки он дар таронаҳои Забур истилоҳи мусиқиест, ки хотима ё тағйири оҳангро мефаҳмонад.

4. Вале бидонед, ки Худованд порсоёнро барои Худ чудо кардааст; Худованд мешунавад, вақте ки Ёро мехонам.
5. Музтариб шуда, хато накунед: бар бистарҳои худ дар дилхотон андеша кунед ва сокит бошед. Село.
6. Қурбониҳои адолатро тақдим намоед, ва ба Худованд таваккал кунед.
7. Бисёр касон мегӯянд: «Кӣ ба мо некӯиро нишон медиҳад?» Нури рӯи Худро ба мо зоҳир намо, эй Худованд!
8. Ба дилам шодӣ бахшидаӣ аз он вақте ки ғаллаи онҳо ва оби ангури онҳо афзудааст.
9. Ба саломатӣ дароз мекашам ва хоб меравам, зеро ки танҳо Ту, эй Худованд, маро дар осудагӣ сокин мегардонӣ.

ТАРОНАИ ПАНЦУМ

Дуои субҳи Довуд, ки пур аз умедворӣ ба мадади Худо мебошад.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар созҳои нафасӣ. Таронаи Довуд.
2. Ба суҳанонам, эй Худованд, гӯш андоз, андешаҳоямро бифаҳм.
3. Овози истиғосаамро бишнава, эй Подшоҳи ман ва Худои ман! Зеро ки ба Ту дуо мегӯям.
4. Худовандо! Саҳаргоҳон овозамро бишнава, – саҳаргоҳон пеши Ту ҳозир мешавам, ва интизорӣ мекашам,
5. Зеро ки Ту Худои шароратхоҳ нестӣ: назди Ту бадкеш сокин нахоҳад шуд;
6. Лофакиён пеши назари Ту нахоҳанд истод: аз ҳамаи бадкирдорон нафрат дорӣ.
7. Дурӯғгӯёнро нобуд хоҳӣ кард; Худованд аз хунхӯр ва маккор карохат дорад.
8. Валекин ман, аз бисёрии эҳсони Ту, ба хонаи Ту дохил хоҳам шуд, ва бо тарси Ту ба қасри қудси Ту сачда хоҳам кард.
9. Худовандо! Ба ман, бар хилофи иродаи муҳолифонам, дар адолати худ роҳнамо шав; роҳи Худро пеши ман ҳамвор кун.
10. Зеро ки дар даҳони онҳо гапи дуруст нест: ботинашон харобист, гулӯяшон қабри кушода аст, бо забонашон тамаллуқ мегӯянд.
11. Онҳоро, эй Худованд, маҳкум намо, то ки аз қасдҳои бади худ фурӯ ғалтанд; ба сабаби қиноятҳои бисёрашон онҳоро рад намо, зеро ки бар зидди Ту ба шӯр омадаанд.

12. Ва ҳамаи паноҳбарони Ту хурсанд хоҳанд шуд ва то абад тараннум хоҳанд кард, ва Ту пуштибони онҳо хоҳӣ буд, ва дӯстдорони исми Ту дар Ту шод хоҳанд шуд.

13. Зеро ки Ту, эй Худованд, одилро баракат медиҳӣ; бо зиреҳи меҳрубонӣ ўро фаро мегириӣ.

ТАРОНАИ ШАШУМ

Дуои гуноҳкоре ки тавба кардааст.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар сози ҳашттор. Таронаи Довуд.
2. Худовандо! Дар ғазаби Худ маро мазаммат накун, ва дар хашми Худ маро ҷазо надох.
3. Ба ман марҳамат намо, эй Худованд, зеро ки ман афсурдаҳолам; маро шифо бидох, эй Худованд, зеро ки устухонҳоям ба ларза омадааст;
4. Ҷонам низ хеле ба ларза омадааст; пас Ту, эй Худованд, то ба кай?
5. Баргард, эй Худованд, ҷонамро бираҳон, ба хотири эҳсони Худ маро начот дох,
6. Зеро ки дар мамот зикри Ту нест: дар гӯристон кӣ Ту ро ҳамд мегӯяд?
7. Аз оҳу воҳи худ лакот шудаам; тамоми шаб ҷоғаҳамро ғарқи об мекунам: бо ашки худ бистарамро тар мекунам.
8. Чашмам аз ғусса хаста шудааст, аз дасти ҳамаи хасмҳоям очиз гардидааст.
9. Аз ман дур шавед, эй ҳамаи бадкирдорон! Зеро ки Худованд овози гирияи маро шунидааст.
10. Худованд истиғосаи маро шунидааст; Худованд дуои маро иҷобат хоҳад кард.
11. Бигзор ҳамаи душманонам шармсор ва бисёр ҳаросон шаванд; дар як он хичил шуда, баргарданд.

ТАРОНАИ ҲАФТУМ

Худованд шариронро ҷазо медиҳад ва беғуноҳро мераҳонад.

1. СУРУДИ ҷонсӯзе ки Довуд ба Худованд оид ба суҳанони Куши Бинёминӣ хондааст.
2. Худовандо, Худои ман! Ба Ту паноҳ мебарам; маро аз ҳамаи таъқибкунандагонам начот дох ва халос кун.

3. Мабодо вай, монанди шер, чонамро бидаронад, дар сурате ки халоскунандае набошад.
4. Худовандо, Худои ман! Агар ин корро кардаам, агар аз дастам ноинсофие ба амал омадааст,
5. Агар ба дӯстам бадӣ кардаам ва хасмамро тижидаст рондаам, –
6. Бигзор душман чонамро таъқиб намояд, ва маро дастгир кунад, ва ҳаётамро ба замин яксон кунад, ва ҷалоламро ба хок занад. Село.
7. Эй Худованд, дар ғазаби Худ бархез: бар зидди бадхашмии хасмҳоям қиём кун, барои ман ба доварие ки амр фармудай, бедор шав.
8. Анбӯҳи қабилаҳо дар гирди Ту ҷамъ хоҳанд омад; бар онҳо ба афроз баргард.
9. Худованд қавмҳоро доварӣ хоҳад кард. Маро, эй Худованд, аз рӯи адолатам ва аз рӯи беайбиам доварӣ намо.
10. Бигзор бадии шарирон хотима ёбад, ва одилро тақвият намо; зеро ки Ту, эй Худои одил, имтиҳонкунандаи дилҳо ва ботинҳо ҳастӣ.
11. Сипари ман дар Худост, ки Ё наҷотдиҳандаи ростдилон аст.
12. Худо Довари одил аст, ва Худо ҳар рӯз ғазабнок аст.
13. Кас агар рӯчӯъ накунад, Ё шамшери Худро тез мекунад, камони Худро кашида, ба нишон мегирад;
14. Барои вай олоти мамотро тайёр мекунад, тирҳои Худро сӯзон мегардонад.
15. Инак вай тухми бадиро кошт, ба хабосат ҳомила шуд, ва кизбро зод.
16. Чуқуриёе канд, ва онро чуқур кард, ва ба ҷоҳе ки канд, худаш фуруғ ғалтид.
17. Хабосати вай бар сараш хоҳад баргашт, ва зулми вай бар фарқаш хоҳад афтод.
18. Худовандро аз рӯи адолати Ё ҳамд мегӯям, ва исми Худованди Таолоро месароям.

ТАРОНАИ ҲАШТУМ

Мадҳ дар шаъни Офародагор барои марҳамати Ё ва барои атои файз.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар сози Ҷот. Таронаи Довуд.
2. Худовандо, Худои мо! Ҷӣ қадар боҳашамат аст исми Ту дар тамоми замин! Ту шукӯҳи Худро бар осмон паҳн кардаӣ!

3. Аз даҳони кӯдакон ва ширмакон, бар хилофи хасмҳои Худ, ҳамдро ба вучуд овардаӣ, то ки душман ва интиқомчӯйро хомӯш гардонӣ.
4. Вақте ки ба осмони Ту менигарам, ки санъи ангуштони Туст, ва ба моҳ ва ситорагоне ки Ту офаридаӣ, –
5. Пас чист инсон, ки ўро ёд кунӣ, ва фарзанди одам, ки ўро тафакқуд намоӣ?
6. Ўро аз фариштагон фақат андак кам кардаӣ; ва тоҷи ҷалол ва шавкат бар сари ў гузоштаӣ;
7. Ўро бар аъмоли дастҳои Худ ҳукмфармо кардаӣ; ҳама чизро зерӣ поӣ ў гузоштаӣ:
8. Ҳамаи ғӯсфандон ва говонро, ҳамчунин ҳайвонҳои саҳро,
9. Мурғони осмон ва моҳиёни баҳро, ҳар чиро, ки бо роҳҳои баҳр гузар мекунад.
10. Худовандо, Худои мо! Чӣ қадар боҳашамат аст исми Ту дар тамоми замин!

ТАРОНАИ НҶҶҶ

Суруди пурсурури Довуд баъд аз ғалаба бар душманон.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар мамоти Лабин. Таронаи Довуд.
2. Худовандро бо тамоми дилам ҳамд хоҳам гуфт; ҳамаи корҳои аҷоибӣ Туро ҳикоят хоҳам кард.
3. Дар Ту шодӣ ва хурсандӣ хоҳам кард, исми Туро, эй Ҳаққи Таоло, хоҳам сароид.
4. Вақте ки душманонам ба ақиб баргарданд, пешпо хӯрда, аз пеши Ту нест хоҳанд шуд,
5. Зеро ки Ту доварӣ ва мурофияи маро ба амал овардаӣ; Ту, эй Довари одил, бар тахт нишастай.
6. Ту бар қавмҳо итоб намудаӣ, шарирро нест кардаӣ, номи онҳоро маҳв намудаӣ то абад.
7. Душман барҳам хӯрда, ба сурати абадӣ хонавайрон гардидааст; шаҳрҳои бе беҳу бунёд кардаӣ, зикрашон нест шудааст.
8. Валекин Худованд то абад қоим аст; тахти Худо барои доварӣ барқарор кардааст,
9. Ва Ў дунёро аз рӯи инсоф доварӣ хоҳад кард, қabilaҳоро аз рӯи ростӣ додгарӣ хоҳад намуд.
10. Ва Худованд паноҳгоҳи мазлумон хоҳад буд, паноҳгоҳ дар лаҳзаҳои тангӣ.

11. Ва орифони исми Ту ба Ту таваккал хоҳанд кард, чунки Ту, эй Худованд, толибони Худро тарк намекунӣ.
12. Худовандро, ки бар Сион сокин аст, бисароед, корномаҳои Ӯро дар миёни қавмҳо шӯҳрат диҳед.
13. Зеро ки Ӯ подоши хунҳоро металабад, онҳоро дар хотир дорад, фиғони мазлумонро фаромӯш намекунад.
14. Ба ман марҳамат намо, эй Худованд; ба мусибате ки аз дасти бадхоҳонам мекашам, назар андоз, ки Ту маро аз дарвозаи мамот баланд бардоштаӣ,
15. Барои он ки тамоми ҳамду санои Туро баён намоям: дар начоти Ту хурсандӣ хоҳам кард.
16. Халқҳо ба чоҳе ки канда буданд, фурӯ ғалтиданд; дар доме ки ниҳон карда буданд, пой худашон андармон шуд.
17. Худованд ба василаи доварие ки кард, шӯҳрат меёбад: шарир ба доме афтод, ки бо кафҳои худ сохта буд. Ҳичойӯн*. Село.
18. Шарирон ба дӯзах хоҳанд рафт, яъне ҳамаи халқҳое ки Худоро фаромӯш мекунанд.
19. Зеро ки мискин ба сурати абадӣ фаромӯш нахоҳад шуд, ва умеди камбағалон то ба охир барбод нахоҳад рафт.
20. Барҳез, эй Худованд, то ки одамизод густох набошад, ва халқҳо пеши Ту маҳкум гарданд.
21. Онҳоро, эй Худованд, ба ҳарос андоз, то халқҳо бидонанд, ки онҳо фақат одамизод ҳастанд. Село.

Дуо дар бораи начот додан аз душманон ва умед бастан ба мадади Худо.

22. Чаро, эй Худованд, дур меистӣ? Ва дар вақти тангӣ Худро пинҳон медорӣ?
23. Шарир дар ғурури худ камбағалро таъкиб мекунад; кошки худашон ба найрангҳое ки андешидаанд, гирифтадор шаванд!
24. Зеро ки шарир бо ҳирси нафси худ меболад, ва тамаъкор ба Худованд безътиной мекунад.
25. Шарир дар такаббури худ мегӯяд: «Ӯ бозхост нахоҳад кард»; тамоми ҳаёли вай ин аст, ки «Худо нест».

*17. Ҳичойӯн – аз афташ, истилоҳи мусиқиест, ки зам-замаро мефаҳмонад.

26. Роҳҳои вай ҳама вақт бомуваффақият аст; доварҳои Ту аз вай бағоят дур аст; ба ҳамаи хасмҳои худ безътиной мекунад;
27. Дар дили худ мегӯяд: «Фурӯ нахоҳам ғалтид; ҳаргиз бадие нахоҳам дид».
28. Даҳони вай аз лаънат, макр ва фиреб пур аст; дар зери забонаш бадӣ ва хабосат аст.
29. Дар пушти работҳо камин мегирад; дар ҷойҳои ниҳонӣ бегунохро мекушад; ҷашмонаш аз паи бечора мепояд.
30. Дар ҷои ниҳонӣ, мисли шер дар лонаи худ, камин мегирад; барои қапидани камбағал камин мегирад, ва камбағалро қапида, ба доми худ мекашад;
31. Ба зону нишаста, ҳам мешавад, – ва бечорагон ба ҷанголи пурзӯри вай меафтанд.
32. Дар дили худ мегӯяд: «Худо фаромӯш кардааст, рӯи Худо пушидааст, ҳаргиз нахоҳад дид».
33. Эй Худованд, бархез! Эй Худо, дасти Худо бардор, ҳалимонро фаромӯш накун.
34. Ҷаро шарир ба Худо безътиной карда, дар дили худ мегӯяд: «Ту бозхост нахоҳӣ кард»?
35. Ту мебинӣ, зеро ки Ту ба азоб ва кулфат менигарӣ, то ки бо дасти Худ сазо диҳӣ. Бечора худро ба Ту месупорад; мададгори ятим Ту ҳастӣ.
36. Бозуи шарир ва бадкешро бишкан, ба тавре ки агар шарораташро ҷустуҷӯ намоӣ, ёфт нашавад.
37. Худованд подшоҳ аст то абад; мағрурон аз замини Ӯ нест хоҳанд шуд.
38. Худовандо! Орзуи ҳалимонро шунидаӣ; дили онҳоро қавӣ гардон; гӯшатро бикшо,
39. То ки ятим ва мазлумро дар доварӣ ҳимоят намоӣ, ва одаме ки аз хок аст, дигар онҳоро натарсонад.

ТАРОНАИ ДАҲУМ

Худованд одилонро дӯст медорад ва аз шарирон нафрат дорад.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд. Ба Худованд паноҳ мебарам; ҷӣ гуна шумо ба ҷонам мегӯед: «Мисли мурғе ба кӯҳи худ бигрез»?

2. Зеро инак шарирон камонро кашидаанд, тири худро ба зеҳи он гузоштаанд, то ки дар торикӣ ба ростдилон биандозанд.
3. Дар сурате ки бунёдҳо вайрон шудааст, одил чӣ кор карда метавонад?
4. Худованд дар қасри кудси Худ сокин аст; тахти Худованд дар осмон аст; чашмони ӯ менигарад, пилкҳои ӯ банӣ одамро имтиҳон мекунад.
5. Худованд одилро имтиҳон мекунад, вале аз шарир ва дӯстдори хабосат ҷони ӯ нафрат дорад.
6. Бар шарирон аҳгарҳо, оташ ва кибрит хоҳад боронид, ва боди самум ҳиссаи косаи онҳо хоҳад шуд.
7. Зеро ки Худованд одил аст, адолатро дӯст медорад; рӯи ӯ ба росткор нигаронида шудааст.

ТАРОНАИ ЁЗДАҲУМ

Дуо дар бораи наҷот додани одилон аз дасти шарирон.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар сози ҳаштгор. Таронаи Довуд.
2. Наҷот деҳ, эй Худованд, зеро ки порсо боқӣ намондааст; зеро ки аз миёни банӣ одам аминон нест шудаанд.
3. Ҳар яке ба ёри худ суханони ботил мегӯяд; лабони пуртамаллук аз дили мунофиқ сухан меронанд.
4. Худованд ҳамаи лабони пуртамаллукро нест хоҳад кард, ва ҳар забонеро, ки ҳавобаландона сухан меронад,
5. Яъне онҳоеро, ки мегӯянд: «Бо забони худ зӯр мебароем, лабони мо бо мост; кист, ки бар мо оғо бошад?»
6. Аз боиси торочи камбағалон ва оҳу фиғони мискинон алҳол қиём мекунам, мегӯяд Худованд, ва он касеро, ки гирифтори доми найранг аст, наҷот медиҳам.
7. Суханони Худованд суханони покиза аст, нуқраест, ки дар кӯра аз хок тоза карда ва ҳафт карат гудохта шудааст.
8. Ту, эй Худованд, онҳоро ниғаҳбонӣ хоҳӣ кард, аз ин насл то абад муҳофизат хоҳӣ намуд.
9. Шарирон дарбадар гардиш хоҳанд кард, вақте ки одамони залил баланд мешаванд.

ТАРОНАИ ДУВОЗДАҲУМ

Андӯҳ дар бораи даранг кардани мадади Худо.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд.
2. То ба кай, эй Худованд, маро доим фаромӯш мекуни? То ба кай рӯи Худро аз ман пинҳон медорӣ?
3. То ба кай дар чонам андешаҳои хузнангез ва дар дилам ҳар рӯз ғаму ғусса дошта бошам? То ба кай душманам бар ман дастболо бошад?
4. Назар афканда, маро иҷобат намо, эй Худованд Худои ман! Чашмонамро равшан бикун, ки мабодо хоби марг равам;
5. Мабодо душманам гӯяд: «Аз вай зӯр баромадам»; ва адуёнам шодӣ кунанд, вақте ки ман фурӯ ғалтам.
6. Валекин ман ба эҳсони Ту таваккал менамоям; дилам дар наҷоти Ту шодӣ мекунад; дар шаъни Худованд суруд мехонам, зеро ки Ӯ ба ман таваҷҷӯҳ намудааст.

ТАРОНАИ СЕЗДАҲУМ

Нокасии шарирон. Ваъдаи халосӣ ба баргузидагон.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд. Нокас дар дили худ гуфт: «Худо нест». Онҳо фосид шудаанд, корҳои зишт кардаанд; некӯкоре нест.
2. Худованд аз осмон ба банӣ одам назар андохт, то бубинад, ки оё касе соҳибфаҳм ва толиби Худо ҳаст?
3. Ҷама рӯй тофтаанд, бо ҳамдигар фосиқ шудаанд; некӯкоре нест, як нафар ҳам нест.
4. Оё ҳамаи бадкирдорон фаҳм намекунанд, ки қавми маро мехӯранд, чунон ки нон мехӯранд? Худовандро нахондаанд.
5. Он вақт саҳт ҳаросон шуданд, зеро ки Худованд дар насли одилон зоҳир гардидааст.
6. Шумо рӯи ҳалимонро тамасхур кардед, аммо Худованд пуштибони онҳост.
7. Кошки наҷоти Исроил аз Сион ба амал ояд! Вақте ки Худованд асирони қавми Худро баргардонад, Яъқуб хурсанд ва Исроил шод хоҳад шуд.

ТАРОНАИ ЧОРДАҲУМ

Некӯкориҳои баргузидагон.

1. ТАРОНАИ Довуд. Худовандо! Кист, ки дар хаймаи Ту иқомат намояд? Кист, ки дар кӯҳи муқаддаси Ту сокин шавад?

2. Касе ки дар рафтораш беайб бошад, ва аз рӯи адолат амал кунад, ва дар дили худ ростгӯй бошад;
3. Бо забони худ бӯхтон назанад, ба ёри худ бадӣ накунад, ва ақрабони худро таҳқир нанамояд;
4. Манфур дар назараш разил бошад, валекин тарсгорони Худовандро иззат кунад; қасамаш ба зарари худааш бошад ҳам, онро тағйир надихад;
5. Пули худро ба фоида надихад, ва бар зидди бегуноҳ ришва нагирад, – касе ки чунин рафтор мекунад, то абад фурӯ нахоҳад ғалтид.

ТАРОНАИ ПОНЗДАҲУМ

Дуои Довуд дар бораи он ки Худованд ӯро дар миёни баргузидагон маҳфуз дорад ва сазовори ҳаёти ҷовидонӣ гардонад.

1. СУРУДИ Довуд. Маро ниғаҳбони намо, эй Худо, зеро ки ба Ту паноҳ мебарам.
2. Ба Худованд гуфтам: Ту Худованди ман ҳастӣ; некӯӣ барои ман чуз аз Ту нест.
3. Ба муқаддасон низ, ки дар мамлакат ҳастанд, ва ба нерумандон – тамоми иштиёқи ман дар онҳост.
4. Кулфатҳои онҳое ки худои дигареро мепарастанд, афзун хоҳад шуд; қурбонӣҳои рехтании хунини онҳоро нахоҳам рехт, ва номҳои онҳоро ба забон нахоҳам овард.
5. Худованд ҳиссаи насибаи ман ва косаи ман аст; Ту қуръаи маро нигоҳ доштаӣ.
6. Марзаҳои ман ба мақомҳои хуш афтодааст, ва мероси зебое ба ман расидааст.
7. Худовандро муборак мехонам, ки Ӯ маро хидоят намудааст; шабҳо низ ботинам маро меомӯзад.
8. Ҳамеша Худовандро пеши назари худ мебинам, зеро ки Ӯ ба ямини ман аст; фурӯ нахоҳам ғалтид.
9. Ба ин сабаб дилам шод шуд, ва рӯҳам ба вачд омад; ҷисмам низ дар осудагӣ сокин хоҳад шуд;
10. Зеро ки Ту чони маро дар дӯзах нахоҳӣ андохт; нахоҳӣ гузошт, ки Қуддуси Ту фаноро бубинад.
11. Тариқи ҳаётро ба ман биомӯз: камоли шодиҳо ба хузури Туст, ва хушиҳо ба ямини Туст то абад.

ТАРОНАИ ШОНЗДАҲУМ

Дуо дар бораи халосӣ додан аз душманон.

1. ДУОИ Довуд.

Эй Худованд, адолатро бишнав, тазарруи маро иҷобат намо, ба дуои ман, ки аз лабони бемакр берун меояд, гӯш андоз.

2. Бигзор ҳукмномаи ман аз хузури Ту барояд: чашмони Ту ростбин аст.

3. Диламро имтиҳон кардӣ, шабона тафакқуд намудӣ, маро озмудӣ, ва чизе наёфтӣ: андешаи баде надорам, ки ба забон оварда натавонам.

4. Дар амалиёти инсонӣ, мувофиқи каломи лабони Ту, худро аз роҳҳои золим нигоҳ доштам.

5. Қадамҳоямро дар роҳҳои Худ қоим гардон, то ки пойҳоям налагҷад.

6. Ман Ту ро меҳонам, зеро ки Ту, эй Худо, маро иҷобат менамояд; гӯши Худо сӯи ман ҳам намо ва суҳанамро бишнав.

7. Эҳсонҳои аҷоибӣ Худро бинамо, эй Наҷотдиҳандаи паноҳбарон аз онҳое ки бар зидди ямини Ту қиём мекунанд.

8. Ҳамчун гавҳараки чашм маро ниғаҳбонӣ намо; дар сояи болҳои Худ маро пинҳон бикун

9. Аз шарироне ки ба ман ситам мекунанд, – аз душманони қасди ҷонам, ки маро ихота менамоянд.

10. Амбояшон чарбу баста, даҳонашон суҳанони мағрурона мегӯяд.

11. Дар ҳар қадамамон алҳол моро ихота мекунанд; чашмони худро дӯхтаанд, то ки маро ба замин ғалтонанд;

12. Вай мисли шерест, ки ба даридан ҳарис бошад, ва мисли шери ҷавонест, ки дар камингоҳ нишаста бошад.

13. Бархез, эй Худованд, аз вай пешдастӣ карда, вайро мағлуб намо, ҷонамро аз шарир бо шамшерат бираҳон,

14. Яъне аз сафилон бо дасти Худ, эй Худованд; аз сафилони дунё, ки аз ин зиндагӣ баҳрамандаанд, ва ганҷинаи Ту шиками онҳоро пур мекунад; фарзандҳояшон низ сер шуда, бақияи онро ба бачагони худ мемонанд.

15. Ман дар адолат рӯи Ту ро хоҳам дид; чун бедор шавам, аз сурати Ту сер хоҳам шуд.

ТАРОНАИ ҲАФДАҲУМ

Суруди ҳамду сано дар шаъни Худо, ки Наҷотдиҳанда аз ҳамаи душманон мебошад.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Суруди бандаи Худованд Довуд, ки суханони ин сурудро ба Худованд гуфт, дар рӯзе ки Худованд ўро аз панҷаи ҳамаи душманонаш ва аз дасти Шоул халос кард. Ва ў гуфт:
2. Туро, эй Худованд, эй қуввати ман, дўст медорам!
3. Худованд сахраи ман аст, ва қалъаи ман, ва раҳоқунандаи ман; Худои ман кўхпораи ман аст; ба Ў паноҳ мебарам; Ў сипари ман аст, ва шохи наҷоти ман, ва паноҳгоҳи ман.
4. Худовандро мамдўх хоҳам хонд, ва аз душманонам наҷот хоҳам ёфт.
5. Камандҳои мамот бар ман печида буд, ва селобҳои мўхлик маро ба ҳарос андохта буд;
6. Азобҳои гўр маро ихота карда буд, домҳои мамот пеши роҳи маро гирифта буд.
7. Дар тангии худ Худовандро хондам, ва ба Худои худ истиғоса бурдам. Овозамро аз қасри Худ шунид, ва истиғосае ки пеши Ў бурдам, ба гўшаш расид.
8. Ва замин ба зилзила ва раъша омад, ва пояҳои кўхҳо биларзид ва бичунбид, зеро ки Ў дарғазаб шуд;
9. Аз димоғи Ў дуд баромад, ва аз даҳонаш оташи оламсўз; ахгарҳои сўзон аз Ў пайдо шуд.
10. Ва осмонро ҳамонида, нузул кард, ва абри сиёҳ зери пойҳои Ў буд.
11. Ва бар каррубӣ савор шуда, парид, ва бар болҳои бод парвоз кард.
12. Торикиро пардаи Худ, хаймаи гирдогирди Худ бисохт, ки торикии обҳо ва абрҳои осмон буд.
13. Аз дурахшонӣ пеши Ў абрҳояш мешитофтанд, бо жола ва ахгарҳои оташ.
14. Ва Худованд дар осмон гулдуррос зад, ва Ҳаққи Таоло овози Худро бидод, бо жола ва ахгарҳои оташ.
15. Ва тирҳои Худро фиристода, онҳоро пароканда намуд, ва барқҳо андохта, онҳоро ҳаросон кард.
16. Ва мачроҳои об намудор шуд, ва пояҳои дунё аз итоби Ту, эй Худованд, аз вазиши боди димоғи Ту ошкор гардид.

17. Аз афроз дасти ёрӣ дароз карда, маро баргирифт, аз обҳои бисёр маро берун кашид;
18. Аз душмани пурзӯрам ва аз бадхоҳонам, ки аз ман тавонотар буданд, маро халос кард.
19. Дар рӯзи мусибатам бар ман пешдастӣ карданд, валекин Худованд муттақои ман буд.
20. Ва маро ба вусъатобод баровард, маро раҳо кард, зеро ки хусни таваҷҷӯҳи ӯ бар ман аст.
21. Худованд аз рӯи адолатам маро мукофот кард, мувофиқи покии дастҳоям ба ман подош дод,
22. Зеро ки роҳҳои Худовандро нигоҳ доштаам, ва аз пеши Худои худ ба шарорат дода нашудаам;
23. Зеро ки ҳамаи дастурҳои ӯ пеши назари ман аст, ва фароизи ӯро аз худам дур накардаам.
24. Ва пеши ӯ беайб будам, ва ҳазар менамудам, ки гуноҳе накунам.
25. Ва Худованд аз рӯи адолатам, мувофиқи покии дастҳоям пеши чашмони ӯ, ба ман подош дод.
26. Бо некӯкор Ту некӯкорона рафтор мекунӣ, бо марди ростдил ростдилона,
27. Бо покдил – покдилона ва бо қачрав – қачравона.
28. Зеро ки Ту мардуми ҳалимро наҷот медиҳӣ, ва чашмони ҳавобаландро паст мекунӣ.
29. Зеро ки Ту, эй Худованд, чароғи маро дармегиронӣ: Худои ман торикии маро равшан мекунад;
30. Зеро ки бо Ту ба қӯшуне тохт меоварам, ва бо Худои худ аз ҳисорҳо ҷаста мегузарам.
31. Тариқи Худо комил аст, сухани Худованд покиза аст; ӯ барои ҳамаи паноҳбарони Худ сипар аст.
32. Зеро кист Худо, ҷуз аз Худованд? Ва кист кӯхпора, ғайр аз Худои мо?
33. Худо камари маро бақувват мебандад, ва роҳи маро рост мегардонад.
34. Пойҳои маро мисли оҳувон мегардонад, ва бар баландихоям маро ба по мезонад;
35. Дастҳои маро ҷанг меомӯзад, ва бозувонам камони мисинро ӯҳда карда метавонад.
36. Ва сипари наҷоти Худо ба ман ато фармудай, ва ямини Ту маро дастгирӣ мекунад, ва ҳилми Ту маро бузург мегардонад.
37. Қадами маро зери ман вусъат медиҳӣ, ва пойҳоям намелағҷад.

38. Душманонамро таъқиб менамоям ва ба онҳо рафта мерасам, ва то онҳоро маҳв накунам, барнамегардам;
39. Онҳоро зада пахш мекунам, ва онҳо хеста наметавонанд; зери пойҳои ман меафтанд;
40. Зеро ки камари маро барои ҳарбу зарб бақувват бастай, ва муҳолифонамро зери поям андохтай.
41. Душманонамро дар гурез андохтай, ва ман бадҳоҳонамро маҳв мекунам:
42. Онҳо истиғоса мебаранд, валекин наҷотдиҳандае нест; Худовандро мехонанд, аммо Ё онҳоро иҷобат намекунад;
43. Онҳоро чун ғуборе пеши бод соида пош медиҳам, чун лойи кӯчаҳо онҳоро поймол мекунам.
44. Маро аз ҷангу ҷидоли қавм раҳо карда, сари халқҳои гардондай; қавме ки наmeshинохтамаш, ба ман хизмат мекунад;
45. Фақат овозаи маро шунида, ба ман тобеъ мешаванд; аҳли ғайр ба ман тамаллуқ мегӯянд;
46. Аҳли ғайр пажмурдаҳол мешаванд ва аз истехкоми худ бо тарсу ларз мебароянд.
47. Худованд Ҳай аст, ва кӯхпораи ман муборак аст, ва Худои наҷоти ман сарафроз бод, –
48. Худое ки интиқоми маро мегирад ва қавмҳои зердасти ман мегардонад.
49. Маро аз душманонам раҳо кардай, аз муҳолифонам баланд бардоштай, аз золим халосӣ додай.
50. Бинобар ин Туро, эй Худованд, дар миёни халқҳо ҳамду сано хоҳам гуфт ва исми Туро хоҳам сароид.
51. Ё ба подшоҳи Худ зафарҳои бузурге мебахшад, ва ба масеҳи Худ эҳсон мекунад, яъне ба Довуд ва ба зурёти вай то абад.

ТАРОНАИ ҲАЖДАҲУМ

Тамоми дунё ҷалол, кибриё ва адолати Худоро эълон менамояд.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд.
2. Осмонҳо ҷалоли Худоро эълон мекунанд, ва фалак аз амали дастҳои Ё хабар медиҳад.
3. Рӯз бо рӯз сухан мегӯяд, ва шаб бо шаб фикр изҳор мекунад.
4. На гуфтор аст, на сухан; овози онҳо ба гӯш намерасад.
5. Садои онҳо ба тамоми замин меравад, ва каломи онҳо то ақсои дунё. Дар онҳо Ё барои офтоб хаймае барпо намудааст,

6. Ва он мисли домод аз ҳаҷлаи худ берун меояд, мисли паҳлавон аз тай кардани роҳаш шод мешавад:
7. Баромадани он аз як канори осмон аст, ва гардиши он то канори дигар аст, ва ҳеҷ чиз аз гармии он пинҳон нест.
8. Тавроти Худованд комил аст, ба кас ҷон мебахшад; шаҳодати Худованд боэътимод аст, нодонро доно мегардонад.
9. Фармудҳои Худованд ҳақ аст, дилро шод мекунад; аҳкоми Худованд равшан аст, чашмро мунаввар месозад.
10. Тарси Худованд пок аст, то абад мемонад. Дастурҳои Худованд рост аст, ҳамааш ҳаққонист;
11. Аз тилло ва аз зари холиси бисёр марғубтар аст, ва аз асал ва қатраҳои шираи орухона ширинтар аст.
12. Бандаи Ту низ дар онҳо эҳтиёт мешавад: дар риояи онҳо подоши бузурге ҳаст.
13. Кист, ки сахвхоро фаҳмида тавонад? Маро аз хатоҳои пӯшидаам пок намо,
14. Аз бадқасдон низ бандаи Худро нигоҳ дор, то ки бар ман ҳукмфармо нашаванд. Он гоҳ ман беайб ва аз ҷинойти азим пок хоҳам буд.
15. Бигзор суханони даҳонам ва андешаи дилам писандидаи Ту бошад, эй Худованд, ки кӯхпораи ман ва раҳокунандаи ман ҳастӣ!

ТАРОНАИ НУЗДАҲУМ

Дуо дар бораи баракат.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд.
2. Бигзор туро Худованд дар рӯзи тангӣ иҷобат намояд, исми Худои Яъқуб паноҳгоҳи ту бошад;
3. Аз қудс ба ту мадад фириштад, ва аз Сион ба ту ёварӣ намояд;
4. Ҳамаи ҳадияҳои туро ба ёд оварад, ва қурбонии сӯхтании туро бо ризомандӣ қабул кунад. Село.
5. Бигзор муроди дилатро ба ту ато фармояд, ва ҳамаи нақшаҳои туро ба иҷро расонад.
6. Ба наҷоти ту тараннум менамоем, ва ба исми Худои худ байрақ мебардорем. Худованд ҳамаи талабҳои туро ба иҷро расонад.
7. Ҳоло донистаам, ки Худованд масеҳи Худро наҷот медиҳад; аз афлоки қудси Худ бо қудрати наҷотбахши ямини Худ ўро иҷобат менамоем.

8. Баъзеҳо аробаҳоро ва баъзеҳо аспҳоро, вале мо исми Худованд Худои худро зикр менамоем;
9. Онҳо мағлуб шуда, афтодаанд, вале мо бархоста, рост истодаем.
10. Худовандо! Подшоҳро начот деҳ, ва дар рӯзе ки бихонем, моро иҷобат намо.

ТАРОНАИ БИСТУМ

Дуои шукрона барои начот.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд.
2. Худовандо, аз қуввати Ту подшоҳ хурсандӣ мекунад, ва аз начоти Ту бисёр шод мешавад.
3. Муроди дилашро ба ӯ ато фармудай, ва талабҳои лабонашро рад накардаӣ. Село.
4. Зеро ки ӯро бо баракатҳои хайрхоҳӣ пешвоз гирифтаӣ, тоҷе аз зари холис бар сари ӯ гузоштаӣ.
5. Аз Ту ҳаёт пурсид, ба ӯ умри дароз бахшидаӣ то абад.
6. Чалоли ӯ дар начоти Ту бузург аст; шукӯҳ ва шавкат бар ӯ овардаӣ.
7. Зеро ки баракатҳо то абад бар ӯ ниҳодаӣ, бо шодии рӯи Худ ӯро шод кардаӣ;
8. Зеро ки подшоҳ ба Худованд таваккал мекунад, ва бо эҳсони Ҳаққи Таоло фурӯ нахоҳад ғалтид.
9. Дасти Ту ҳамаи душманонатро хоҳад ёфт, ямини Ту бадхоҳонатро хоҳад ёфт.
10. Дар вақти хашми Худ онҳоро мисли танӯри оташ хоҳӣ кард; Худованд дар ғазаби Худ онҳоро фурӯ хоҳад бурд, ва оташ онҳоро хоҳад хӯрд.
11. Самари онҳоро аз замин маҳв хоҳӣ кард, ва зурёти онҳоро аз миёни банӣ одам.
12. Вақте ки онҳо қасди бадӣ бар Ту карданд, ва дасисаҳо андешиданд, онро натавонистанд ба амал оваранд.
13. Онҳоро водор хоҳӣ кард, ки пушт гардонанд; зеҳҳои камони Худро ба рӯи онҳо хоҳӣ кашид.
14. Дар қуввати Худ, эй Худованд, сарафроз бош: қудрати Туро тараннум хоҳем кард ва хоҳем сароид.

ТАРОНАИ БИСТУ ЯКУМ

Таронаи найгамбаронаи Довуд дар бораи азобу уқубати Исо, чалоли ӯ ва дар бораи хизмати абади баргузидагон барои ӯ.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Дар шаъни шафақи субҳ. Таронаи Довуд.
2. Худои ман! Худои ман! Чаро маро тарк кардаӣ? Аз начотам ва аз суханони фиғонам дур ҳастӣ.
3. Эй Худои ман! Рӯзона мехонам, ва маро иҷобат намекунӣ, шабона низ, ва маро оромӣ нест.
4. Вале Ту, эй Қуддус, бар ҳамду саноҳои Исроил нишастай.
5. Падарони мо ба Ту таваккал мекарданд; таваккал мекарданд, ва онҳоро раҳой меодӣ;
6. Сӯи Ту фарёд мекашиданд ва халосӣ меёфтанд; ба Ту таваккал мекарданд ва хичил намешуданд.
7. Валекин ман кирм ҳастам, ва на одамизод; нанги мардумон ҳастам ва нафратзадаи қавм.
8. Ҳар кӣ маро бинад, тамасхур мекунад; лаб мекушоянд, сар мечунбонанд:
9. «Ба Худованд таваккал карда буд, ӯро раҳо кунад; агар дилхоҳаш бошад, ӯро начот диҳад».
10. Аммо Ту маро аз шикам берун овардаӣ, бар пистони модарам эмин доштаӣ.
11. Аз батн бар Ту партофта шудаам; аз шиками модарам Ту Худои ман ҳастӣ.
12. Аз ман дур набош, зеро ки тангӣ наздик аст, ва мададгоре нест.
13. Говони бисёре маро иҳота кардаанд, говмешони Бошон даври маро гирифтаанд,
14. Даҳони худро бар ман воз кардаанд, мисли шере ки медарад ва наъра мезанад.
15. Мисли об пош хӯрдаам; ҳамаи устухонҳоям аз ҳам ҷудо шудааст; дилам чун мум гардида, андаруни амъоям гудохта шудааст.
16. Қувватам мисли сафол хушкидааст, забонам ба комам часпидааст, ва маро бар хоки мамот ниҳодаӣ.
17. Зеро ки сагон маро иҳота кардаанд; тӯдаи бадкешон гирди маро ҳамчун шере гирифта, дастҳо ва пойҳоямро маҷрӯҳ карданд.
18. Ҳамаи устухонҳоямро мешуморам, лекин онҳо тамошокунон аз ман ниқор мегиранд.

19. Сару либоси маро дар миёни худ тақсим мекунад ва бар перохани ман қуръа мепартоянд.
20. Валекин Ту, эй Худованд, дур набош. Эй қуввати ман, ба мадади ман шитоб кун.
21. Қонамро аз шамшер халос кун, ягонаамро аз дасти сагон.
22. Маро аз даҳони шер начот деҳ, ва иҷобат намуда, аз шохҳои говони ваҳшӣ халос кун.
23. Исми Туро ба бародаронам шӯҳрат хоҳам дод, дар миёни ҷамоат Туро мадҳ хоҳам кард.
24. Эй тарсгорони Худо, Ёро мадҳ кунед! Эй тамоми насли Яъқуб, Ёро ҷалол диҳед! Ва эй тамоми насли Исроил, аз Ё тарсон бошед!
25. Зеро ки Ё мазлумияти камбағалро ҳақир ва хор намешуморад, ва рӯи Худро аз вай пинҳон надошт, балки, чун сӯи Ё истиғоса бурд, вайро иҷобат намуд.
26. Ҳамду санои ман дар ҷамоати бузург аз Туст. Назрҳоямро пеши тарсгорони Ё адо хоҳам кард.
27. Бигзор ҳалимон бихӯранду сер шаванд; толибони Худованд Ёро мадҳ кунанд; дилҳои шумо то абад зинда бод.
28. Тамоми ақсои замин Худовандро зикр намуда, сӯи Ё рӯчӯъ хоҳанд кард, ва ҳамаи қабилаҳои халқҳо пеши Ту сачда хоҳанд кард,
29. Зеро ки салтанат аз они Худованд аст, ва Ё бар халқҳо ҳукмфармост.
30. Ҳамаи танумандони замин хӯрда, сачда хоҳанд кард; ҳар кӣ ба хок мефурояд ва ҷони худро зинда карда наметавонад, пеши Ё зону хоҳад зад.
31. Зурёташон Ёро ибодат хоҳанд намуд, корномаҳои Худовандро ба насли баъдина ривоят хоҳанд кард;
32. Онҳо омада, адолати Ёро, ки ба амал овардааст, ба қавме ки таваллуд хоҳад шуд, нақл хоҳанд кард.

ТАРОНАИ БИСТУ ДУЮМ

Файзи Худо ва марҳамат ҳамеша ҳамроҳи баргузидагон мебошад.

1. ТАРОНАИ Довуд. Худованд Чӯпони ман аст: ба ҳеҷ чиз мӯҳтоҷ нахоҳам шуд.
2. Дар чарогоҳҳои сералаф маро мехобонад, сӯи обҳои роҳатафзо маро мебарад,
3. Қонамро қувват мебахшад, ба хотири исми Худ маро ба роҳҳои адолат равона мекунад.

4. Дар водии зулмот роҳ равам ҳам, аз бадӣ наметарсам, чунки Ту бо ман ҳастӣ; асо ва чӯбдасти Ту маро тасаллӣ медиҳад.
5. Суфрае барои ман пеши назари хасмҳоям андохтай, бо равған сарамро тадҳин намудай; косаи ман лабрез аст.
6. Пас, некӯӣ ва эҳсон тамоми айёми умрам бо ман ҳамроҳӣ хоҳанд кард, ва ман муддати дуру дароз дар хонаи Худованд сокин хоҳам буд.

ТАРОНАИ БИСТУ СЕЮМ

Тамоми дунё аз они Худованд аст.

1. ТАРОНАИ Довуд. Замин ва ҳар чӣ дар он аст, дунё ва сокинони он аз они Худованд аст;
2. Зеро ки Ў онро бар баҳрҳо бунёд кардааст ва бар дарёҳо барқарор намудааст.
3. Кист, ки ба кӯҳи Худованд барояд, ва кист, ки дар мақоми муқаддаси Ў биистад?
4. Каси покизадаст ва покдил, ки чонаш ба орзуҳои беҳуда нигаронида нашуда бо шад, ва қасами дурӯғ нахӯрда бошад, –
5. Баракат аз Худованд ва хайр аз Худои начотдиҳандаи худ хоҳад ёфт.
6. Ин аст насли толибони Ў, толибони рӯи Ту, эй Худои Яъқуб! Село.
7. Эй дарвозаҳо, сарҳои худро баланд кунед! Ва эй дарҳои қадим, бардошта шавед! Подшоҳи ҷалол меояд!
8. Кист ин Подшоҳи ҷалол? – Худованди қодир ва ҷаббор, Худованде ки дар ҷанг ҷаббор аст.
9. Эй дарвозаҳо, сарҳои худро баланд кунед! Ва эй дарҳои қадим, бардошта шавед! Подшоҳи ҷалол меояд!
10. Кист Ў, ин Подшоҳи ҷалол? – Худованди лашкархост, ки Ў Подшоҳи ҷалол аст. Село.

ТАРОНАИ БИСТУ ЧОРУМ

Дуо дар бораи роҳҳои ростии Худо ва дар бораи марҳамат ба баргузидагон.

1. ТАРОНАИ Довуд. Сӯи Ту, эй Худованд, чонамро баланд мекунам.

2. Эй Худои ман! Ба Ту таваккал кардаам, хичил нахоҳам шуд, душманонам бар ман тантана нахоҳанд кард;
3. Ҳамаи умедворони Ту низ хичил нахоҳанд шуд; онҳое ки бесабаб хиёнат мекунанд, хичил хоҳанд шуд.
4. Роҳҳои Худро, эй Худованд, ба ман маълум намо, тариқҳои Худро ба ман таълим деҳ.
5. Ба ростии Худ маро ҳидоят намо, ва маро таълим деҳ, зеро ки Ту Худои наҷоти ман ҳастӣ; ҳар рӯз ба Ту умедворам.
6. Худовандо! Марҳаматҳо ва эҳсонҳои Худро ба ёд ор, зеро ки онҳо аз азал буданд.
7. Хатоҳои ҷавонӣ ва ҷиноятҳои маро ба ёд наор; аз рӯи эҳсони Худ Ту маро ёд кун, ба хотири меҳрубонии Худ, эй Худованд!
8. Худованд некӯ ва росткор аст, бинобар ин ба хатокорон роҳ нишон медиҳад,
9. Ҳалимонро ба роҳи инсоф меандозад, ва ба ҳалимон тариқи Худро таълим медиҳад.
10. Ҳамаи роҳҳои Худованд марҳамат ва ростист, барои онҳое ки аҳди ӯ ва шаҳодоти ӯро риоя мекунанд.
11. Ба хотири исми Худ, эй Худованд, гуноҳи маро биомурз, гарчанде ки бузург аст.
12. Кист он касе ки аз Худованд метарсад? Вайро ӯ ба роҳе ки интиҳоб намудааст, ҳидоят хоҳад кард.
13. Ҷони вай дар некӣ сокин хоҳад шуд, ва зурёти вай вориси замин хоҳанд буд.
14. Сирри Худованд бо тарсгорони ӯст, ва аҳди Худро ба онҳо маълум мекунад.
15. Чашмонам ҳамеша сӯи Худованд аст, зеро ки ӯ пойҳои маро аз дом берун меоварад.
16. Ба ман лутф намо, ва ба ман марҳамат намо, зеро ки танҳо ва мискин ҳастам.
17. Ғуссаҳои дилам афзудааст; маро аз мусибатҳоям берун ор;
18. Ба мискинӣ ва азоби ман назар кун, ва ҳамаи хатоҳои мо биомурз.
19. Ба душманонам назар андоз, ки чӣ қадар бисёр шудаанд, ва чӣ гуна кинаи шадиде ба ман меварзанд.
20. Ҷонамро муҳофизат намо, ва маро халосӣ деҳ, то хичил нашавам, зеро ки ба Ту паноҳ бурдаам.
21. Бигзор беайбӣ ва росткорӣ ниғаҳбони ман бошанд, зеро ки ба Ту умед мебандам.

22. Исроилро, эй Худованд, аз ҳамаи тангиҳои вай раҳой деҳ.

ТАРОНАИ БИСТУ ПАНЧУМ

Дуо дар бораи наҷот додани беғуноҳон.

1. ТАРОНАИ Довуд. Маро дар доварӣ ҳимоят намо, эй Худованд, зеро ки ман дар беайбии худ рафтор кардам, ва ба Худованд таваккал намудам, пас пешпо нахоҳам хӯрд.
2. Маро имтиҳон намо, эй Худованд, ва маро биозмой; ботинам ва диламро бигудоз;
3. Зеро ки эҳсони Ту пеши назари ман аст, ва дар ростии Ту рафтор кардам;
4. Бо мардуми қачрафтор нанишастам, ва бо риёкорон нахоҳам рафт;
5. Аз ҷамоати бадкешон нафрат дорам, ва бо шарирон нахоҳам нишаст;
6. Кафҳоямро ба покӣ хоҳам шуст, ва гирди қурбонгоҳи Ту, эй Худованд, хоҳам гашт,
7. То ки овози шукронаи худро бишнавам, ва ҳамаи қорҳои аҷоибӣ Туро нақл намоям.
8. Худовандо! Макони хонаи Туро дӯст медорам, ва мақоми маскани ҷалоли Туро.
9. Қонамро бо хатокорон ва ҳаётамро бо хунхӯрон небуд нақун,
10. Ки дар дастҳашон фисқу фучур аст, ва яминашон пур аз ришва.
11. Валекин ман дар беайбии худ рафтор мекунам; маро раҳой деҳ ва ба ман марҳамат намо.
12. Поям дар ҷои ҳамвор истодааст; дар ҷамъомадҳо Худовандро муборақ хоҳам хонд.

ТАРОНАИ БИСТУ ШАШУМ

Умедворони Худованд аз душманон наметарсанд.

1. ТАРОНАИ Довуд. Худованд нури ман ва наҷоти ман аст: аз кӣ тарсон бошам? Худованд истехкоми ҷони ман аст: аз кӣ ҳаросон бошам?
2. Вақте ки бадкешон ба ман наздик шуданд, то ки гӯшти маро бихӯранд, адуёнам ва душманонам худашон ноком шуда, афтоданд.

3. Агар дар муҳосираи душман бимонам, дилам нахоҳад тарсид; агар бар зидди ман корзор барпо шавад, дар он сурат низ таваккал хоҳам кард.

4. Як чизро аз Худованд пурсидаам, ва онро хоҳам талабид, ки тамоми айёми умри худ дар хонаи Худованд сокин бошам, шавкати Худовандро мушоҳида намоям ва дар қасри Ё назорат кунам;

5. Зеро ки маро дар рӯзи тира дар хаймаи Худ пинҳон хоҳад дошт, дар паноҳи хиргоҳи Худ руст хоҳад кард, бар кӯхпора баланд хоҳад бардошт.

6. Ва алҳол сарам бар душманонам, ки гирди маро гирифтаанд, баланд хоҳад шуд, ва дар хаймаи Ё қурбониҳои шодиёна хоҳам овард, дар шаъни Худованд суруд хоҳам хонд ва Ёро хоҳам сароид.

7. Худовандо! Маро, ки бо овози худ мехонам, бишнава, ва ба ман марҳамат намо ва маро иҷобат бикун.

8. Дилам аз ҷониби Ту мегӯяд: «Чӯёи рӯи Ман бошад»; ва ман, эй Худованд, чӯёи рӯи Ту хоҳам буд.

9. Рӯи Худро аз ман пинҳон надор; бандаи Худро дар ғзабат напартой; Ту мададгори ман будӣ; маро рад накун ва тарк накун, эй Худои начоти ман!

10. Зеро ки падару модарам маро тарк кардаанд, вале Худованд маро пазирой менамояд.

11. Тариқи Худро, эй Худованд, ба ман таълим деҳ, ва маро, бар хилофи иродаи бадхоҳонам, ба роҳи рост андоз.

12. Маро ба дасти адуёнам насупор, зеро ки шоҳидони козиб ва бадхоҳон бар ман қиём кардаанд.

13. Лекин эътиқод доштам, ки лутфи Худовандро дар замини зиндаҳо хоҳам дид.

14. Ба Худованд умедвор бош, матин бош, ва дилат қавӣ хоҳад шуд; ба Худованд умедвор бош.

ТАРОНАИ БИСТУ ҶАФТУМ

Дуо дар бораи мадади Худо ва шукрона барои марҳамати Ё.

1. ТАРОНАИ Довуд. Сӯи Ту, эй Худованд, мехонам. Эй кӯхпораи ман, аз пешам хомӯш нагузар: мабодо аз пешам хомӯш гузарӣ, ва ман мисли фурӯравандагони гӯр гардам.

2. Овози зориҳои маро бишнава, вақте ки сӯи Ту истиғоса мебарам ва дастҳои худро сӯи ҳарамии муқаддаси Ту мебардорам.

3. Маро бо шарирон ва бадкирдорон маҳв накун, ки бо ёронашон дар бораи сулҳу осоиштагӣ суҳан меронанд, вале бадӣ дар дил доранд.
4. Ба онҳо мувофиқи корҳошон, мувофиқи кирдорҳои бадашон мукофот деҳ; мувофиқи аъмоли дастҳошон ба онҳо подош деҳ; сазояшонро ба онҳо баргардон.
5. Азбаски ба корномаҳои Худо ва ба аъмоли дастҳои Ӯ диққат намедиханд, онҳоро хароб хоҳад кард ва бино нахоҳад намуд.
6. Худованд муборак аст, зеро ки овози зориҳои маро шунидааст.
7. Худованд қуввати ман ва сипари ман аст; дилам ба Ӯ таваккал намуд, ва ман мадад ёфтам, ва дилам шод шуд, ва Ӯро бо суруди худ ҳамд хоҳам гуфт.
8. Худованд қуввати қавми Худ ва истехкоми наҷоти масеҳи Худ мебошад.
9. Қавми Худро наҷот деҳ ва мероси Худро баракат фармо; онҳоро чӯпонӣ бикун ва барафроз то абад!

ТАРОНАИ БИСТУ ҲАШТУМ

Кибриёи Худо дар раъду барқ аст.

1. ТАРОНАИ Довуд. Худовандро васф гӯед, эй фарзандони Худо! Дар шаъни Худованд васфи ҷалол ва қувватро бигӯед.
2. Дар шаъни Худованд васфи ҷалоли исми Ӯро бигӯед; ба Худованд дар шавкати қудсият сачда кунед.
3. Овози Худованд бар обҳост; Худои ҷалол гулдуррос мезанад; Худованд болои обҳои бисёр аст.
4. Овози Худованд пурқувват аст; овози Худованд пуршукӯҳ аст.
5. Овози Худованд арзҳоро мешиканад; Худованд арзҳои Лубнонро мешиканад;
6. Ва онҳоро мисли гӯсолае мерақсонад; Лубнон ва Сирюнро мисли бачаи гови ваҳшӣ.
7. Овози Худованд забонаҳои оташро ҷақмоқ мезанонад.
8. Овози Худованд биёбнонро меларзонад; Худованд биёбони Қодешро меларзонад.
9. Овози Худованд охуёнро ба дарди зоиш меандозад, ва ҷангалҳоро бараҳна мекунад; ва дар қасри Ӯ ҳама ҷалолро ба забон меоваранд.
10. Худованд бар тӯфон нишаста буд; ва Худованд бар тахти подшоҳӣ хоҳад нишаст то абад.

11. Худованд қавми Худро қувват хоҳад бахшид; Худованд ба қавми Худ дар роҳи сулҳу осоиштагӣ баракат хоҳад хост.

ТАРОНАИ БИСТУ НЌХУМ

Шукрона барои наҷот додани ҳаёт.

1. ТАРОНАИ Довуд; суруди такдиси хона.
2. Туро, эй Худованд, такбир менамоям, зеро ки маро раҳо кардӣ, ва душманонамро бар ман шодком нагардондӣ.
3. Худовандо, Худои ман! Сӯи Ту истиғоса бурдам, ва маро шифо додӣ.
4. Худовандо! Қонамро аз дӯзах баровардӣ, маро зинда кардӣ, то ки ба қабр фурӯд наоям.
5. Худовандро бисароед, эй порсоёни Ё, ва зикри қудсияти Ёро ҳамд гӯед,
6. Зеро ки ғзаби Ё як лаҳза аст, ва ҳусни таваҷҷӯҳи Ё дар зарфи як зиндагонӣ: бегоҳӣ гирия маскан мегирад, валекин пагоҳӣ – шодмонӣ.
7. Ва ман дар некрӯзии худ мегуфтам: «Ҳаргиз фурӯ нахоҳам ғалтид».
8. Худовандо! Бо ҳусни таваҷҷӯҳи Худ кӯҳи маро қувват бахшидӣ, аммо чун рӯи Худро пинҳон кардӣ, ҳаросон шудам.
9. Сӯи Ту, эй Худованд, мехонам, ва пеши Худованди худ зорӣ мекунам.
10. Аз хуни ман чӣ фоида, вақте ки ба гӯр фурӯд оям? Оё хок Туро шукрона мегӯяд? Оё ростии Туро ба забон меоварад?
11. Бишна, эй Худованд, ва ба ман марҳамат намо. Худовандо! Мададгори ман бош.
12. Мотамамро барои ман ба рақс мубаддал кардаӣ, палосамро кашида, камарамро ба шодӣ бастай,
13. То ки нафсам Туро бисарояд ва хомӯш нашавад. Худовандо, Худои ман! Туро ҳамд хоҳам гуфт то абад.

ТАРОНАИ СИҶОМ

Умедворони Худованд хичил намешаванд.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд.
2. Ба Ту, эй Худованд, паноҳ бурдаам, ҳаргиз хичил нахоҳам шуд; аз рӯи адолати Худ маро раҳой дех.

3. Гӯши Худро сӯи ман хам намо, ба зудӣ маро халосӣ деҳ. Барои ман кӯхпораи қавӣ ва хонаи паноҳ бош, то ки маро начот диҳӣ,
4. Зеро ки саҳра ва қалъаи ман Ту ҳастӣ; ва ба хотири исми Худ маро ҳодӣ ва роҳнамо бош.
5. Маро аз доме ки барои ман пинҳон кардаанд, берун ор, зеро ки Ту истехкоми ман ҳастӣ.
6. Рӯхи худро ба дасти Ту месупорам; Ту, эй Худованд, эй Худои ростӣ, маро раҳой додай.
7. Аз пайравони бутҳои бекора нафрат дорам; ва ман ба Худованд таваккал мекунам.
8. Ба эҳсони Ту шодӣ ва хурсандӣ мекунам, чунки мусибати маро дидай, ғуссаҳои чонамро донистай,
9. Ва маро ба дасти душман насупурдаӣ, пойҳоямро дар вусъатобод истонидаӣ.
10. Ба ман марҳамат намо, эй Худованд, зеро ки ба танг омадам; чашмам аз кулфат хаста шудааст, чонам ва ҷисмам низ.
11. Зеро ки ҳаётам аз андӯҳ ва солҳоям аз оҳу фиғон адо шудааст; аз гуноҳи ман қувватам зайф ва устухонҳоям хушк шудааст.
12. Аз дасти ҳамаи хасмҳои худ барои ҳамсоҷҳоям хеле нангин ва барои ошноҳоям воҳиманок гардидам: ҳар кӣ маро дар кӯча бинад, аз ман мегурезад.
13. Монанди мурда аз дилҳо фаромӯш шудам; мисли зарфи шикастае гардидам,
14. Зеро ки маломати касони бисёрро мешунавам; дар гирду пешам даҳшат аст, чунки онҳо бар зидди ман маслиҳатро ба як чо мемонанд: ба фикри гирифтани чонам афтодаанд.
15. Валекин ман ба Ту, эй Худованд, таваккал мекунам; ман мегӯям: Худои ман Ту ҳастӣ.
16. Тақдири ман дар дасти Туст; маро аз дасти душманонам ва таъқибкунандагонам халосӣ деҳ.
17. Рӯи Худро ба бандаи Худ мунаввар намо, бо эҳсони Худ маро начот деҳ.
18. Худовандо! Ман хичил нахоҳам шуд, чунки Туро хондам; лекин шарирон хичил хоҳанд шуд, дар дӯзах лаб фурӯ хоҳанд баст.
19. Забонҳои дурӯғгӯӣ лол хоҳанд шуд, ки бо ғурур ва тамасхур дар ҳаққи одил бадгӯӣ мекунанд.
20. Чӣ қадар фаровон аст меҳрубонии Ту, ки барои тарсгорони Худ нигоҳ доштаӣ ва барои паноҳбарони Худ пеши назари банӣ одам ба амал овардаӣ:

21. Онҳоро дар паноҳи рӯи Худ аз дасисаҳои мардум пинҳон медорӣ; онҳоро аз муноқишаи забонҳо дар хайма руст мекунӣ.
22. Муборак аст Худованд, ки эҳсони аҷоибӣ Худро дар шаҳри муҳосирашуда ба ман зоҳир кард!
23. Валекин ман дар маъюсии худ гуфтам, ки аз назари Ту рад шудаам; аммо, вақте ки сӯи Ту истифоса бурдам, овози зориҳоямро шунидӣ.
24. Худовандро дӯст доред, эй ҳамаи порсоёни Ў! Аминонро Худованд ҳифз менамояд, ва мағруронро сазои барзиёд медиҳад.
25. Матин бошад, ва дилатон қавӣ хоҳад шуд, эй ҳамаи умедворони Худованд!

ТАРОНАИ СИЮ ЯКУМ

Хушбахтии гуноҳкоре ки тавба кардааст ва омурзида шудааст.

1. СУРУДИ таълимии Довуд. Хушо касе ки чиноятҳояш омурзида ва хатоҳояш пӯшида шудааст.
2. Хушо касе ки Худованд гуноҳи вайро ба ҳисоб намеоварад, ва дар рӯҳи вай ҳилагарӣ нест.
3. Вақте ки хомӯш будам, устухонҳоям аз фиғони ҳаррӯзаи ман мепӯсид,
4. Зеро ки рӯзу шаб дасти Ту бар ман фишор меовард; илики ман ба хушкии тобистон мубаддал шудааст. Село.
5. Хатоямро ба Ту маълум кардаам, ва гуноҳамро пинҳон надоштаам; гуфтам: «Ба чиноятҳоям пеши Худованд иқро менамоям», ва Ту айби хатоямро афв кардаӣ. Село.
6. Бинобар ин ҳар порсо дар вақти иҷобат пеши Ту дуо хоҳад гуфт, ва дар он сурат чараёни обҳои бисёр ба вай нахоҳад расид.
7. Ту паноҳгоҳи ман ҳастӣ, маро аз тангӣ ҳифз мекунӣ, маро бо таронаҳои халосӣ иҳота менамояд. Село.
8. «Ман туро таълим хоҳам дод ва ба роҳе ки бояд биравӣ, хидоят хоҳам кард: туро насиҳат хоҳам дод; чашмам бар туст».
9. «Мисли асп, мисли ҳачир бефаҳм набошад, ки онҳоро сӯлуқ ва ҷилав мезананд, ки ин зинат барои нигоҳ доштани онҳост, вагар на наздики ту нахоҳанд омад».
10. Шарир ғаму ғуссаи зиёде дорад, аммо касе ки ба Худованд таваккал менамояд, эҳсон ёро иҳота хоҳад кард.
11. Дар Худованд шодӣ ва хурсандӣ кунед, эй одилон! Ва тараннум намоед, эй ҳамаи ростдилон!

ТАРОНАИ СИЮ ДУЮМ

Мадҳ дар шаъни Худои Қодир.

1. ДАР Худованд, эй одилон, тараннум намоед: ҳамду сано гуфтан росткоронро мезебад.
2. Худовандро бо барбат ҳамд гӯед, бо уди даҳтор Ёро бисароед;
3. Суруди наве дар шаъни Ё бихонед; бо бонги шодӣ некӯ биनावозед;
4. Зеро ки каломи Худованд дуруст аст, ва тамоми аъмоли Ё ҳақ асту рост.
5. Ё адл ва инсофро дӯст медорад; ҷаҳон аз эҳсони Худованд пур аст.
6. Бо каломи Худованд осмонҳо офарида шудааст, ва бо дами даҳони Ё ҳамаи лашкарҳои онҳо.
7. Ё обҳои баҳро мисли машке чамъ кардааст, вартахоро дар ҳазоин гузоштааст.
8. Бигзор тамоми аҳли замин аз Худо тарсон бошанд; ҳамаи сокинони дунё аз Ё ҳаросон шаванд,
9. Зеро ки Ё гуфт, ва иҷро шуд; Ё амр кард, ва қоим гардид.
10. Худованд машварати халқҳоро ботил мекунад, ба андешаҳои қавмҳо монеъ мешавад.
11. Машварати Худованд қоим аст то абад, андешаҳои дили Ё то абадуддаҳр.
12. Хушо халқе ки Худованд Худои вай аст, ва қавме ки Ё вайро барои мероси Худ баргузидааст.
13. Аз осмон Худованд нигоҳ мекунад, тамоми банӣ одамро мебинад;
14. Аз нишемангоҳи Худ ба ҳамаи сокинони замин назар меандозад;
15. Дилҳои онҳоро танҳо Худаш ба вучуд овардааст, ва тамоми аъмолашонро мефаҳмад.
16. Подшоҳ бо сипоҳи бузург наҷот нахоҳад ёфт; паҳлавон бо қуввати бузург халос нахоҳад шуд.
17. Асп барои наҷот безътимод аст, ва бо қуввати бузургаш халосӣ нахоҳад дод.
18. Инак, чашми Худованд бар тарсгорони Ёст, бар онҳоест, ки ба эҳсони Ё умедворанд,
19. То ки ҷони онҳоро аз мурдан халос кунад, ва дар вақти қаҳтӣ онҳоро зинда мононад.

20. Чони мо ба Худованд умедвор аст: Ў мададгор ва сипари мост;
21. Дили мо дар Ў шодӣ мекунад, зеро ки ба исми қуддуси Ў мо таваккал менамоем.
22. Эҳсони Ту, эй Худованд, бар мо бод, чунон ки мо ба Ту умед бастаем.

ТАРОНАИ СИЮ СЕЮМ

Худованд ҳалимонро наҷот медиҳад ва бадкешонро маҳв мекунад.

1. ТАРОНАИ Довуд, вақте ки ў хулқи худро назди Абималик дигаргун сохт, ва аз пеши вай бадар ронда шуд, ва баромада рафт.
2. Худовандро дар ҳар вақт муборак хоҳам хонд; доимо ҳамду санои Ў бар забони ман аст.
3. Чонам бо Худованд фаҳр мекунад; ҳалимон шунида, шод хоҳанд шуд.
4. Худовандро бо ман такбир гӯед; ва исми Ўро якҷоя болобардор кунем.
5. Худовандро талабидам, ва маро иҷобат намуд, ва аз ҳамаи бимҳоям маро халосӣ дод.
6. Сӯи Ў нигоҳ карданд ва мунаввар гардиданд, ва чеҳраҳошон хиҷил нашуд.
7. Ин мискин бихонд, ва Худованд шунид, ва ўро аз ҳамаи тангиҳояш наҷот дод.
8. Фариштаи Худованд дар гирду пеши тарсгорони Ў ҳозир аст ва онҳоро халосӣ медиҳад.
9. Бичашед ва хоҳед дид, ки Худованд некӯст! Хушо марде ки ба Ў паноҳ мебарад!
10. Аз Худованд тарсед, эй муқаддасони Ў, зеро ки тарсгорони Ўро ҳеч камӣ нест.
11. Шерони ҷавон бенаво шудаанд ва гуруснагӣ мекашанд, аммо толибони Худовандро аз ҳеч чизи хуб камӣ нахоҳад буд.
12. Биёед, эй фарзандон, маро бишнавед: тарси Худовандро ба шумо таълим хоҳам дод.
13. Кист он шахсе ки ҳаётро хоҳон аст, ва айёмро дӯст медорад, то ки некӯӣ бубинад?
14. Забонатро аз бадӣ нигоҳ дор, ва лабҳоятро аз гуфтори макромез.
15. Аз бадӣ дур шав ва некӣ бикун; талабгори осоиштагӣ шав ва дар пайи он бош.

16. Чашмони Худованд бар одилон аст, ва гӯшҳои ӯ сӯи истифосаи онҳо.
17. Хашми Худованд ба муқобили бадкорон аст, то ки зикри онҳоро аз замин маҳв намояд.
18. Вақте ки одилон фарёд мекашанд, Худованд онҳоро шунида, аз ҳамаи тангиҳошон халосӣ медиҳад.
19. Худованд ба дилшикастагон наздик аст, ва рӯҳафтадагонро наҷот хоҳад дод.
20. Мусибатҳои одил бисёр аст, валекин аз ҳамаи онҳо Худованд ӯро халосӣ медиҳад;
21. Ҳамаи устухонҳои ӯро нигоҳ медорад; ҳеч яке аз онҳо шикаста нахоҳад шуд.
22. Шарирро бадӣ хоҳад кушт, ва бадхоҳони одил маҳкум хоҳанд шуд.
23. Худованд ҷони бандагони Худро раҳо хоҳад кард, ва ҳеч кас аз паноҳбарони ӯ маҳкум нахоҳад шуд.

ТАРОНАИ СИҶО ЧОРУМ

Дуо дар бораи наҷот додан аз душманони шарир.

1. ТАРОНАИ Довуд. Ба муҳолифонам, эй Худованд, муҳолифат намо, ба ҷангҷӯёнам ҷанг кун;
2. Сипар ва ҷавшан бигир, ва ба мадади ман бархез;
3. Ва найзаро бикаш ва пеши роҳи таъқибкунандагони маро бигир; ба ҷонам бигӯй: «Ман наҷоти ту ҳастам!»
4. Бигзор толибони ҷонам хичил ва расво шаванд; бадандешонам қафо гарданд ва шарманда шаванд;
5. Мисли коҳрезае пеши бод бошанд, ва фариштаи Худованд онҳоро биронад;
6. Роҳашон торик ва лағжонак бошад, ва фариштаи Худованд онҳоро таъқиб намояд,
7. Зеро ки бе сабабе барои ман доми худро дар ҳафра пинҳон кардаанд; онро бе сабаб барои ҷонам кандаанд.
8. Бигзор бар ӯ таҳлукаи ногаҳоние биёяд, ва доме ки пинҳон кардааст, худи ӯро бигирад; дар торикӣ дар он фуру ғалтад.
9. Валекин ҷонам дар Худованд хурсандӣ хоҳад кард; дар наҷоти ӯ шод хоҳам шуд.

10. Ҳамаи устухонҳоям мегӯяд: Худовандо! Кист монанди Ту, ки камбағалро аз каси пурзӯртар аз вай халос мекуни, ва камбағалу мискинро аз ғораткунандаи вай!
11. Шоҳидони бадкин бархостаанд: он чи намедонам, аз ман мепурсанд;
12. Ба ивази некӣ ба ман бадӣ мекунанд, ҷонамро гирифтори бекаси мегардонанд.
13. Валекин ман дар бемории онҳо палос мепӯшидам, ҷонамро бо рӯзадорӣ азоб меодам, аммо бигзор дуоям ба оғӯшам баргардад.
14. Мисли он ки дӯстам ё бародарам бошад, рафтор мекардам; мисли он ки барои модарам мотам гирифта бошам, ғамгин ва сархам будам.
15. Валекин вақте ки меафтадам, шодӣ мекарданд ва чамъ мешуданд; нокасоне бар зидди ман чамъ мешуданд, ки намешинохтам; маро дашном меоданд, ва бас намекарданд;
16. Бо масхарабозони риёкор дар ҳаққи ман дандонҳои худро ғичиррос мезанонданд.
17. Худовандо! То ба кай нигоҳ хоҳӣ кард? Ҷонамро аз ситамҳои онҳо, ягонаамро аз шерони ҷавон халос кун.
18. Туро дар ҷамоати бузург ҳамд хоҳам гуфт, дар миёни қавми азим Туро мадҳ хоҳам кард,
19. То онҳое ки ноҳақ ба ман адоват доранд, бар ман шодкомӣ наёбанд, онҳое ки бесабаб аз ман нафрат доранд, ба ҳамдигар чашмакӣ назананд;
20. Зеро ки на дар бораи сулҳу осоиштагӣ сухан меронанд, балки дар ҳаққи сулҳҷӯёни замин бӯхтонҳои макромез мебофанд;
21. Ва даҳони худро ба ман воз карда, мегӯянд: «Ҳай-ҳай, чашми мо дид!»
22. Инҳоро Ту, эй Худованд, дидаӣ, хомӯш набош. Худовандо! Аз ман дур набош.
23. Барои мурофиаи ман, барои даъвои ман аз хоб хез ва бедор шав, эй Худои ман ва Худованди ман!
24. Маро аз рӯи адолати Худ дар доварӣ химоят намо, эй Худованд Худои ман, то ки бар ман шодкомӣ наёбанд,
25. Ва дар дили худ нагӯянд: «Ҳай-ҳай, ҷони мо ҳузур кард!» Ва нагӯянд: «Ҷуро фуру бурдем».
26. Бигзор онҳое ки дар мусибати ман шодӣ мекунанд, якҷоя шарманда ва расво шаванд, онҳое ки бар ман такаббур менамоянд, пероҳани хичолат дар бар кунанд.

27. Бигзор онҳое ки хоҳишманди ҳаққонияти мананд, шод ва хурсанд шаванд ва доимо гӯянд: «Афзун бод кибриёи Худованд, ки саломатии бандаи Худро хоҳон аст!»

28. Ва забонам адолати Туро ва ҳамду санои Туро ҳар рӯз баён хоҳад кард.

ТАРОНАИ СИЮ ПАНЧУМ

Мадҳ дар шаъни марҳамати Худо.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи бандаи Худованд Довуд.
2. Маъсияти шарир андаруни дилам мегӯяд: «Тарси Худо дар пеши чашми вай нест»;
3. Зеро ки вай ба худаш дар назари худ тамаллуқ мегӯяд ва барои худ гуноҳе пайдо мекунад, то ки пур аз адоват гардад;
4. Суханони забонаш талбис ва макр аст; аз рафтори оқилона ва некӯкорӣ даст кашидааст;
5. Дар чоғаи худ талбис мебофад, роҳи нодурустро пеш гирифтааст, аз бадӣ нафрат намекунад.
6. Худовандо! Эҳсони Ту то осмонҳост, садоқати Ту то афлок аст!
7. Адолати Ту мисли кӯҳҳои муаззам аст, доварихои Ту вартаи бузург аст! Одамизод ва ҳайвонро Ту начот медиҳӣ, эй Худованд!
8. Чӣ арҷманд аст эҳсони Ту, эй Худо! Банӣ одам дар сояи болҳои Ту паноҳ меёбанд;
9. Аз рағани хонаи Ту сер мешаванд, ва аз наҳри шарбатҳои Худ онҳоро менӯшонӣ,
10. Зеро ки чашмаи ҳаёт бо Туст; дар нури Ту нурро мебинем.
11. Эҳсони Худро барои орифони Худ давом деҳ, ва адолати Худро барои ростдилон.
12. Бигзор пой ғурур бар ман наояд, ва дасти шарирон маро бадар наронад.
13. Дар он чо бадкирдорон афтодаанд, сарнагун шудаанд ва хеста наметавонанд.

ТАРОНАИ СИЮ ШАШУМ

Умедворони Худованд ва ҳалимон вориси замин хоҳанд буд, вале шарирон ва бадкешон маҳв хоҳанд шуд.

1. ТАРОНАИ Довуд. Ба бадкешон рашк накун, аз ноинсофон ҳасад набар,

2. Зеро ки онҳо мисли алаф ба зудӣ даравида хоҳанд шуд, ва мисли сабза пажмурда хоҳанд шуд.
3. Ба Худованд таваккал намо ва некӣ бикун; дар замин сокин бош ва ростиро ҳифз намо.
4. Ва дар Худованд тасалли хоҳӣ ёфт, ва ӯ муроди дилатро ба ту ато хоҳад кард.
5. Роҳи худро ба Худованд бисупор, ва ба ӯ таваккал намо, ва ӯ ба ҷо хоҳад овард,
6. Ва адолати туро мисли нур, ва инсофи туро мисли нимрӯз ба зуҳур хоҳад овард.
7. Пеши Худованд сокит бош ва ба ӯ умед банд. Ба касе ки роҳаш барор ёфтааст, ба шахси дасисакор рашк наkun.
8. Аз хашм даст бикаш, ва ғазабро тарк намо; рашк наkun, ки ин боиси бадкорӣ хоҳад шуд,
9. Зеро ки бадкешон махв хоҳанд шуд, валекин умедворони Худованд вориси замин хоҳанд буд.
10. Боз андак сабр кун, ва шарир боқӣ нахоҳад монд; ба маконаш назар хоҳӣ андохт, ва ӯ нахоҳад буд.
11. Аммо ҳалимон вориси замин хоҳанд буд, ва аз осудагии бисёр лаззат хоҳанд бурд.
12. Шарир ба одил қасди бад мекунад, ва дандонҳои худро бар ӯ ғичиррос мезанонад;
13. Аммо Худованд ба ҳоли вай механдад, зеро мебинад, ки рӯзи вай меояд.
14. Шарирон шамшер бараҳна мекунанд ва камони худро мекашанд, то ки камбағал ва мискиро ғалтонанд ва ростравонро қатл кунанд.
15. Шамшери онҳо ба дили худашон фуру хоҳад рафт, ва камонҳои онҳо хоҳад шикаст.
16. Чизи ками одил беҳ аз сарвати шарирони бисёр,
17. Зеро ки бозувони шарирон хоҳад шикаст, вале одилонро Худованд тақвият медиҳад.
18. Худованд рӯзҳои беайбонро медонад, ва мероси онҳо то абад хоҳад буд.
19. Дар вақти мусибат ҳичил нахоҳанд шуд, ва дар айёми қаҳтӣ сер хоҳанд буд,
20. Аммо шарирон нест хоҳанд шуд, ва душманони Худованд мисли шукӯҳи марғзорҳо фано хоҳанд шуд, мисли дуд фано хоҳанд шуд.

21. Шарир қарз мегирад ва адо намекунад, вале одил эҳсон мекунад ва медиҳад;
22. Зеро онҳое ки ӯ муборак хондааст, вориси замин хоҳанд буд, вале онҳое ки ӯ малъун хондааст, маҳв хоҳанд шуд.
23. Худованд қадамҳои мардро барқарор мекунад, ва ба роҳи вай тавачҷӯх менамояд,
24. Ба тавре ки вай афтад ҳам, саҳт афканда намешавад, зеро ки Худованд дасташро мегирад.
25. Ҷавон будам ва ҳоло пир шудаам, ва одилеро надидаам, ки партофта шуда бошад, ва наслаш нон мепурсида бошанд:
26. Вай ҳар рӯз мебахшад ва қарз медиҳад, ва насли вай баракат хоҳанд ёфт.
27. Аз бадӣ дур шав ва некӣ бикун, ва то абад сукунат хоҳӣ кард,
28. Зеро ки Худованд инсофро дӯст медорад, ва порсоёни Худро тарк нахоҳад кард; онҳо то абад маҳфуз хоҳанд буд; ва насли шарирон маҳв хоҳанд шуд.
29. Одилон вориси замин хоҳанд буд, ва дар он то абад сукунат хоҳанд кард.
30. Даҳони одил ҳикматро баён мекунад, ва забони ӯ инсофро ифода менамояд.
31. Шариати Худои ӯ дар дили ӯст; қадамҳояш суст нахоҳад шуд.
32. Шарир одилро поида мегардад, ва дар пайи куштани ӯст;
33. Лекин Худованд ӯро ба дасти вай намесупорад, ва чун кораш ба мурофия оид шавад, намегузорад, ки ӯро айбдор кунанд.
34. Ба Худованд умед банд ва тариқи ӯро риоя намо; ва ӯ туро баланд хоҳад кард, то ки вориси замин гардӣ; ҳангоми маҳв шудани шарирон инро хоҳӣ дид.
35. Шарири ситамгареро дидаам, ки мисли дарахти сершоҳаи сабзу хуррам дар як чо чуқур реша давонда буд;
36. Ва ӯ гузашта рафт, ва инак нест шудааст; ва ӯро ҷустуҷӯ кардам, ва ёфт нашуд.
37. Ба беайб назар андоз ва росткорро бубин, зеро ки оянда ба шахси сулҳҷӯ тааллуқ дорад,
38. Ва ҷинойткорон аз як сар маҳв хоҳанд шуд; фарҷоми шарирон нест шудан аст.
39. Наҷоти одилон аз Худованд аст; дар вақти тангӣ ӯ истеҳкоми онҳост;

40. Ва Худованд ба онҳо мадад хоҳад кард ва онҳоро халосӣ хоҳад дод; онҳоро аз шарирон халосӣ хоҳад дод, ва онҳоро начот хоҳад бахшид, зеро ки онҳо ба Ё паноҳ мебаранд.

ТАРОНАИ СИЮ ҲАФТУМ

Суруди тавбаи беморони сахт.

1. ТАРОНАИ Довуд. Барои ёдоварӣ.
2. Худовандо! Дар ғазаби Худ маро мазаммат накун, ва дар хашми Худ маро ҷазо надеҳ,
3. Зеро ки тирҳои Ту дар ман фурӯ рафтааст, ва дасти Ту бар ман фурӯд омадааст.
4. Дар ҷисмам аз ғазаби Ту ҷои сиҳате нест; дар устухонҳоям аз хатои худам саломатӣ нест,
5. Зеро ки гуноҳҳоям аз сарам гузаштааст, мисли бори гароне аз бардоштам вазнинтар аст;
6. Аз боиси беақлии ман ҷароҳатҳоям бадбӯӣ шудааст, фасод кардааст.
7. Бисёр хамидақомат ва сархам шудаам, тамоми рӯз тирарӯ шуда мегардам;
8. Зеро ки суринҳоям пур аз варам аст, ва дар ҷисмам ҷои сиҳате нест.
9. Бағоят бемадор ва шалпар шудаам; аз дарди дили худ наъра мезанам.
10. Худовандо! Тамоми орзуям пеши назари Туст, ва оху фиғонам аз Ту пӯшида нест.
11. Дилам метапад; қувватам аз ман рафтааст, ва нури чашмонам низ бо ман нест.
12. Дӯстонам ва ёронам аз офати ман канор шудаанд, ва ҳешовандонам дур истодаанд.
13. Ва толибони ҷонам бар ман дом мегузоранд, ва бадхоҳонам суханони фитнаангез мегӯянд ва ҳар рӯз макрҳо меандешанд.
14. Валекин ман мисли қар намешунавам, ва мисли гунге ҳастам, ки даҳонашро намекушояд;
15. Ва монанди шахсе гардидаам, ки намешунавад, ва дар забонаш далеле нест.
16. Аммо ба Ту, эй Худованд, умед бастаам; Ту иҷобат намо, эй Худованд Худои ман.

17. Зеро ки гуфтаам: «Мабодо бар ман шодкомӣ ёбанд ва, агар пешпо хӯрам, бар ман такаббур кунанд».
18. Зеро ки ман ба афтодан наздик шудаам, ва дардам ҳамеша дар рӯ ба рӯи ман аст.
19. Зеро ки ба гуноҳи худ иқрорам, аз хатои худ ғамгинам.
20. Валекин душманонам зинда ва пурзӯранд, ва онҳое ки ноҳақ бадхоҳи мананд, бисёранд;
21. Ва онҳое ки ба ивази некӣ бадӣ мекунанд, барои он ба ман адоват доранд, ки некиро пайравӣ менамоем.
22. Маро тарк накун, эй Худованд Худои ман! Аз ман дур набош;
23. Ба мадади ман шитоб кун, эй Худованд, эй начоти ман!

ТАРОНАИ СИЮ ҲАШТУМ

Сукути ҳалимона сабаби тавбаи гуноҳкор мешавад.

1. БАРОИ сардори муғанниён, Едутун. Таронаи Довуд.
2. Гуфтам: «Роҳҳои худро эҳтиёт хоҳам кард, то ки бо забонам хатое накунам; ба даҳонам тумшукбанд хоҳам зад, то даме ки шарир дар рӯ ба рӯи ман аст».
3. Ман гунг ва хомӯш будам, аз некӣ низ лаб фуру бастам, ва дардам бадтар шуд.
4. Дилам андарунам аланга зад, дар фикрам оташ даргирифт, бо забони худ сухан гуфтам:
5. «Ачаламро, эй Худованд, ба ман маълум кун, ва миқдори рӯзҳоямро, ки чист, то донам, ки кай фано мешавам.
6. Инак, рӯзҳои маро ба қадри вачабе додай, ва умрам дар назари Ту ҳеч аст. Ба яқин ҳар одамӣ, ки мутакаббирона меистад, чизи бекор аст». Село.
7. Ба яқин одамизод мисли шабаҳе мегардад: бекора шӯру ғавғо менамоед, захира мекунад ва намедонад, ки он насиби кӣ мешавад.
8. Ва акнун, эй Худованд, ман чиро умедвор бошам? Умеди ман бар Туст.
9. Аз ҳамаи чиноятҳоям маро раҳой дех, пеши нобакорон маро хичил накун.
10. Ман гунг шудаам, даҳонамро намекушоям; зеро ки Ту инро кардай.
11. Офати Худо аз ман дур кун; аз зарбаи дасти Ту ман нобуд мешавам.

12. Агар одамизодро мувофиқи далелҳои гуноҳи вай ҷазо диҳӣ, зебоии вай, мисли он ки куя зада бошад, хароб хоҳад шуд. Ба яқин ҳар одамӣ чизи бекор аст! Село.

13. Дуои маро бишнава, эй Худованд, ва ба истифосаи ман гӯш андоз; бар ашкҳоям сокит набош, зеро ки ман назди Ту ғарибам ва мисли ҳамаи падаронам муҳочирам.

14. Ғазаби Худро аз ман бигардон, то каме кушодарӯй гардам, пеш аз он ки биравам, ва дигар нахоҳам буд.

ТАРОНАИ СИЮ НҶҶУМ

Умедворони Худованд ҳамеша аз ҷониби Ё наҷот меёбанд.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд.

2. Ба Худованд бисёр умед бастам, ва Ё сӯи ман рӯ овард, ва истифосаи маро шунид;

3. Ва маро аз ҷоҳи ҳалокат, аз ботлоқи пурлой берун овард, ва пойҳоямро бар сахрае гузошт, қадамҳоямро мустаҳкам гардонд.

4. Ва суруди наве дар даҳонам гузошт, – ҳамду санои Худои моро. Бисёр касон инро дида, тарсон хоҳанд шуд, ва ба Худованд таваккал хоҳанд кард.

5. Хушо марде ки ба Худованд таваккал мекунад, ва ба мутақаббирон ва пайравони кизб рӯ намеоварад!

6. Корҳои зиёде Ту кардаӣ, эй Худованд Худои ман! Корҳои аҷоиб ва андешаҷоеро, ки Ту дар ҳақиқи мо зоҳир намудаӣ, – кист, ки монанди Ту бошад! – мавъиза ва нақл хоҳам кард, аммо шумораи онҳо бениҳоят бисёр аст.

7. Қурбонӣ ва ҳадияро Ту нахостӣ; гӯшҳои маро воз кардӣ; қурбонии сӯхтанӣ ва қурбонии хаторо талаб накардӣ.

8. Он гоҳ гуфтам: инак меоям; дар тӯмори китоб дар бораи ман навишта шудааст:

9. Иродаи Туро, эй Худои ман, ба ҷо овардан мехоҳам, ва шарияти Ту андаруни дили ман аст.

10. Дар ҷамоати бузург аз адолат башорат додаам; инак, лабҳои худро нахоҳам баст: Худовандо, Ту медонӣ.

11. Адолати Туро андаруни дилам махфӣ надоштаам, вафо ва начоти Туро баён кардаам, эҳсон ва ростии Туро аз ҷамоати бузург пинҳон надоштаам.

12. Ту, эй Худованд, марҳаматҳои Худро аз ман боз надор; бигзор эҳсон ва ростии Ту ҳамеша маро ниғаҳбонӣ кунад.

13. Зеро ки мусибатҳои бешумор маро ихота намудааст; гуноҳҳоям маро мубтало кардааст, ба тавре ки қобили дидан нестанд: онҳо аз мӯи сарам бисёр аст, ва дилам маро тарк кардааст.
14. Худовандо! Таваҷҷӯҳ намуда, маро халосӣ деҳ; Худовандо! Ба мадади ман шитоб кун.
15. Бигзор онҳое ки толиби ҷони мананд, то онро ба ҳалокат расонанд, аз як сар хичил ва шарманда шаванд; бадхоҳонам қафо гарданд ва расво шаванд;
16. Онҳое ки ба ман «ҳай-ҳай!» мегӯянд, ба сабаби шармандагии худ ҳайрон шаванд;
17. Ҳамаи толибони Ту дар Ту шодӣ ва хурсандӣ кунанд, ва дӯстдорони наҷоти Ту доимо гӯянд: «Афзун бод кибриёи Худованд!»
18. Валекин ман камбағал ва мискин ҳастам, ва Худованд ба ман ғамхорӣ мекунад; мададгор ва раҳокунандаи ман Ту ҳастӣ. Эй Худои ман! Таъхир накун.

ТАРОНАИ ЧИЛУМ

Хушо касе ки ба бенавоён марҳамат менамояд.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд.
2. Хушо касе ки ба бенаво эътибор медиҳад! Дар рӯзи мусибат Худованд ӯро раҳо хоҳад кард.
3. Худованд ӯро ниғаҳбонӣ хоҳад кард ва зинда хоҳад монанд, ва ӯ дар замин хушбахт хоҳад буд. Ва Ту ӯро ба дасти душманонаш нахоҳӣ супурд.
4. Худованд ӯро бар бистари беморӣ ёварӣ хоҳад кард. Тамоми вақти хобидани ӯ Ту дар бемории ӯ нигоҳубин хоҳӣ кард.
5. Ман гуфтам: «Худовандо! Ба ман марҳамат намо; ҷонамро шифо деҳ, зеро ки пеши Ту хато кардаам».
6. Душманонам дар ҳаққи ман суханони бад мегӯянд: «Ӯ кай мемирад, то ки номаш гум шавад?»
7. Ва агар касе ба иёдати ман биёяд, сухани дурӯғ мегӯяд; дили вай дар худ ғайбат чамъ мекунад, ва ҳамин ки берун рафт, ба гапу калоча шурӯъ менамояд.
8. Ҳамаи бадхоҳонам бо ҳамдигар дар ҳаққи ман пичир-пичир мекунанд, бар зидди ман бадӣ меандешанд:
9. «Қабоҳате ба сари ӯ омадааст, ва акнун, ки ӯ хобидааст, дигар нахоҳад бархост».

10. Ҳатто касе ки бо ман дӯст буд, ва аз ӯ дилпур будам, ва ӯ нони маро меҳӯрд, пошнаи худро бар ман баланд кардааст.
11. Валекин Ту, эй Худованд, ба ман марҳамат намо, маро ба по бархезон, то ки онҳоро сазо диҳам.
12. Аз ин хоҳам донист, ки Ту ба ман таваҷҷӯҳ менамоӣ, зеро ки душманам бар ман тантана намекунад.
13. Ва маро, ба сабаби беайбии ман, дастгирӣ хоҳӣ кард, ва ба ҳузури Худ то абад қоим хоҳӣ дошт.
14. Муборак аст Худованд Худои Исроил аз азал то абад! Омин ва омин!

ТАРОНАИ ЧИЛУ ЯКУМ

Дуо дар бораи наҷот додани шахсе ки ба кишвари бегона ронда шудааст.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Суруди таълимии банӣ Қӯрах.
2. Чунон ки оҳу иштиёқманди маҷроҳои об аст, ончунон қонам иштиёқманди Туст, эй Худо!
3. Қонам ташнаи Худост, ташнаи Худои Ҳай: кай омада, пеши Худо ҳозир мешавам?
4. Ашқҳоям рӯзу шаб нони ман буд, вақте ки ҳар рӯз ба ман мегуфтанд: «Худои ту кучост?»
5. Инро ба хотир оварда, қонам андаруни ман ба ҳаяҷон меояд: ҳангоме ки бо ҷамоате гузар доштам, онҳоро оҳиста-оҳиста сӯи хонаи Худо мебардам, бо овози тараннум ва шукронаи оммае ки ид мекард.
6. Чаро, эй қонам, маънос шудаӣ ва андаруни ман ошӯфтаҳол ҳастӣ? Ба Худо умедвор бош, зеро боз ба гуфтани ҳамди Ӯ муваффақ хоҳам шуд, барои наҷоте ки аз Ӯ хоҳам ёфт.
7. Эй Худои ман! Қонам андарунам маънос шудааст, бинобар ин Туро аз замини Ӯрдун ва аз Ҳермӯн, аз кӯҳи Мисъар ёд мекунам.
8. Варта вартаро бо овози шаршараҳои Ту даъват менамояд; ҳамаи тугёнҳо ва мавҷҳои Ту бар ман гузаштааст.
9. Рӯзона Худованд эҳсони Худро зоҳир хоҳад кард, ва шабона суруди Ӯ бо ман хоҳад буд, ки дуоест пеши Худои ҳаёти ман.
10. Ба Худое ки саҳраи ман аст, мегуям: Чаро маро фаромӯш кардаӣ? Чаро аз фишори душман малӯл шуда мегардам?
11. Хасмҳоям бо дашномҳои худ устухонҳои маро зарбаи марговар мезананд, вақте ки ҳар рӯз ба ман мегӯянд: «Худои ту кучост?»

12. Чаро, эй чонам, маънос шудай ва андаруни ман ошуфтаҳол ҳастӣ? Ба Худо умедвор бош, зеро боз ба гуфтани ҳамди ӯ муваффақ хоҳам шуд, ки ӯ наҷоти рӯи ман ва Худои ман аст.

ТАРОНАИ ЧИЛУ ДУЮМ

Дуо дар бораи халосӣ додан аз шахси ноинсоф ва маккор.

1. МАРО, эй Худо, дар доварӣ ҳимоят намо, ва доди маро аз мардуми бераҳм бигир; аз шахси маккор ва ноинсоф маро раҳой деҳ,
2. Зеро ки Ту Худои истехкоми ман ҳастӣ. Чаро маро партофтаӣ? Чаро аз фишори душман малӯл шуда мегардам?
3. Нур ва ростии Худо бифрифт, то ки маро ҳидоят намоянд, маро ба кӯҳӣ муқаддаси Ту ва ба масканҳои Ту биёранд.
4. Ва назди қурбонгоҳи Худо хоҳам омад, назди Худое ки шодӣ ва хурсандии ман аст, ва Туро, эй Худо, Худои ман, бо барбат ҳамд хоҳам гуфт!
5. Чаро, эй чонам, маънос шудай ва андаруни ман ошуфтаҳол ҳастӣ? Ба Худо умедвор бош, зеро боз ба гуфтани ҳамди ӯ муваффақ хоҳӣ шуд, ки ӯ наҷоти рӯи ман ва Худои ман аст.

ТАРОНАИ ЧИЛУ СЕЮМ

Бе мадади Худо галаба ба даст намеояд.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Суруди таълимии банӣ Қӯрах.
2. Худоё, бо гӯшҳои худ шунидаем, ва падарони мо ба мо ҳикоят кардаанд дар бораи корномае ки дар айёми онҳо, дар айёми қадим ба амал овардаӣ.
3. Ту бо дасти Худ халқҳоро бадар рондаӣ, вале онҳоро нишондаӣ; қабилаҳоро шикаст додаӣ, вале онҳоро паҳн кардаӣ;
4. Зеро ки онҳо бо шамшери худ заминро мусаххар накардаанд, ва онҳоро бозуи онҳо наҷот надодааст, балки ямини Ту ва бозуи Ту ва нури рӯи Ту, зеро ки ҳусни тавачҷӯҳи Ту бар онҳо буд.
5. Ту подшоҳи ман ҳастӣ, эй Худо! Бар наҷоти Яъқуб амр фармо.
6. Бо мадади Ту адуёни худро шох хоҳем зад; бо исми Ту муҳолифони худро поймол хоҳем кард;
7. Зеро ки ба камони худ таваккал нахоҳам кард, ва шамшерам маро наҷот нахоҳад дод;

8. Балки Ту моро аз адуёни мо начот додай, ва бадхоҳони моро хичил кардаӣ.
9. Ҳар рӯз бо Худо фахр менамоем, ва исми Туро то абад ҳамд хоҳем гуфт. Село.
10. Аммо алҳол Ту моро партофтаӣ ва расво кардаӣ, ва бо лашкарҳои мо берун намеоӣ;
11. Моро пеши душман ақиб гардондаӣ, ва бадхоҳони мо барои худ тороч мекунамд.
12. Моро мисли гӯсфандон барои хӯрдан супурдаӣ, ва дар миёни халқҳо моро пароканда кардаӣ;
13. Қавми Худро ба баҳои ночизе фурӯхтаӣ, ва нархашонро зиёд накардаӣ.
14. Моро назди ҳамсояғони мо нангин кардаӣ, хандахариш ва ҳақир назди онҳое ки дар гирду пеши моянд.
15. Моро вирди забон дар миёни халқҳо, ҳадафи сарчунбонӣ дар миёни қабилаҳо гардондаӣ.
16. Ҳар рӯз расвоии ман пеши назари ман аст, ва хичолат рӯи маро пӯшидааст
17. Аз овози дашномдиҳанда ва бӯхтонгӯӣ, аз афту башараи душман ва интиқомчӯӣ.
18. Ҳамаи ин ба сари мо омадааст, валекин мо Туро аз хотир набаровардаем, ва ба аҳди Ту хиёнат накардаем.
19. Дили мо ақиб нагашт, ва пойҳои мо аз роҳи Ту берун нарафт,
20. Вақте ки моро дар макони шағолон фурӯ нишондӣ ва бо зулмот моро пӯшондӣ.
21. Агар мо исми Худои худро аз хотир мебаровардем ва кафҳои худро сӯи худои бегона дароз мекардем,
22. Оё Худо инро таҳқиқ наменамуд? Зеро ки Ё асрори дилро медонад.
23. Лекин ба хотири Ту мо ҳар рӯз кушта мешавем, мисли гӯсфандони забҳ ба шумор меравем.
24. Бархез! Чаро хобидаӣ, эй Худованд? Бедор шав, ба сурати абадӣ моро напартоӣ!
25. Чаро рӯи Худро пинҳон доштаӣ, мусибат ва тангии моро фаромӯш кардаӣ?
26. Зеро ки ҷони мо ба хок яксон шудааст, ҷисми мо ба замин часпидааст.
27. Ба мадади мо бархез, ва моро ба хотири эҳсони Худ халосӣ деҳ.

ТАРОНАИ ЧИЛУ ЧОРУМ

Суруди ҳамду сано дар шаъни Масеҳи Худо ва арӯси Ў.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар сози шушон. Суруди таълимии банӣ Қӯрах. Суруди муҳаббат.
2. Дилам аз ҳиссиёти хубе ба чӯш омадааст; ман мегӯям: сурудам ба подшоҳ баҳшида шудааст; забонам қалами котиби тезнавис аст.
3. Ту аз банӣ одам зеботарин ҳастӣ; латофат бар лабонат ҳувайдост; бинобар ин Худо Туро муборак хондааст то абад.
4. Шамшери Худро, эй Баҳодур, бар рони Худ бибанд, ки шукӯҳ ва шавкати Туст;
5. Ва дар шавкати Худ савор шуда, дар роҳи ростӣ ва ҳилму адолат комёб шав, ва яминат чизҳои аҷоибе ба Ту нишон хоҳад дод.
6. Тирҳои Ту тез аст, – қавмҳо зерӣ поӣ Ту фурӯ меғалтанд: – тирҳоят ба дили душманони Подшоҳ хоҳад расид.
7. Тахти Ту, эй Худо, то абад аст; асои ростӣ асои малакути Туст.
8. Адолатро дӯст доштаӣ, ва аз шарорат нафрат дорӣ. Бинобар ин Туро Худо, Худои Ту, бо рағани шодмонӣ бештар аз рафиқонат тадҳин кардааст.
9. Ҳамаи либосҳоят мисли мур ва уд ва дорчин аст; аз қасрҳои оҷ Туро бо созҳо хурсанд мекунанд.
10. Духтарони подшоҳон дар миёни азизони Ту ҳастанд; ба яминат малика дар тиллоӣ Ўфир истодааст.
11. Бишнава, эй духтар, ва бубин, ва гӯши худро дор, ва қавми худ ва хонаи падаратро фаромӯш кун.
12. Ва ҳангоме ки Подшоҳ иштиёқманди ҷамоли ту гардад, зеро ки Ў Худованди туст, ба Ў сачда намо.
13. Ва духтари Сӯр бо ҳадияҳо, ва сарватдорони қавм дидори туро хоҳанд талабид.
14. Тамоми ҷалоли духтари Подшоҳ дар андарун аст: либоси вай бо тилло мурассаъ аст;
15. Дар либоси пурнигор вай назди Подшоҳ бурда мешавад; аз ақби вай бокираҳо, дугонаҳояш, равонанд, ки пеши Ту оварда шудаанд;
16. Бо шодӣ ва хурсандӣ бурда мешаванд, ба қасри Подшоҳ оварда мешаванд.
17. Дар ивази падаронат писаронат хоҳанд буд; онҳоро дар тамоми замин мир табин хоҳӣ кард.

18. Номи Туро зикр хоҳам кард то абадуддаҳр; бинобар ин қавмҳо Туро ҳамд хоҳанд гуфт то абад.

ТАРОНАИ ЧИЛУ ПАНЧУМ

Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Суруди банӣ Қӯрах бар сози аломӯт.
2. Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгоре ки дар тангиҳо зуд пайдо мешавад;
3. Бинобар ин нахоҳем тарсид, агарчи замин мубаддал шавад, кӯҳҳо дар қаъри баҳрҳо ба чунбиш оянд,
4. Обҳои он хурӯшида, тугён кунанд, ва кӯҳҳо аз ғалаёни он мутазалзил шаванд. Село.
5. Қўйҳои наҳр шаҳри Худоро хурсанд мекунанд, ки он муқаддастарини масканҳои Ҳаққи Таолост.
6. Худо андаруни он аст, он фурӯ нахоҳад ғалтид: субҳидам Худо ба он мадад хоҳад кард.
7. Халқҳо хурӯш бардоштанд; мамлакатҳо фурӯ ғалтиданд: Ё овози Худро дод, ва замин ба ларза афтод.
8. Худованди лашкарҳо бо мост, Худои Яъқуб паноҳгоҳи мост. Село.
9. Биёед, ба корномаҳои Худованд назар андозед, ки харобиҳо бар замин овардааст:
10. Ба ҷангҳо то ақсои замин хотима дода, камонро шикастааст ва найзаро пора кардааст, аробаҳоро ба оташ сӯзондааст.
11. «Бозистед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам: дар миёни халқҳо барафроста хоҳам шуд, бар замин барафроста хоҳам шуд».
12. Худованди лашкарҳо бо мост, Худои Яъқуб паноҳгоҳи мост. Село.

ТАРОНАИ ЧИЛУ ШАШУМ

Худованди мо подшоҳ аст.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи банӣ Қӯрах.
2. Эй ҳамаи қавмҳо, каф занед! Ба Худо бо овози тараннум бонг занед!
3. Зеро ки Худованди Таоло сахмгин аст, – подшоҳи бузург аст бар тамоми замин;
4. Қавмҳоро зердасти мо гардонд, ва қабилаҳоро зери пойҳои мо;

5. Мероси моро барои мо баргузид, яъне ифтихори Яъкубро, ки дӯст медорад. Село.
6. Худо бо бонги шодӣ сууд кард, Худованд бо овози шох.
7. Бисароед Худоро, бисароед! Бисароед Подшоҳи моро, бисароед!
8. Зеро ки Худо подшоҳи тамоми замин аст; суруди дилнишине бихонед.
9. Худо бар халқҳо подшоҳ шуд; Худо бар тахти муқаддаси Худ биншаст.
10. Мирони қавмҳо назди қавми Худои Иброҳим чамъ омадаанд, зеро ки сипарҳои замин аз они Худост; Ё бениҳоят баланд аст.

ТАРОНАИ ЧИЛУ ҲАФТУМ

Худои мо ба таври абадӣ ҳодиш мо хоҳад буд.

1. СУРУД. Таронаи банӣ Қӯрах.
2. Худованд бузург аст ва бениҳоят мамдӯх дар шаҳри Худои мо, дар кӯҳи муқаддаси Худ.
3. Тепаи бисёр зебо, шодии тамоми замин аст кӯҳи Сион; дар канори шимолӣ шаҳри Подшоҳи муаззам аст.
4. Худо дар қасрҳои он ҳамчун паноҳгоҳ машҳур аст:
5. Зеро инак подшоҳон чамъ омаданд, якҷоя гузаштанд;
6. Ҳамин ки онҳо диданд, ҳайрон шуда ба ҳарос афтоданд ва рӯй ба гурез оварданд;
7. Ларза онҳоро дар он ҷо фаро гирифт ва дарди саҳт, ба монанди зане ки мезояд.
8. Ту бо боди шарқӣ киштиҳои Таршишро шикастӣ.
9. Чунон ки шунида будем, ончунон дидем дар шаҳри Худованди лашкарҳо, дар шаҳри Худои мо: Худо онро барқарор хоҳад кард то абад. Село.
10. Дар бораи эҳсони Ту, эй Худо, мо андаруни қасри Ту фикру хаёл мекунем.
11. Чунон ки исми Ту, эй Худо, ончунон ҳамду санои Ту то ақсои замин паҳн шудааст; ямини Ту пур аз адл аст.
12. Кӯҳи Сион хурсандӣ мекунад, духтарони Яхудо шод мешаванд, ба муносибати доварии Ту.
13. Дар гирди Сион гардед ва онро давр занед; бурҷҳои онро бишморед;
14. Дили худро ба истехкомҳои он бимонед; қасрҳои ӯро дида бароед, то ки ба насли оянда ҳикоят кунед,

15. Зеро ки ин Худо Худои мост то абад; Ў моро то дами мамот ҳидоят хоҳад кард.

ТАРОНАИ ЧИЛУ ҲАШТУМ

Сарват, қувват ва ҷалоли одамон бо мурданашон тамош менавад.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи банӣ Қӯрах.
2. Инро бишнавед, эй ҳамаи қавмҳо! Гӯш андозед, эй ҳамаи сокинони дунё!
3. Ҳам одамони оддӣ ва ҳам шахсони наҷиб; сарватдор ва мискин якҷоя.
4. Забонам ҳикматро баён мекунад, ва андешаҳои дилам аз ғояҳо иборат аст.
5. Гӯши худро ба масале медорам; муаммои худро бо барбат мекушоям:
6. Чаро дар айёми бадкеш тарсон бошам, вақте ки гуноҳи дунболагирҳоям маро ихота мекунад?
7. Онҳо ба тавонгарии худ таваккал менамоянд, ва бо фаровонии сарвати худ фахр мекунанд.
8. Касе ҳаргиз барои бародараш фидия намедихад; кафориҳои худро низ ба Худо адо намекунад, –
9. Чунки фидияи ҷонашон гаронбахост, ва он ҳаргиз муяссар намешавад, –
10. То ки доим зинда монда, рӯи гӯрро набинад.
11. Зеро мебинад, ки ҳакимон мемиранд, бо якҷоягии ҷоҳилон ва аблаҳон нобуд мешаванд; ва тавонгарии худро ба дигарон боқӣ мегузоранд.
12. Дар хотир мегузаронанд, ки хонаҳошон доимӣ ва масканҳошон то абадуддаҳр аст; заминҳошонро ба номҳои худ мехонанд.
13. Валекин одамизод дар ҷоҳу ҷалолаш намемонад: ӯ мисли ҳайвонҳоест, ки ба ҳалокат мерасанд.
14. Чунин аст роҳи онҳое ки худбоваранд, ва фарҷоми онҳое ки аз лофи худ хурсанданд. Село.
15. Мисли гӯсфандон ба дӯзах бурда мешаванд; мамот онҳоро ҷӯпонӣ мекунад; ва бомдодон росткорон бар онҳо ҳукмфармо хоҳанд шуд, ва сурати онҳо дар дӯзах, ки маскани онҳост, хоҳад пӯсид.
16. Аммо ҷонамро Худо раҳо хоҳад кард, зеро ки маро аз дасти дӯзах хоҳад гирифт. Село.

17. Натарс, вақте ки шахсе сарватдор шавад, ва чалоли хонааш афзун гардад.
18. Зеро ки ҳангоми мурданаши чизе бо худ нахоҳад бурд; чалолаш аз ақби ӯ нахоҳад рафт;
19. Агарчи дар ҳаёташ ӯ баракати худро меҷӯяд, ва ба дили худ мегӯяд: «Туро таъриф мекунам, ки худро қонеъ мегардонӣ», —
20. Лекин сӯи насли падарони худ хоҳад рафт, ки онҳо то абад нуру нахоҳанд дид.
21. Одаме ки соҳиби ҷоҳу ҷалол аст, вале фаҳм надорад, мисли ҳайвонҳост, ки ба ҳалокат мерасанд.

ТАРОНАИ ЧИЛУ НУҶУМ

Шукрона, мадҳ ва иҷрои аҳком қурбонии ҳақиқӣ барои Худо мебошад.

1. ТАРОНАИ Ософ. Худои худоён, Худованд сухан меронад, ва заминро аз тулӯи офтоб то ғуруби он меҷонад.
2. Аз Сион, ки камоли зебоист, Худо таҷаллӣ менамояд.
3. Худои мо меояд, ва хомӯш нахоҳад буд: пеши ӯ оташи сӯзон муҳайёст, ва гирдогирди ӯ тӯфони дамрон.
4. Аз боло осмон ва заминро меҷонад, то ки қавми Худо доварӣ намояд:
5. «Порсоёни Маро назди Ман чамъ оваред, ки бо Ман ба қурбонӣ аҳд бастаанд».
6. Ва осмон адолати ӯро баён хоҳад кард, зеро ки Худо Довар аст. Село.
7. Бишнав, эй қавми Ман, то сухан ронам, ва эй Исроил, то ба ту шаҳодат диҳам: Ман, Худо, Худои ту ҳастам.
8. На аз барои қурбонихоят туро мазаммат хоҳам кард; қурбонихоӣ сӯхтаниӣ ту доимо пеши назари Ман аст.
9. На гӯсолае аз хонаи ту хоҳам гирифт, на такае аз оғили ту,
10. Зеро ки тамоми ҳайвоноти ҷангал аз он Ман аст, ва чорпоёне ки бар ҳазорҳо кӯҳҳо ҳастанд;
11. Ҳамаи мурғони кӯҳсорро мешиносам, ва ҷонварони саҳро дар дасти Ман аст.
12. Агар гурусна мемондам, ба ту намегуфтам, зеро ки дунё ва ҳар чӣ дар он аст, аз он Ман аст.
13. Оё гӯшти говмешонро меҷӯрам, ва хуни такаҳоро менӯшам?

14. Ба Худо қурбонии шукронаро забх намо, ва ба Ҳаққи Таоло назрҳои худро адо бикун.
15. Ва дар рӯзи тангӣ Маро бихон; туро халосӣ хоҳам дод, ва ту Маро мадҳ хоҳӣ кард.
16. Вале ба шарир Худо мегӯяд: «Ту чӣ ҳақ дорӣ, ки фароизи Маро ривоят намоӣ, ва аҳди Маро ба забони худ оварӣ,
17. Дар сурате ки худат аз хулқу одоб нафрат дорӣ, ва суханони Маро пушти по мезанӣ?
18. Чун дуздҳо дидӣ, ҳамроҳи вай медавӣ, ва бо зинокорон шарик мешавӣ;
19. Даҳони худро барои бадгӯӣ мекушоӣ, ва забонат макр мебофад;
20. Нишаста, дар ҳаққи бародари худ сухан меронӣ, ба писари модари худ бӯхтон мезанӣ.
21. Чунин рафтор кардӣ, ва Ман хомӯш мондам; гумон кардӣ, ки Ман мисли ту ҳастам. Бинобар ин туро мазаммат хоҳам кард, ва доварию туро пеши назари ту ба амал хоҳад овард.
22. Инро, эй фаромӯшқунандагони Худо, фаҳм кунед: мабодо шуморо бидарам, ва раҳқунандае набошад.
23. Ҳар кӣ шукронаро қурбонӣ намояд, вай Маро мадҳ мекунад, ва ҳар кӣ роҳи дурустро пеш гирад, ба вай наҷоти Худоро нишон хоҳам дод».

ТАРОНАИ ПАНҶОҲУМ

Дуои гуноҳкоре ки тавба мекунад.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд,
2. Вақте ки пеши ӯ, баъд аз даромаданаши назди Батшобаъ, Нотони набӣ омад.
3. Ба ман, эй Худо, аз рӯи лутфи Худ марҳамат намо, ва чиноятҳоямро аз рӯи фаровонии марҳаматҳои Худ маҳв кун.
4. Маро аз гуноҳам чандинбора шустушӯ намо, ва аз хатоям маро пок кун,
5. Зеро ки ман ба чиноятҳои худ иқрор ҳастам, ва хатоям доим пеши назари ман аст.
6. Ба Ту ва танҳо ба Ту хато кардам, ва пеши назари Ту бадӣ кардам, бинобар ин Ту дар ҳукми Худ барҳақ ҳастӣ ва дар доварию Худ пок.
7. Инак, ман дар гуноҳ офарида шудам, ва модарам дар хато ба ман ҳомила гардидааст.

8. Инак, Ту ростиро дар замирам хоҳон ҳастӣ, ва дар ботинам ҳикматро ба ман меомӯзӣ.
9. Маро бо зуфо татҳир намо, ва ман пок хоҳам шуд; маро шустушӯӣ кун, ва ман аз барф сафедтар хоҳам шуд.
10. Маро аз шодӣ ва хурсандӣ баҳраманд гардон, то устухонҳое ки Ту шикастай, хушнӯд шавад.
11. Рӯи Худо аз хатоям бипӯшон, ва ҳамаи гуноҳҳои маро махв кун.
12. Худоё, дили поке дар ман биофарин, ва рӯҳи дурусте дар ботинам нав бикун.
13. Маро аз пеши Худ дур наандоз, ва Рухулқудси Худо аз ман нагир.
14. Шодии начоти Худо ба ман баргардон, ва бо рӯҳи олиҳимматӣ маро дастгирӣ намо.
15. Ба чинояткорон роҳҳои Туро таълим хоҳам дод, ва хатокорон сӯи Ту рӯчӯъ хоҳанд кард.
16. Маро аз хунҳо бираҳон, эй Худо, ки Худои начоти ман ҳастӣ, то забонам адолати Туро тараннум намояд.
17. Худовандо! Лабҳои маро бикшо, ва забонам ҳамду санои Туро хоҳад гуфт;
18. Зеро ки Ту қурбониро намехоҳӣ, вагар на меовардам; ба қурбонии сӯхтанӣ тавачҷуҳ намекунӣ.
19. Қурбонӣҳои дилҳои Худо рӯҳи шикаста аст; дили шикаста ва залиро Ту, эй Худо, хор нахоҳӣ дид.
20. Бо ҳусни тавачҷӯҳи Худ ба Сион некӣ бикун; ҳисорҳои Ерусалимро барпо намо.
21. Он гоҳ қурбонӣҳои адолат ва қурбонӣҳои сӯхтанӣ ба Ту писанд хоҳад афтод; он гоҳ бар қурбонӣҳои Ту гӯсолаҳоро хоҳанд овард.

ТАРОНАИ ПАНҶОҲУ ЯКУМ

Мазаммати гурури шарирон.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Суруди таълимии Довуд,
2. Вақте ки Дӯэги Адӯмӣ омада, ба Шоул хабар дода гуфт, ки Довуд ба хонаи Аҳималик омадааст.
3. Чаро ба бадӣ фаҳр мекунӣ, эй зӯровар? Эҳсони Худо ҳамеша бо мост.
4. Забонат суханони фитнаангез мебофад; он мисли покуи тез аст, эй маккор!

5. Бадиро аз некӣ бештар дӯст медорӣ, ва дурӯғро аз ҳақгӯӣ бештар. Село.
6. Ҳар гуна суханони фосидонаро дӯст медорӣ, эй забони ҳилагар!
7. Худо низ туро ба сурати абадӣ вожгун хоҳад намуд, туро бе беҳу бунёд карда, аз хаймаат бадар хоҳад ронд, ва решаи туро аз замини зиндаҳо. Село.
8. Ва одилон инро дида, ҳаросон хоҳанд шуд, ва ба ҳоли вай хоҳанд хандид:
9. «Ин аст марде ки Худоро истеҳкоми худ надонист, балки ба фаровонии сарвати худ таваккал кард ва дар ҳирси худ қоим буд».
10. Валекин ман мисли зайтуни сабзу хуррам дар хонаи Худо ҳастам, ва ба эҳсони Худо таваккал менамоям то абад.
11. Туро ҳамеша ҳамд хоҳам гуфт, зеро ки инро Ту ба амал овардаӣ; ва ба исми Ту умед хоҳам баст, зеро ки он ба ҳузури порсоёни Ту некӯст.

ТАРОНАИ ПАНЧОҲУ ДУЮМ

Нокасии шарирони беҳудо. Ваъдаи халосӣ ба баргузидагон.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар сози нафасӣ. Суруди таълимии Довуд.
2. Нокас дар дили худ гуфт: «Худо нест». Онҳо фосид шудаанд ва корҳои зишт кардаанд; некӯкоре нест.
3. Худо аз осмон ба банӣ одам назар андохт, то бубинад, ки оё касе соҳибфаҳм ва толиби Худо ҳаст?
4. Ҳама ақиб гаштаанд, бо ҳамдигар фосиқ шудаанд; некӯкоре нест, як нафар ҳам нест.
5. Оё бадкирдорон фаҳм намекунанд, ки қавми Маро мехӯранд, чунон ки нон мехӯранд? Худоро нахондаанд.
6. Он вақт саҳт ҳаросон шуданд, дар сурате ки ҷои ҳарос набуд; зеро ки Худо устухонҳои муҳосиракунандаи туро парешон кард. Онҳоро хичил кардаӣ, чунки Худо онҳоро рад кард.
7. Кошки наҷоти Исроил аз Сион ба амал ояд! Вақте ки Худо асирони қавми Худро баргардонад, Яъқуб хурсанд ва Исроил шод хоҳад шуд.

ТАРОНАИ ПАНЧОҲУ СЕЮМ

Дуо дар бораи наҷот додан аз душманон.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар созҳои торнок. Суруди таълимии Довуд,
2. Вақте ки зифиён назди Шоул омада, гуфтанд: «Оё Довуд назди мо пинҳон нашудааст?»
3. Худоё! Ба исми Худ маро наҷот деҳ, ва ба қудрати Худ маро дар доварӣ ҳимоят намо.
4. Худоё! Дуоямро бишнава; ба гуфтори забонам гӯш андоз,
5. Зеро ки бегонаҳо бар ман қиём кардаанд, ва ситамгарон қасди ҷонам доранд; Худоро пеши назари худ намеоваранд. Село.
6. Инак, Худо мададгори ман аст; Худованд ҷонамро тақвият медиҳад.
7. Бадиरो бар муҳолифонам хоҳад баргардонид; бо ростии Худ онҳоро маҳв намо.
8. Аз самими қалб ба Ту қурбониҳо меоварам; исми Туро, эй Худованд, ҳамд мегӯям, чунки некӯст;
9. Зеро ки аз ҳамаи тангиҳо Ту маро раҳо кардай, ва чашми ман шикасти душманонамро дидааст.

ТАРОНАИ ПАНҶОҲУ ҶОРУМ

Дуо дар бораи наҷот додан аз хоинон.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар созҳои торнок. Суруди таълимии Довуд.
2. Ба дуоям, эй Худо, гӯш андоз, ва аз истифосаи ман пинҳон нашав;
3. Ба ман диққат намо, ва маро иҷобат бикун; дар изҳори дарди дили худ менолам, ва охи чигарсӯз мекашам
4. Аз овози душман, аз зулми шарир; зеро ки дар ҳаққи ман ҷафо мекунанд, ва бо ғазаб ба ман адоват доранд.
5. Дилам андаруни ман саҳт метапад, ва бимҳои мамот бар ман афтадааст.
6. Гарсу ларз бар ман ғолиб омадааст, ва даҳшат маро фаро гирифтааст.
7. Ва ман гуфтам: «Кошки ман мисли кабутар болу пар медоштам: парвоз карда, фароғат меёфтам;
8. Ба ҷойҳои дур парида мерафтам, дар биёбон маскан мегирифтам. Село.
9. Мешитофтам, то ки аз тундбод ва аз шамоли тӯфон паноҳ шавам».

10. Забонҳои онҳоро, эй Худованд, саргум ва аз ҳам чудо намо, зеро ки дар шаҳр зулм ва ҷангу ҷидол дидаам:
11. Рӯзу шаб бар ҳисорҳои он мегарданд; ҷафо ва ҳабосат андаруни он;
12. Фалокатҳо андаруни он; макру фиреб аз кӯчаҳои он дур намешавад.
13. Зеро ки на душман маро мазаммат мекунад, – ман ба ин тоқат меовардам; на бадҳоҳам бар ман такаббур менамояд, – ман аз вай пинҳон мешудам;
14. Балки ту, эй марди ҳамвазни ман, эй ҳамдам ва ҳамроҳи ман,
15. Ки ба ҳамдигар рози дил мегуфтем, ва дар хонаи Худо бо ҳаяҷон мехиромидем.
16. Марги муфочот бар онҳо биёр: бигзор зинда ба зинда ба дӯзах раванд, зеро ки бадихо дар маскани онҳост, андаруни онҳост.
17. Ман сӯи Худо мехонам, ва Худованд маро наҷот хоҳад дод.
18. Шомгоҳ ва субҳ ва нимирузӣ шиква ва нолиш менамоям, ва Ё овози маро хоҳад шунид;
19. Ҷонамро аз ҷангу ҷидоли зидди ман ба саломатӣ раҳо кард, зеро ки бисёр касон ба ман муқобил буданд.
20. Худо маро хоҳад шунид, ва Ё, ки аз азал бар курсии доварӣ нишастааст, онҳоро фурӯ хоҳад нишонд. Село. Чунки дигаргуниҳо ба сари онҳо наомадааст, ва онҳо аз Худо наметарсанд.
21. Вай дасти худро бар зидди дӯстони худ дароз кардааст, аҳди худро шикастааст;
22. Забонаш хушомад мезанад, вале дилаш пур аз кина аст; суханонаш аз равған нармтар аст, валекин шамшерҳои бараҳна аст.
23. Бори дилатро ба Худованд парто, ва Ё ба ту ғамхорӣ хоҳад кард. Ё ҳаргиз нахоҳад гузошт, ки одил фурӯ ғалтад.
24. Ва Ту, эй Худо, онҳоро дар ҷоҳи ҳалокат хоҳӣ андохт; хунхӯрон ва маккорон ба нисфи умри худ нахоҳанд расид. Валекин ман ба Ту таваккал хоҳам кард.

ТАРОНАИ ПАНҶОҲУ ПАНҶУМ

Таваккал кардан ба Худо дар вақти таъҷиботи душманон.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Оид ба кабутари сокит дар мавзеи дур. Суруди Довуд, вақте ки фалиштиён ўро дар Ҷот дастгир карданд.

2. Ба ман марҳамат намо, эй Худо! Зеро ки одамизод меҳоҳад маро поймол кунад; ҳар рӯз чангҷӯ маро фишор медиҳад.
3. Мухолифонам ҳар рӯз меҳоҳанд маро поймол кунанд; зеро ки бисёр касон бо ман мечанганд, эй Ҳаққи Таоло!
4. Рӯзе ки ба ҳарос меафтам, ба Ту таваккал хоҳам кард.
5. Дар Худо каломи Ӯро мадҳ хоҳам кард; ба Худо таваккал кардам, наметарсам; одамизод ба ман чӣ метавонад бикунад?
6. Ҳар рӯз суханонамро таҳриф мекунанд; ҳамаи андешаҳошон нисбат ба ман барои бадист.
7. Чамъ шуда, камин мегиранд, қадамҳоямро мепоянд, чунки қасди чонам доранд.
8. Наход ки онҳо аз мукофоти чафои худ мегурехта бошанд? Қавмҳоро дар ғазаби Худ вожгун бикун, эй Худо!
9. Оворагардии маро Ту ба ҳисоб гирифтаӣ; ашкҳоямро дар машки Худ биандоз, – оё ин дар дафтари Ту нест?
10. Он гоҳ, рӯзе ки Туро бихонам, душманонам ақиб хоҳанд гашт; инро медонам, зеро ки Худо бо ман аст.
11. Дар Худо каломро мадҳ хоҳам кард, дар Худованд каломро мадҳ хоҳам кард.
12. Ба Худо таваккал кардам, наметарсам; одамизод ба ман чӣ метавонад бикунад?
13. Назрҳои Ту, эй Худо, бар ман аст; қурбонихои шукронаро пеши Ту хоҳам овард,
14. Зеро ки чонамро аз мамот халосӣ додай; оё пойҳоямро аз лағчидан нигоҳ нахоҳӣ дошт, то ки дар нури ҳаёт пеши Худованд роҳ равам?

ТАРОНАИ ПАНЧОҲУ ШАШУМ

Ҳамду сано дар шаъни Худо барои наҷот додан аз душманон.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Нобуд накун. Суруди Довуд, вақте ки ӯ аз пеши Шоул ба мағора гурехт.
2. Ба ман марҳамат намо, эй Худо, ба ман марҳамат намо! Зеро ки чонам ба Ту паноҳ мебарад, ва дар сояи болҳои Ту паноҳ мебарам, то даме ки фалокатҳо бигзарад.
3. Сӯи Худои Таоло мехонам, сӯи Худое ки ҳама чизро барои ман муҳайё мекунад:

4. Аз осмон фиристода, маро начот хоҳад дод; поймолкунандаи маро шарманда хоҳад кард. Село. Худо эҳсон ва ростии Худро хоҳад фиристод.
5. Чонам дар миёни шерон аст; дар миёни одамхӯроне сокинам, ки дандонхошон найза ва тирҳост, ва забонашон шамшери бурроост.
6. Бар осмонҳо баланд шав, эй Худо, ва ҷалоли Ту бар тамоми замин бод!
7. ДOME барои пойҳоям тайёр кардаанд; чонам афсурда шудааст; чоҳе барои ман канданд, аммо худашон дар он афтоданд. Село.
8. Дилам қавист, эй Худо, дилам қавист; суруд хоҳам хонд ва хоҳам сароид.
9. Эй ҷалолам, бедор шав! Эй уд ва барбат, бедор шав! Ман субҳидамро бедор хоҳам кард.
10. Туро, эй Худованд, дар миёни қавмҳо ҳамд хоҳам гуфт; Туро дар миёни қабилаҳо хоҳам сароид.
11. Зеро ки эҳсони Ту бузург аст то осмонҳо, ва ростии Ту то афлок.
12. Бар осмонҳо баланд шав, эй Худо, ҷалоли Ту бар тамоми замин бод!

ТАРОНАИ ПАНЧОҲУ ҲАФТУМ

Худо бар доварони ноинсофи замин доварӣ менамояд.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Нобуд накун. Суруди Довуд.
2. Оё шумо, эй доварон, ҳақиқатан аз рӯи инсоф ҳукм мекунед ва банӣ одамро аз рӯи ростӣ доварӣ менамояд?
3. Ба яқин шумо дар дили худ ноинсофиҳо ба амал меоваред, зулми дастҳои худро дар замин бар тарозу мемонед.
4. Шарирон аз аввали таваллуди худ қач мераванд; аз шиками модар козибон гумроҳ мешаванд.
5. Заҳри онҳо мисли заҳри мор аст, мисли мори айнақдори қар, ки гӯшашро мепӯшад,
6. Ва овози афсунгаронро намешунавад, агарчи дар афсун бағоят моҳиранд.
7. Худоё! Дандонҳои онҳоро дар даҳонашон бишкан; дандонҳои пеши шеронро пора-пора намо, эй Худованд!
8. Бигзор онҳо мисли обе ки ҷорист, нест шаванд; вақте ки тирҳои худро омода мекунанд, мисли гард парешон шаванд;
9. Мисли тӯқумшуллуке ки аз назар ғойб мешавад, нест шаванд; мисли афғонаи зан рӯи офтобро набинанд;

10. Пеш аз он ки дегҳои шумо оташи хорхоро ҳис кунад, ҳам гӯшти нопухта ва ҳам оташро шамол лесида барад.
11. Одил, чун интиқомро дид, шод хоҳад шуд, пойҳои худро дар хуни шарир хоҳад шуст.
12. Ва одамизод хоҳад гуфт: «Ба яқин самаре барои одил ҳаст! Ба яқин Худое ҳаст, ки бар замин доварӣ мекунад!»

ТАРОНАИ ПАНЧОҲУ ҲАШТУМ

Дуо дар бораи ҳимоят кардани Худо аз дасти таъқибкунандагони бадқасд.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Нобуд накун. Суруди Довуд, вақте ки Шоул фиристод, ки хонаро қаровулӣ кунанд, то ӯро бидушанд.
2. Маро аз душманонам халосӣ деҳ, эй Худои ман! Маро аз муҳолифонам пуштибонӣ намо.
3. Маро аз бадкирдорон халосӣ деҳ ва аз хунхӯрон начот деҳ.
4. Зеро инак, бар ҷонам камин мегиранд; пурзӯрон ба муқобили ман чамъ мешаванд, бе он ки ҷинояте ба амал оварда бошам ва бе он ки хатое содир карда бошам, эй Худованд!
5. Бе он ки гуноҳе дошта бошам, мешитобанд ва омода мешаванд; ба ёри ман бедор шав ва назар андоз.
6. Валекин Ту, эй Худованд, эй Худои лашкарҳо, эй Худои Исроил, бархоста ҳамаи халқҳоро сазо деҳ, ба ҳеҷ як хоини ҷафокор раҳм накун. Село.
7. Шомгоҳ бармегарданд, чун сагон нула мекашанд, ва шаҳрро давр мезананд.
8. Инак, бо даҳони худ мелаққанд; шамшерҳо дар лабҳои онҳост; зеро, ба гумонашон, «кист, ки бишнавад?»
9. Валекин Ту, эй Худованд, бар онҳо хоҳӣ хандид; ҳамаи халқҳоро тамасхур хоҳӣ кард.
10. Бар хилофи куввати онҳо, Туро интизорӣ мекашам, зеро Худо паноҳгоҳи ман аст.
11. Худои эҳсонкори ман ба ёри ман хоҳад шитофт; Худо нокомии муҳолифонамро ба ман нишон хоҳад дод.
12. Онҳоро накуш, ки мабодо қавмам фаромӯш кунанд; онҳоро бо куввати Худ сарсонӣ саргардон карда, зеро забар намо, эй Худованд, ки сипари мо ҳастӣ.
13. Каломи лабҳои хатои даҳони онҳост; пас, бигзор дар кибри худашон гирифтӣ шаванд, ба сабаби лаънат ва дурӯғе ки мегӯянд.

14. Кори онҳоро тамоm кун, дар ғазабат тамоm кун, то ки нест шаванд; ва бидонанд, ки Худо дар Яъқуб то ақсои замин ҳукмфармоcт. Село.

15. Ва бигзор шомгоҳ баргашта, чун сагон нула кашанд ва шаҳрро давр зананд;

16. Дар ба дар гашта, хӯроке бичӯянд, ва сер нашуда, забон ба шиква кушоянд.

17. Валекин ман қуввати Туро хоҳам сароид ва субҳидам эҳсони Туро тараннум хоҳам кард, зеро ки Ту паноҳгоҳи ман ҳастӣ, ва гурезгоҳе дар рӯзи тангии ман.

18. Эй қуввати ман! Туро хоҳам сароид, зеро ки Худо паноҳгоҳи ман аст, Худое ки ба ман эҳсон мекунад.

ТАРОНАИ ПАНҶОҶУ НҶҶУМ

Дуо дар бораи мадад расонидани Худо дар вақти ҷанги нобарор.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар сози шушан-эдут. Суруди таълимии Довуд,

2. Вақте ки ӯ бо Арам-Наҳрайн ва бо Арам-Суба мечангид, ва Юоб баргашта, дувоздах ҳазор адӯмиёнро дар водии Намак кушт.

3. Худоё! Моро партофтаӣ, моро раҳна кунондаӣ, бар мо ғазабнок шудаӣ; сӯи мо баргард.

4. Замиро ба ларзиш овардаӣ, кафондаӣ: шикастапораҳои онро шифо деҳ, зеро ки ба нокомӣ дучор шудааст.

5. Ба сари қавми Худ душвориҳо овардаӣ, моро шароби захролуд нӯшондаӣ.

6. Ба тарсгорони Худ байрақ додаӣ, то ки онро барои ростӣ барафрозанд. Село.

7. Барои он ки дӯстони Ту халосӣ ёбанд, бо ямини Худ начот деҳ, ва маро иҷобат намо.

8. Худо дар қудси Худ гуфтааст: «Хурсанд хоҳам шуд, Шакемро тақсим хоҳам кард, ва водии Суккӯтро чен хоҳам намуд.

9. Ҷилъод аз они Ман аст ва Менашше аз они Ман; Эфроим хӯди Ман аст, Яҳудо ҷӯбдасти салтанати Ман;

10. Мӯоб тоси шустушӯи Ман аст; бар Адӯм кафши Худро хоҳам партофт. Барои Ман фарёд зан, эй замини Фалиштӣ!»

11. Кист ки маро ба шаҳри ҳисордор дарорад? Кист, ки маро то ба Адӯм ҳидоят намояд?

12. Оё на Ту, эй Худо, моро партофтай, ва бо лашкарҳои мо, эй Худо, берун намеой?
13. Ба мо аз дасти аду ёварӣ намо, зеро ки мадади одамизод ҳеч аст.
14. Бо Худо комёб хоҷем шуд, ва Ё адуёни моро хоку туроб хоҳад кард.

ТАРОНАИ ШАСТУМ

Дуои подшоҳи мазлум.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар сози торнок. Таронаи Довуд.
2. Тазаррӯи маро, эй Худо, бишнава, дуоямро иҷобат намо.
3. Аз ақсои замин сӯи Ту мехонам, дар сурате ки дилам мадхуш мешавад: маро ба кӯхпорае ки аз ман баландтар аст, хидоят намо;
4. Зеро ки Ту паноҳгоҳи ман будӣ, ва бурчи қуввае аз душман.
5. Дар хаймаи Ту то абад сокин хоҷам буд, ва дар зери сояи болҳои Ту паноҳ хоҷам ёфт. Село.
6. Зеро ки Ту, эй Худо, назрҳои маро шунидаӣ, ва мероси тарсгорони исми Худо ато кардаӣ.
7. Рӯзҳо бар рӯзҳои подшоҳ биафзой, ва солҳои ӯро то абадуддахр.
8. Ё то абад ба ҳузури Худо хоҳад нишаст; эҳсон ва ростиро амр фармо, ки ӯро ниғаҳбонӣ кунанд.
9. Ва ман исми Туро то абад хоҷам сароид, чун ҳар рӯз назрҳои худро адо намоям.

ТАРОНАИ ШАСТУ ЯКУМ

Оромӣ танҳо дар Худо мебошад.

1. БАРОИ сардори муғанниён, Едутун. Таронаи Довуд.
2. Танҳо дар Худо ҷонам ором меёбад; наҷотам аз Ёст.
3. Танҳо Ёст кӯхпораи ман, наҷоти ман ва паноҳгоҳи ман: саҳт фурӯ нахоҷам ғалтид.
4. То ба кай ба марде ҳамла мекунед, то ки ӯро ҳамаатон ба ҳалокат бирасонед, ба монанди девори хамида ва тавораи калавида?
5. Танҳо қасди он доранд, ки ӯро аз мартабааш сарнагун созанд; кизбро дӯст медоранд: бо забони худ баракат медиҳанд, вале андаруни худ лаънат мегӯянд. Село.
6. Танҳо дар Худо ором ёб, эй ҷонам! Зеро ки умедам аз Ёст.
7. Танҳо Ёст кӯхпораи ман, наҷоти ман ва паноҳгоҳи ман: фурӯ нахоҷам ғалтид.

8. Начоти ман ва чалоли ман дар Худост; кӯхпораи қуввати ман ва паноҳгоҳи ман дар Худост.
9. Ҳама вақт ба Ё таваккал кунед, эй қавм! Дилҳои худро ба ҳузури Ё ҳоли кунед; Худо паноҳгоҳи мост. Село.
10. Банӣ одам чизи бекоранд, фарзандони инсон ба сони кизб: агар ба тарозу гузошта шаванд, ҳамаашон якҷоя аз ҳеч ҳам камтаранд.
11. Ба истисмор таваккал накунед, ва бо тороч наболед; вақте ки сарват биафзояд, ба он дил набандед.
12. Худо як карат гуфтааст, ва ду карат инро шунидаам, ки қувват дар Худост;
13. Ва эҳсон, эй Худованд, дар Тӯст, зеро ки Ту ба ҳар кас мувофиқи аъмолаш подош хоҳӣ дод.

ТАРОНАИ ШАСТУ ДУЮМ

Иштиёқи муошират бо Худо.

1. ТАРОНАИ Довуд, вақте ки ӯ дар биёбони Яхудо буд.
2. Худоё! Ту Худои ман ҳастӣ, Туро ҳамеша меҷӯям; ҷонам ташнаи Туст, ва ҷисмам пазмони Ту, дар замини хароба ва бемаҷоле ки об надорад.
3. Ҳамин тавр дар қудс бар Ту менигаристам, вақте ки ба дидани қувват ва чалоли Ту меомадам.
4. Зеро ки эҳсони Ту аз ҳаёт некӯтар аст; лабҳоям Туро ситоиш хоҳад кард.
5. Ҳамин тавр Туро тамоми умри худ муборак хоҳам хонд; ба исми Ту кафҳои худро боло хоҳам кард.
6. Ҷонам чун аз хӯроки рағанин ва лазиз сер хоҳад шуд, ва даҳонам бо лабҳои шодмон Туро мадҳ хоҳад кард.
7. Вақте ки Туро бар бистари худ ба ёд меоварам, ҳамаи посҳои шаб дар бораи Ту фикру хаёл мекунам,
8. Зеро ки Ту мададгори ман будӣ, ва дар сояи болҳои Ту шодӣ хоҳам кард.
9. Ҷонам ба Ту часпидааст; ямини Ту маро дастгирӣ менамояд.
10. Валекин онҳое ки толиби маҳв кардани ҷони мананд, ба таҳтуттуроб хоҳанд рафт.
11. Онҳоро аз дами шамшер хоҳанд гузаронд; онҳо тӯъмаи шағолон хоҳанд шуд.
12. Ва подшоҳ дар Худо шодӣ хоҳад кард; ҳар кӣ ба Ё қасам ёд кунад, фахр хоҳад кард, зеро ки даҳони дурӯғгӯён баста хоҳад шуд.

ТАРОНАИ ШАСТУ СЕЮМ

Дуо дар бораи мадад расонидани Худо бар зидди бӯхтонгӯён.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд.
2. Эй Худо, овозамро бишнава, вақте ки зорӣ мекунам; чонамро аз бими душман ниғаҳбонӣ намо.
3. Маро аз қасди бадкешон пинҳон бикун, ва аз ҳаёҳуи бадкирдорон,
4. Ки забони худро мисли шамшер тез кардаанд, тирҳои худ – суханони талхро ба зеҳ овардаанд,
5. То ки аз камингоҳи худ ба беайбе биандозанд; баногоҳ ба вай меандозанд ва наметарсанд.
6. Ба бадкории худ қоиманд; барои ниҳодани домҳои ниҳонӣ забон як мекунанд; мегӯянд: «Кист, ки моро бубинад?»
7. Ноинсофиҳо меандешанд, ва мегӯянд: «Андешаи хубе кардаем»; ва умқи ботину дили ҳар яке пур аз макр аст.
8. Валекин Худо ба онҳо тир хоҳад андохт: баногоҳ зарбаҳо хоҳанд хӯрд.
9. Ва бо забонҳои худ ба худашон шикаст хоҳанд расонд; ҳар кӣ онҳоро бинад, бо нафрат калла хоҳад ҷунбонд.
10. Он гоҳ ҳамаи одамон хоҳанд тарсид, ва корномаи Худоро эълон хоҳанд намуд, ва аъмоли Ёро фаҳм хоҳанд кард.
11. Одил дар Худованд шодӣ карда, ба Ё паноҳ хоҳад бурд, ва ҳамаи ростдилон фаҳр хоҳанд кард.

ТАРОНАИ ШАСТУ ЧОРУМ

Шукрона барои атоҳои осмон ва замин.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд. Суруд.
2. Туро, эй Худо, дар Сион ҳамду сано мунтазир аст, ва назрҳо ба Ту адо карда хоҳад шуд.
3. Азбаски дуоро мешунавӣ, тамоми навъи башар назди Ту хоҳанд омад.
4. Гуноҳкориҳо бар ман ғолиб омадааст: қиноятҳои маро Ту кафорат хоҳӣ кард.
5. Хушо касе ки Ту ёро баргузидаӣ ва муқарраби Худ гардондаӣ, то ки ба сахнҳои Ту сокин шавад. Аз неъматҳои хонаи Ту, аз қудсияти қасри Ту сер хоҳем шуд.

6. Бо корномаҳои сахмгин аз рӯи адолат моро иҷобат хоҳӣ намуд, эй Худои наҷоти мо, ки Ту паноҳи тамоми ақсои замин ва ҷазираҳои дурдасти баҳр ҳастӣ;
7. Кӯҳхоро бо қуввати Худ барпо кардаӣ; бо қудрат камар бастаӣ;
8. Талотуми баҳрхоро – талотуми мавҷҳои онхоро, ва ошӯби қабилахоро соқит мекунӣ.
9. Ва соқинони ақсои замин аз аломоти Ту ҳаросонанд; баромадгоҳҳои субҳ ва шомро шод мегардонӣ.
10. Ба замин назар карда, онро сероб намудаӣ, онро бисёр сарватдор кардаӣ; ҷӯйбори Худо пур аз об аст; ғаллаи онхоро муҳайё менамоӣ, зеро ки онро чунин тайёр кардаӣ.
11. Ҷӯякҳои онро обшор, дӯнгиҳои онро ҳамвор мекунӣ, бо боронҳо онро нарм месозӣ, набототи онро баракат медиҳӣ.
12. Бо ғайзи Худо солро тоҷ мебахшӣ, ва аз қадамгоҳи Ту равған мечакад;
13. Аз чарогоҳҳо низ равған мечакад, ва талҳо ба шодмонӣ камар мебандад.
14. Марғзорҳо бо рама ва водиҳо бо ғалла пӯшида шудаанд; бонги шодӣ мезананд ва суруд мехонанд.

ТАРОНАИ ШАСТУ ПАНҶУМ

Шукрона ва мадҳ дар шаъни Худо барои дуо ки мустаҷоб шудааст.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Суруд. Тарона. Эй тамоми аҳли замин, дар шаъни Худо бонги шодӣ занед.
2. Ҷалоли исми Ёро бисароед; ҳамду санои Ёро ҷалол диҳед.
3. Ба Худо бигӯед: «Чӣ сахмгин аст аъмоли Ту! Аз бузургии қуввати Ту душманонат ба Ту бо тамаллуқ мутеъ хоҳанд шуд.
4. Тамоми аҳли замин ба Ту сачда хоҳанд кард ва Туро хоҳанд сароид; исми Туро хоҳанд сароид». Село.
5. Биёед ва корномаҳои Худоро бубинед; дар амалиёти Худ бар банӣ одам сахмгин аст.
6. Баҳрро ба хушкӣ табдил дод; пой пиёда аз дарё гузаштанд; он ҷо дар Ё хурсандӣ кардем.
7. Бо қудрати Худ бар ҷаҳон ҳукмфармоист; ҷашмони Ё ба халқҳо менигарад; исёнгарон сар нахоҳанд бардошт. Село.
8. Эй қавмҳо, Худои моро муборак хонед, ва овози ҳамду санои Ёро бишнагонед,

9. Ки Ӯ чонҳои моро дар ҳаёт боқӣ гузошт, ва пойҳои моро намонд, ки фурӯ ғалтад.
10. Зеро ки моро, эй Худо, имтиҳон кардӣ; моро гудохтӣ, чунон ки нуқраро мегудозанд.
11. Моро ба дом даровардӣ; бори гароне бар камари мо гузоштӣ.
12. Одамизодро бар сари мо савор кардӣ; ба оташ ва об даромадем, ва моро ба мавзеи пурфайз баровардӣ.
13. Ба хонаи Ту бо қурбониҳои сӯхтани ҳоҳам омад, назрҳои худро ба Ту адо ҳоҳам кард,
14. Ки онҳо аз лабҳоям берун омадаанд, ва забонам дар тангии ман онҳоро ифода намудааст.
15. Қурбониҳои сӯхтани бӯрдоқӣ ба Ту ҳоҳам овард, бо бухури қўчқорҳо; нарговҳо ва такаҳо барои қурбонӣ муҳайё ҳоҳам кард. Село.
16. Биёед, бишнавед, эй ҳамаи тарсгорони Худо, то он чиро, ки Ӯ барои ҷонам кардааст, ҳикоят намоям.
17. Бо даҳонам сӯи Ӯ хондам, ва мадҳия бар забонам буд.
18. Агар дар дили худ талбисро медидам, Худованд маро намешунид.
19. Аммо Худо шунид, ба овози дуоям диққат дод.
20. Муборак аст Худо, ки дуоямро рад нанамуд ва эҳсони Худро аз ман дур накард.

ТАРОНАИ ШАСТУ ШАШУМ

Суруд дар бораи ҳамди ҳамаи халқҳо дар шаъни Худованд.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар созҳои торнок. Тарона. Суруд.
2. Худо ба мо шафқат хоҳад кард ва моро баракат хоҳад дод; рӯи Худро ба мо мунаввар хоҳад намуд, село,
3. То ки роҳи Ту дар замин шинохта шавад, ва наҷоти Ту дар ҳамаи халқҳо.
4. Туро, эй Худо, қавмҳо ҳамд хоҳанд гуфт; Туро ҳамаи қавмҳо ҳамд хоҳанд гуфт.
5. Қабिलाҳо хурсандӣ ва тараннум хоҳанд кард, зеро ки қавмҳоро аз рӯи адолат доварӣ менамоӣ, ва қабिलाҳоро дар замин ҳидоят мекунӣ. Село.
6. Туро, эй Худо, қавмҳо ҳамд хоҳанд гуфт; Туро ҳамаи қавмҳо ҳамд хоҳанд гуфт.

7. Замин ҳосили худро дод; Худо, Худои мо, моро баракат хоҳад дод.

8. Худо моро баракат хоҳад дод, ва тамоми ақсои замин аз ӯ хоҳанд тарсид.

ТАРОНАИ ШАСТУ ҲАФТУМ

Суруди музаффарона дар шаъни Худованд Худо.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд. Суруд.

2. Худо хоҳад бархост, душманони ӯ пароканда хоҳанд шуд, ва бадхоҳони ӯ аз пеши ӯ хоҳанд гурехт.

3. Мисли он ки дуд пароканда мешавад, Ту онҳоро пароканда намо; мисли он ки мум аз оташ гудохта мешавад, шарирон аз ҳузури Худо нест хоҳанд шуд.

4. Аммо одилон шодӣ хоҳанд кард, пеши Худо хурсанд хоҳанд шуд, ва аз шодмонӣ ба вачд хоҳанд омад.

5. Дар шаъни Худо суруд хонед, исми ӯро бисароед; барои ӯ, ки бар осмонҳо савор аст, роҳе тайёр кунед; исми ӯ Худованд аст, ва пеши ӯ ба вачд оед.

6. Падари یتимон ва довари бевазанон аст Худо дар маскани қудси Худ.

7. Худо оворагонро ба хонашон бармегардонад, бандиёнро аз завлонаҳо берун меоварад; аммо исёнгарон дар биёбони тафсон сокин хоҳанд шуд.

8. Худоё! Вақте ки Ту пеши қавми Худ берун омадӣ, вақте ки Ту дар биёбон қадамгузор шудӣ, село,

9. Замин ба ларза афтад, ҳатто осмон аз ҳузури Худо ба боридан даромад; ин Сино низ аз ҳузури Худо, ки Худои Исроил аст.

10. Борони пурфайз борондӣ, эй Худо; мероси Худро, ки лакот буд, пурзӯр гардондӣ.

11. Қавми Ту дар он чо сокин шуданд; аз рӯи меҳрубонии Худ, эй Худо, хочати камбағалро раво кардӣ.

12. Худованд амр мефармояд; мубашширзанон анбӯҳи азиманд.

13. Подшоҳони лашкаркаш гурезогурез мекунанд; ва зани хонанишин ғаниматро тақсим мекунад.

14. Агарчи байни офилҳо фароғат доштед, болҳои кабӯтар* бо нукра пӯшида шуд, ва парҳояш бо зари холис.

*14. Киноя аст бар қавми Исроил.

15. Вақте ки Қодир подшоҳонро дар он пароканда намуд, кӯҳи Салмӯнро барф зер кард.
16. Кӯҳи худоён кӯҳи Бошон аст; кӯҳи сар ба фалак афрошта кӯҳи Бошон аст.
17. Чаро шумо, эй кӯҳҳои сар ба фалак кашида, бо ҳасад менигаред ба кӯҳе ки Худо онро маскани Худ ихтиёр кардааст? Худованд бар он то абад сокин хоҳад буд.
18. Аробаҳои Худо беҳадду ҳисоб аст, ҳазорон ҳазор аст; Худованд дар миёни онҳост, чунон ки дар қудсияти Худ бар Сино буд.
19. Ба афроз сууд намудай, асиронро ба асирӣ бурдаӣ, аз байни одамон бахшишҳо гирифтаӣ, ва аз байни исёнгарон низ, то ки Ту, эй Худованд Худо, бар он афроз сокин бошӣ.
20. Муборак аст Худованд, ки ҳар рӯз бори моро мебардорад, Худое ки начоти мост, село,
21. Худое ки барои мо Худои начот аст; ва роҳҳои халосӣ аз мамот дар дасти Худованд Худост.
22. Ба яқин Худо сари душманони Худро хоҳад кӯфт; фарқи сари мӯйдори касеро, ки бо роҳи айбҳои худ як зайл равон бошад.
23. Худованд гуфт: «Аз Бошон хоҳам баргардонд, аз қаъри баҳр хоҳам баргардонд,
24. То ки пой ту дар хун ғӯта занад, ва забони сағони ту аз душманон баҳравар шавад».
25. Намоишҳои Туро, эй Худо, дидаанд, намоишҳои Худои маро, Подшоҳи маро дар қудс.
26. Пешопеш сарояндагон равон, аз ақби онҳо – навозандагон, дар миёна – духтарони дафнавоз:
27. «Дар ҷамъомадҳо Худоро муборак хонед, Худовандро аз манбаи Исроил!»
28. Он ҷо Бинёмини ҷавон – пешоҳанги онҳо; мирони Яҳудо – анбӯҳи онҳо; мирони Забулун, мирони Нафтолӣ.
29. Худои ту қувватро барои ту амр фармудааст. Он чиро, ки Ту, эй Худо, барои мо ба амал овардаӣ, тақвият намо!
30. Аз қасри Ту, ки дар Ерусалим аст, подшоҳон ба Ту ҳадияҳо хоҳанд овард.
31. Даррандаи наистонро ром кун, галаи говмешонро низ дар миёни гӯсолаҳои қавмҳо, ки аз барои сиҳҳои нуқра косалесӣ мекунанд; қавмҳои ҷангҷӯро пароканда намо.
32. Олиҷоҳон аз Миср хоҳанд омад; Ҳабаш дастҳои худро сӯи Худо дароз хоҳад кард.

33. Эй мамлакатҳои дунё! Дар шаъни Худо суруд хонед,
Худовандро бисароед, село,
34. Ки Ё бар фалакулафлоки азали савор аст. Инак, овози Худро
медихад, ки овози пурқувват аст.
35. Бузургии Худоро ҳамд гӯед! Чалоли Ё бар Исроил аст, ва
қуввати Ё дар афлок.
36. Ту, эй Худо, аз қудсҳои Худ сахмгин ҳастӣ. Худои Исроил ба
қавми Худ қувват ва қудрат мебахшад. Муборак аст Худо!

ТАРОНАИ ШАСТУ ҲАШТУМ

Дуо дар бораи халосӣ додан аз андӯҳи азим.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар сози шӯшаним. Таронаи Довуд.
2. Маро наҷот деҳ, эй Худо, зеро ки обҳо то ба ҷонам расидааст.
3. Дар ботлоқи чуқуре ғӯтидаам, ва ҷои истодан нест; ба умқиҳои об
даромадаам, ва ҷараёни об маро кашида мебарад.
4. Аз фиғон лакот гардидаам, гулӯям хушкидааст, чашмонам аз
интизорӣ ба Худои ман хаста шудааст.
5. Онҳое ки бесабаб аз ман нафрат доранд, аз мӯйҳои сарам зиёд
шудаанд. Онҳое ки ноҳақ ба ман адоват доранд ва маро нест кардан
мехоҳанд, пурзӯр шудаанд: он чи нагирифтаам, бояд баргардонам.
6. Худоё! Ту беақлии маро медонӣ, ва айбҳои ман аз Ту пӯшида
нест.
7. Умедворони Ту, эй Худованд Худои лашкарҳо, аз боиси ман
хичил нахоҳанд шуд. Толибони Ту, эй Худои Исроил, аз боиси ман
шарманда нахоҳанд шуд.
8. Зеро ки ба хотири Ту бори нангро бардоштаам, ва пардаи расвоӣ
рӯи маро пӯшидааст.
9. Барои бародарони худ ғайр ҳисоб шудаам, ва барои писарони
модари худ – бегона.
10. Зеро ки рашки хонаи Ту маро хӯрдааст, ва бадгӯиҳои бадгӯёни
Ту бар ман афтадааст.
11. Ва рӯза дошта, бо гирия дили худро холӣ кардаам, ва ин сабаби
маломатҳо дар ҳақиқи ман гардидааст.
12. Ва палосро либоси худ кардаам, ва барои онҳо зарбулмасал
шудаам.
13. Дар бораи ман дарвозанишинон гапу калоча мекунанд, ва
майнӯшон ашӯла мехонанд.

14. Валекин ман дуоямро пеши Ту, эй Худованд, дар вақти иҷобат мегӯям;
Худоё, дар бузургии эҳсони Худ ва ростии начоти Худ маро иҷобат намо.
15. Маро аз ботлоқ халос кун, то ки ғӯтида наравам: аз бадхоҳонам ва аз умқи обҳо раҳо шавам;
16. Қараёни об маро набарад, ва чуқурӣ маро ба коми худ накашад, ва чоҳ даҳони худро бар ман напӯшад.
17. Маро иҷобат намо, эй Худованд, зеро ки эҳсони Ту некӯст; аз рӯи фаровонии марҳаматҳои Худ бар ман тавачҷӯх намо.
18. Ва рӯи Худро аз бандаи Худ пинҳон надор, зеро ки ба танг омадам; маро ба зудӣ иҷобат намо.
19. Ба ҷонам наздик шуда, онро халос кун; бар хилофи душманонам маро раҳой деҳ.
20. Ту нанги маро, хичолати маро ва расвоии маро медонӣ; ҳамаи хасмҳоям пеши назари Туанд.
21. Маломат диламро шикастааст, ва ман хеле ранҷур шудам; ба дилсӯзе интизорӣ доштам, аммо набуд, ба тасаллидиҳандагон низ, лекин наёфтам.
22. Ва барои хӯрданам заҳра доданд, ва дар ташнагиам маро сирко нӯшонданд.
23. Бигзор суфраи онҳо пеши рӯяшон ба доме, ва зиёфати осоиштаи онҳо ба қаққоне мубаддал гардад;
24. Бигзор чашмони онҳо хира шавад, то ки набинанд, ва камарҳои онҳоро абадан суст гардон.
25. Хашми Худро бар онҳо бирез, ва ғазаби Ту бигзор онҳоро дарёбад.
26. Бигзор хонахошон хароб гардад, ва касе дар ҳаймахошон сокин нашавад.
27. Зеро касеро, ки Ту задаӣ, таъқиб мекунанд, ва дардҳои шаҳидонатро нақл менамоянд.
28. Гуноҳ бар гуноҳашон илова намо, ва бигзор дар адолати Ту дохил нашаванд.
29. Бигзор аз дафтари ҳаёт маҳв гарданд, ва бо одилон навишта нашаванд.
30. Валекин ман мискин ва азияткаш ҳастам; начоти Ту, эй Худо, паноҳи ман хоҳад шуд.
31. Исми Худоро бо суруд мадҳ хоҳам кард; ва Ёро бо шукрона такбир хоҳам гуфт.

32. Ва ин ба Худованд писанд хоҳад омад, бештар аз гов ва гӯсолае ки дорои шоҳҳо ва сумҳост.
33. Ҳалимон дида, шод хоҳанд шуд. Эй толибони Худо, дилатон зинда хоҳад шуд.
34. Зеро ки Худованд мискинонро мешунавад, ва ба бандиёни Худ безътиной намекунад.
35. Осмон ва замин, баҳрҳо ва ҳар он чи дар онҳо мечунбад, Ӯро мадҳ мекунад.
36. Зеро ки Худо Сионро начот хоҳад дод, ва шаҳрҳои Яхудоро бино хоҳад кард, ва дар он ҷо сокин хоҳанд шуд, ва онро мерос хоҳанд гирифт.
37. Ва зурёти бандагонаш вориси он хоҳанд шуд, ва дӯстдорони исми Ӯ дар он сукунат хоҳанд кард.

ТАРОНАИ ШАСТУ НӮҲУМ

Дуо дар бораи мадад ва халосӣ додан аз душманон.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд барои ёдоварӣ.
2. Худоё! Маро халосӣ деҳ; Худовандо! Ба мадади ман шитоб кун.
3. Бигзор толибони ҷонам хичил ва шарманда шаванд; бадхоҳонам қафо гарданд ва расво шаванд;
4. Онҳое ки «ҳай-ҳай» мегӯянд, ба сабаби шармандагии худ ақиб гарданд;
5. Ҳамаи толибони Ту дар Ту шодӣ ва хурсандӣ кунанд, ва дӯстдорони начоти Ту доимо гӯянд: «Афзун бод кибриёи Худо!»
6. Валекин ман камбағал ва мискин ҳастам. Худоё! Сӯи ман шитоб кун: мададгор ва раҳкунандаи ман Ту ҳастӣ; Худовандо! Таъхир нақун.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУМ

Дуо дар бораи ғимоят ва дастгирӣ кардан дар пирӣ.

1. БА Ту, эй Худованд, паноҳ бурдаам; ҳаргиз хичил нахоҳам шуд.
2. Аз рӯи адолати Худ маро халос кун ва маро раҳой деҳ; гӯши Худро сӯи ман ҳам намо ва маро начот деҳ.
3. Барои ман кӯҳпораи паноҳ бош, то ки ҳамеша биёям; амри Ту буд, ки маро начот диҳӣ, зеро ки саҳра ва қалъаи ман Ту ҳастӣ.
4. Эй Худои ман! Маро аз дасти шарир раҳой деҳ, ва аз қафи ноинсоф ва золим.

5. Зеро ки Ту умеди ман ҳастӣ, эй Худованд Худо! Аз хурдсолиам пушту паноҳи ман ҳастӣ.
6. Аз батн бар Ту таъя кардам; аз шиками модарам Ту маро берун овардаӣ; ҳамду санои ман доимо дар бораи Ту.
7. Барои бисёр касон намунаи ибрат будам, чунки Ту паноҳгоҳи пурзӯри ман будӣ.
8. Даҳонам аз ҳамду санои Ту пур аст, ва ҳар рӯз аз васфи ҷалолати Ту.
9. Маро дар замони пирӣ партоб накун; вақте ки қувватам кам шавад, маро тарк накун.
10. Зеро ки душманонам дар бораи ман сухан меронанд, ва каминварони ҷонам бо ҳамдигар маслиҳат мекунанд,
11. Яъне мегӯянд: «Худо ӯро тарк кардааст; ӯро таъқиб намоед ва дастгир кунед, зеро ки халоскунандае нест».
12. Худоё! Аз ман дур набош; эй Худои ман! Ба мадади ман шитоб кун.
13. Бигзор адуёни ҷонам хичил гарданд ва нест шаванд, ва бадхоҳонам пероҳани нанг ва расвой дар бар кунанд!
14. Валекин ман доимо умедвор хоҳам буд, ва бар ҳамаи ҳамду санои Ту боз илова хоҳам намуд.
15. Забонам адолати Туро баён хоҳад кард, ва ҳар рӯз начоти Туро; зеро ки шумораи онҳоро намедонам.
16. Бо тавсифи қудрати Худованд Худо хоҳам омад; адолати Туро, ки дар Ту ҳасту бас, зикр хоҳам кард.
17. Худоё! Ту маро аз хурдсолиам таълим додай, ва то ҳол корҳои аҷоибии Туро ҳикоят мекунам.
18. Ва маро, эй Худо, то вақти пирӣ ва мӯйсафедӣ низ тарк накун, то даме ки бозуи Туро ба ин насл, ва қудрати Туро ба ҳамаи ояндагон ҳикоят кунам,
19. Ва адолати Туро, эй Худо, ки то ба афроз мерасад, ва корҳои бузургеро, ки Ту кардаӣ; Худоё, кист монанди Ту?
20. Ту бар сари ман бисёр тангиҳо ва саҳтиҳо овардаӣ, лекин боз маро зинда хоҳӣ кард, ва аз вартаҳои замин боз маро берун хоҳӣ овард.
21. Бузургии маро афзун хоҳӣ кард, ва боз маро тасалли хоҳӣ дод.
22. Ман ҳам Туро бо уд ҳамд хоҳам гуфт, яъне ростии Туро, эй Худои ман! Туро, эй Қуддуси Исроил, бо барбат хоҳам сароид!
23. Чун Туро бисароям, лабҳоям шод хоҳад шуд; ҷонам низ, ки Ту онро раҳой додай.

24. Забонам низ ҳар рӯз адолати Туро ҳикоят хоҳад кард, зеро ки бадхоҳонам хичил ва расво шудаанд.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУ ЯКУМ

Суруди пайгамбарона дар бораи сарватҳои салтанати осоишта.

1. ТАРОНАИ Сулаймон. Худоё! Инсофи Худо ба подшоҳ деҳ, ва адолати Худо ба писари подшоҳ.
2. Қавми Туро аз рӯи адолат додгарӣ хоҳад кард, ва мискинони Туро аз рӯи инсоф.
3. Кӯҳҳо ба қавм сулҳу осоиштагӣ хоҳанд овард, ва талҳо аз рӯи адолат.
4. Мискинони қавмро доварӣ хоҳад кард, фарзандони камбағалро наҷот хоҳад дод, ва ба истисморгар шикаст хоҳад расонд.
5. Аз Ту хоҳанд тарсид, то даме ки офтоб нурафшон аст, ва то даме ки моҳ тобон аст то абадуддахр.
6. Мисли борон бар алафзори даравшуда хоҳад фурумад, мисли қатраҳое ки заминро сероб мекунанд.
7. Дар айёми ӯ одил нумӯ хоҳад кард, ва сулҳу осоиштагӣ фаровон хоҳад буд, то даме ки моҳ фано нашавад.
8. Ва қаламрави ӯ аз баҳр то баҳр хоҳад буд; ва аз дарё то ақсои замин.
9. Пеши ӯ биёбоннишинон зону хоҳанд зад; ва душманони ӯ хокро хоҳанд лесид.
10. Подшоҳони Таршиш ва ҷазираҳо ҳадия хоҳанд овард; подшоҳони Шабо ва Сабо инъомҳо пешкаш хоҳанд кард.
11. Ва ҳамаи подшоҳон ба ӯ сачда хоҳанд кард; ҳамаи халқҳо ба ӯ хизмат хоҳанд кард.
12. Зеро мискинеро, ки истиғоса мебарад, ва мазлумеро, ки мададгор надорад, халос хоҳад кард.
13. Ба бенаво ва мискин шафқат хоҳад кард, ва ҷонҳои мискинонро наҷот хоҳад дод.
14. Аз мақр ва зулм ҷонҳои онҳоро раҳо хоҳад кард; ва хуни онҳо дар назари ӯ гаронбаҳо хоҳад буд.
15. Ва ӯ зинда хоҳад буд, ва аз тиллои Шабо ба ӯ хоҳанд дод; ва доимо барои ӯ дуо хоҳанд гуфт, ҳар рӯз ӯро муборак хоҳанд хонд.
16. Ғалла дар замин то ба қуллаи кӯҳҳо фаровон хоҳад шуд; ҳосили он мисли Лубнон шуввас хоҳад зад, ва мардуми шаҳр мисли алафи замин афзоиш хоҳанд ёфт.

17. Номи \bar{u} то абад хоҳад монд; то даме ки офтоб нурафшон аст, номи \bar{u} зикр хоҳад ёфт, ва дар \bar{u} баракат хоҳанд хост; ҳамаи халқҳо \bar{u} ро мадҳ хоҳанд кард.

18. Муборак аст Худованд Худо, Худои Исроил, ки танҳо Худаш корҳои аҷоиб мекунад.

19. Ва исми ҷалоли \bar{U} то абад муборак аст, ва тамоми замин аз ҷалоли \bar{U} пур хоҳад буд, – омин ва омин!

20. Дуоҳои Довуд ибни Ҷисой ба охир расид.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУ ДУЮМ

Осудагии шарирон озмоиш барои порсоён мебошад, лекин Худованд онҳоро тақвият медиҳад.

1. ТАРОНАИ Ософ. Ба яқин Худо барои Исроил, барои софдилон некӯст.

2. Валекин ман, кам монда буд, ки пойҳоям билагҷад, кам монда буд, ки қадамҳоям суфт шавад,

3. Зеро ки аз лофакиён ҳасад бурдам, вақте ки осудагии шариронро дидам.

4. Зеро ки то мурданашон азоб намекашанд, ва ҷисмашон сиҳат аст.

5. Заҳмати инсониро аз сар намегузаронанд, ва мисли одамон осеб намебинанд.

6. Бинобар ин шаддаи ғурур гарданашонро оро додааст; либоси зулм ҷисмашонро пӯшидааст.

7. Чашмонашон рағван баста, аз косахонааш баромадааст; андешаҳои дилашон ошкор мешавад.

8. Тамасхур мекунад ва бо адоват гап мезананд; бо ҳавобаландӣ суханони ситамкорона мегӯянд.

9. Даҳонашонро ба осмон нигаронидаанд, ва забонашон бар замин мегардад.

10. Бинобар ин қавми \bar{U} ба ҳамон тараф рӯ меоварад, ва оби фаровон ба вай нӯшонидани мешавад.

11. Ва мегӯянд: «Худо чӣ гуна бидонад? Ва оё Ҳаққи Таоло дорони дониш аст?»

12. Инак, ин шарирон ва бепарвоёни ҷаҳон сарват афзун мекунад.

13. Пас, беҳуда ман диламро соф кардам, ва кафҳоямро ба покӣ шустаам,

14. Дар сурате ки ҳар рӯз осеб мебинам, ва ҳар субҳ панд мегирам.

15. Агар меғуфтам, ки «мисли онҳо сухан хоҳам ронд», – дар ҳаққи насли фарзандони Ту хиёнат мекардам.
16. Ва фикру хаёл кардам, то ки инро бифаҳмам; ин дар назарам заҳмат буд,
17. То даме ки ба қудсҳои Худо даромадам; он гоҳ ба фарҷоми онҳо сарфаҳм рафтам.
18. Ба яқин Ту онҳоро дар ҷойҳои лағжонак гузоштаӣ; оқибат онҳоро дар харобиҳо хоҳӣ андохт.
19. Чӣ гуна дар як мижа задан онҳо хонавайрон гардидаанд ва ба ҳалокат расида, аз даҳшатҳо фано шудаанд!
20. Мисли хобе пас аз бедоршавӣ, Ту, эй Худованд, онҳоро бедор карда, шавкаташонро барҳам хоҳӣ дод.
21. Зеро ки дилам ба ҷӯш омада буд, ва ботинам маҷрӯҳ шуда буд,
22. Ва ман ҷоҳил будам ва сарфаҳм намерафтам; мисли ҷорпое назди Ту будам.
23. Валекин ман доимо бо Ту ҳастам; Ту ямини маро дастгирӣ намудай.
24. Бо машварати Худ маро ҳидоят мекунӣ, ва пас аз он маро ба ҷалол хоҳӣ расонд.
25. Кист барои ман дар осмон? Ва бо Ту дар замин хоҳони чизе нестам.
26. Агарчи ҷисмам ва дилам адо мешавад, Худо кӯхпораи дили ман аст ва насибаи ман аст то абад.
27. Зеро инак онҳое ки аз Ту дур ҳастанд, нест хоҳанд шуд: ҳар киро, ки аз Ту даст мекашад, дафъ хоҳӣ кард.
28. Валекин барои ман ба Худо наздик шуданам некӯст; ба Худованд Худо ман паноҳ бурдаам, то ки тамоми аъмоли Туро ривоят намоям.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУ СЕЮМ

Дуо дар бораи ҳимоят кардан аз дасти шарирони харобкунанда.

1. СУРУДИ таълимии Ософ. Чаро, эй Худо, моро ба сурати абадӣ партофтаӣ? Ва ғазаби Ту бар гӯсфандони чарогоҳат аланга гирифтааст?
2. Ҷамоаи Худро, ки аз қадим харидаӣ ва раҳо кардаӣ, то ки сибти мероси Ту гардад, ба ёд ор; кӯҳи Сионро низ, ки бар он сокин шудаӣ.

3. Пойҳои Худро сӯи харобаҳои абадӣ бардор: ҳар чиро, ки дар қудс буд, душман несту нобуд кардааст.
4. Хасмҳоят дар доҳили маъбади Ту наъра мезананд; ливоҳои худро ҳамчун аломот гузоштаанд;
5. Монанди касоне буданд, ки табарҳоро бар шоҳаҳои ба ҳам печидаи дарахтон баланд мекунанд;
6. Ва ҳоло ҳамаи кандакориҳои онро бо табару тешаҳо шикастаанд;
7. Қудси Туро оташ задаанд; маскани исми Туро то ба замин ҳаром кардаанд;
8. Дар дили худ гуфтаанд: «Онҳоро аз як сар нест мекунем», – ва ҳамаи куништҳои Худоро дар замин сӯзондаанд.
9. Аломоти худро намебинем; дигар набие нест, ва дар миёни мо касе нест, ки бидонад, то ба кай чунин хоҳад буд.
10. То ба кай, эй Худо, аду мазаммат хоҳад кард? Ва душман исми Туро доим таҳқир хоҳад кард?
11. Чаро дасти Худро, ва ямини Худро қафо гардондай? Онро аз бағали Худ бароварда, кори онҳоро тамом кун!
12. Ва Ту, эй Худо, аз қадим подшоҳи ман ҳастӣ; Ту андаруни замин наҷотҳо ба амал меовардӣ.
13. Ту бо қуввати Худ баҳрро пора кардай, сарҳои тимсоҳҳоро дар об шикастай.
14. Ту сарҳои аждарро кӯфтай, онро барои хӯроки биёбоннишинон додай.
15. Ту чашма ва селоб кушодай; Ту дарёҳои серобро хушконидай.
16. Рӯз аз они Туст, шаб низ аз они Туст; Ту найир ва офтобро барқарор кардай.
17. Ту тамоми ҳудуди заминро муқаррар намудай; тобистон ва зимистонро Ту ба вучуд овардай.
18. Инро ба ёд ор, ки душман Худовандро мазаммат менамояд, ва мардуми нокас исми Туро таҳқир мекунанд.
19. Қони фохтаи Худро ба дарранда насупор; ҳаёти мискинони Худро ба сурати абадӣ фаромӯш накун.
20. Ба аҳди Худ назар андоз; зеро ки тамоми зулмоти замин аз воҳаҳои зулм пур шудааст.
21. Бигзор мазлум бо хиҷолат барнагардад; мискин ва камбағал исми Туро мадҳ кунанд.
22. Барҳез, эй Худо, доди Худро бигир; ба ёд ор, ки нокасе ҳар рӯз Туро мазаммат мекунад.

23. Овози хасмҳои Худро фаромӯш накун, ва ғавғои муҳолифони Худро, ки доим баланд мешавад.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУ ЧОРУМ

Дуои шукрона дар шаъни Худованд барои сарафроз гардонидани одилон.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Нобуд накун. Таронаи Ософ. Суруд.
2. Туро ҳамд мегӯем, эй Худо, ҳамд мегӯем; зеро ки исми Ту наздик аст; корҳои аҷоибӣ Туро ривоят мекунад.
3. «Вақте ки мӯҳлате муқаррар намоям, Ман аз рӯи ростӣ доварӣ хоҳам кард.
4. Замин ва ҳамаи сокинонаш ба ларза омадаанд; Ман аркони онро барпо кардам». Село.
5. Ба лофакиён гуфтам: «Лоф назанед», ва ба шарирон: «Шох набардоред,
6. Шохи худро бар афроз набардоред, бо гарданкашӣ суханони мутақаббирона нагӯед».
7. Зеро ки на аз машриқ наҷот меояд, ва на аз мағриб, ва на аз биёбони кӯҳсор,
8. Балки Худо довар аст: якеро сарнагун мекунад, дигареро сарафроз мегардонад.
9. Зеро ки коса дар дасти Худованд аст, шароби пур аз дорувор дар он ҷӯш мезанад; ва Ё аз он мерезад, ва дурди онро ҳамаи шарирони замин афшурда менӯшанд.
10. Валекин ман то абад ривоят хоҳам кард, Худои Яъқубро хоҳам сароид.
11. Ва ҳамаи шохҳои шариронро хоҳам шикаст; шохҳои одил барафрошта хоҳад шуд.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУ ПАНЧУМ

Суруди ҳамду сано дар шаъни доварии одилонаи Худо.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар созҳои торнок. Таронаи Ософ. Суруд.
2. Дар Яхудо Худо машҳур аст; дар Исроил исми Ё бузург аст.
3. Ва дар Салим хаймаи Ёст, ва дар Сион маскани Ё.
4. Дар он ҷо барқҳои камонро шикаст: сипар ва шамшер ва ҷангро. Село.

5. Ту соҳиби чалол ҳастӣ, тавонотар аз кӯҳҳои сайдафкан.
6. Шердилон тӯмаи тороч шуданд, хобашон даррабуд, ва тамоми мардуми диловар дасту по гум карданд.
7. Аз итоби Ту, эй Худои Яъқуб, ҳам аробаро, ва ҳам аспро ғанаб бурд.
8. Ту саҳмгин ҳастӣ, ва кист, ки дар вақти ғазабат пеши Ту истода тавонад?
9. Аз осмон ҳукмномаро шунавондӣ: замин тарсид ва сокит шуд,
10. Ҳангоме ки Худо барои доварӣ бархост, то ки ҳамаи ҳалимони заминро начот диҳад. Село.
11. Ба яқин ҳашми одамизод ба ҳамди Ту табдил хоҳад ёфт; бар боқии ҳашмҳо Ту камар хоҳӣ баст.
12. Ба Худованд Худои худ назр кунед ва адо намоед; бигзор ҳамаи онҳое ки дар гирди Ў ҳастанд, ба Саҳмгин инъом биёранд.
13. Рӯҳи миронро фуру хоҳад нишонд; барои подшоҳони замин саҳмгин аст.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУ ШАШУМ

Худованд қавми Худро дар айёми андӯх тарк намекунад.

1. БАРОИ сардори муғанниён, Едутун. Таронаи Ософ.
2. Овозам сӯи Худост, ва фарёд мекашам; овозам сӯи Худост, ва ба ман гӯш хоҳад андохт.
3. Дар рӯзи тангии худ Худовандро талабидам; дастам шабона дароз карда шуд, бе он ки фуруварда шавад; аз ин ҳам ҷонам тасаллӣ наёфт.
4. Худоро ёд мекунам ва оҳи чигарсӯз мекашам; фикру хаёл мекунам, ва рӯхам бемадор мешавад. Село.
5. Чашмонамро бедор медорӣ; музтариб шудаам ва наметавонам сухане гӯям.
6. Дар бораи айёми қадим андеша мекунам, дар бораи солҳои салафут.
7. Сурудҳои шабонаи худро ба ёд меоварам, бо дили худ фикру хаёл мекунам, ва рӯхам чӯёст:
8. Магар Худованд ба сурати абадӣ тарк кардааст, ва дигар тавачҷӯх нахоҳад намуд?
9. Магар эҳсони Ў ба сурати абадӣ хотима ёфтааст, ва қавли Ў то абадуддаҳр ботил шудааст?

10. Магар Худо омурзишро фаромӯш кардааст? Магар марҳаматҳои Худро дар вақти хашм бас кардааст? Село.
11. Ва гуфтам: «Ин мусибати ман аст, ки ямини Ҳаққи Таоло тағйир ёфтааст».
12. Амалиёти Худовандро зикр хоҳам кард, зеро корҳои аҷоибӣ Туро, ки аз қадим аст, дар хотир дорам.
13. Ва дар тамоми аъмоли Ту диққат хоҳам намуд, ва дар бораи корномаҳои Ту фикру хаёл хоҳам кард.
14. Худоё! Тариқи Ту дар қудсият аст. Кист Худои бузург мисли Худо?
15. Ту Худое ҳастӣ, ки корҳои аҷоиб мекунӣ; қуввати Худро дар миёни қавмҳо зоҳир сохтай.
16. Қавми Худро бо бозу раҳо кардаӣ; банӣ Яъқуб ва банӣ Юсуфро. Село.
17. Туро, эй Худо, обҳо дид, Туро обҳо дида, тугён кард; вартаҳо низ мутаазил шуд.
18. Абрҳо об рехт, афлок овоз дод; тирҳои Ту низ ба парвоз шуд.
19. Овози раъди Ту дар чархи фалак шунида шуд, барқҳо ҷаҳонро равшан кард; замин биларзиду ба раъша омад.
20. Тариқи Ту дар баҳр аст, ва роҳи Ту дар обҳои азим; ва изҳои Ту номаълум.
21. Қавми Худро мисли гӯсфандон бо дасти Мусо ва Ҳорун бурдӣ.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУ ҲАФТУМ

Садоқатмандии Худо дар идора кардани қавми беитоат.

1. СУРУДИ таълимии Ософ. Эй қавми ман, таълими маро бишнавед, гӯши худро сӯи суҳанони даҳонам ҳам кунед.
2. Даҳонамро ба масал мекушоям, муаммоҳои замони қадимро баён менамоям.
3. Он чи шунидаем ва донистаем, ва падарони мо ба мо ҳикоят кардаанд,
4. Аз фарзандони онҳо пинҳон нахоҳем дошт: ҳамду санои Худовандро, ва қуввати Ёро, ва корҳои аҷоибро, ки Ё кардааст, ба насли оянда ҳикоят хоҳем кард.
5. Шаҳодате дар Яъқуб барпо кард, ва шарияте дар Исроил муқаррар намуд, ва ба падарони мо амр фармуд, ки онҳоро ба фарзандони худ маълум кунанд,

6. То ки насли оянда, фарзандоне ки таваллуд хоҳанд шуд, бидонанд, ва бархезанду ба фарзандони худ ҳикоят кунанд;
7. Ва ба Худо таваккал намоянд, ва корҳои Худоро фаромӯш накунанд, ва аҳкоми Ёро нигоҳ доранд;
8. Ва монанди падарони худ насли саркаш ва исёнгар нашаванд, насле ки ростдил набуданд, ва рӯҳашон ба Худо садоқат надошт.
9. Банӣ Эфроим, ки мусаллаҳ ва камондор буданд, дар рӯзи корзор ақиб гаштанд;
10. Аҳди Худоро нигоҳ надоштанд, ва аз рафтан бо роҳи шариати Ё сар кашиданд;
11. Ва корномаҳои Ёро, ва корҳои аҷоибро, ки ба онҳо нишон дод, фаромӯш карданд.
12. Дар пеши назари падарони онҳо Ё дар замини Миср, дар саҳрои Сӯан корҳои аҷоиб кард.
13. Баҳрро аз ҳам чудо кард, ва онҳоро гузаронд, ва обҳоро мисли деворе барқарор намуд.
14. Ва рӯзона онҳоро бо абр бурд, ва тамоми шаб бо нури оташ.
15. Дар биёбон кӯҳпораҳоро шикоф кард, ва онҳоро гӯё аз вартаҳои азим нӯшонид.
16. Ва аз саҳра селобҳоро берун овард, ва обҳоро мисли дарёҳо ҷорӣ кард.
17. Ва боз пеши Ё хато карданд, ба Ҳаққи Таоло дар биёбон беитоатӣ нишон доданд.
18. Ва Худоро дар дили худ озмуда, ба муддаои нафси худ хӯрок хостанд.
19. Ва бар зидди Худо сухан ронда, гуфтанд: «Оё Худо дар биёбон суфра ораста метавонад?»
20. Инак, кӯҳпораро зад, ва обҳо ҷорӣ шуд, ва ҷӯйборҳо равон шуд. Оё нон ҳам дода метавонад? Оё барои қавми Худ гӯшт муҳайё карда метавонад?»
21. Худованд инро шунида, дар қаҳр шуд, ва оташ бар Яъқуб даргирифт, ва ғазаб бар Исроил аланга зад.
22. Зеро ки ба Худо имон наоварданд, ва ба начоти Ё таваккал накарданд.
23. Ва афлокро аз боло амр фармуд, ва дарҳои осмонро воз кард,
24. Ва манро бар онҳо боронид, то бихӯранд, ва нони осмонро ба онҳо ато кард.
25. Одамизод нони малоикро бихӯрд; тӯша барои онҳо фиристод, ки сер шаванд.

26. Боди шарқиро дар осмон вазонид, ва бо қуввати Худ боди чанубиро бархезонид.
27. Ва бар онҳо гӯштро мисли ғуборе боронид, ва мурғони болдорро мисли реги баҳр.
28. Ва дар миёни бошишгоҳи онҳо, дар қарибии масканҳошон фурӯ ғалтонид.
29. Ва хӯрданд ва хеле сер шуданд; ва мувофиқи ҳирсашон ба онҳо дод.
30. Аз ҳирсашон даст накашиданд; ханӯз хӯрокашон дар даҳонашон буд,
31. Ва ғазаби Худо бар онҳо аланга зад, ва фарбеҳони онҳоро бикушт, ва ҷавонони Исроилро нест кард.
32. Бо вучуди ин боз хато карданд, ва ба корҳои аҷоибӣ Ӯ имон наоварданд.
33. Ва рӯзҳои онҳоро дар оворагардӣ, ва солҳошонро дар тарсу ҳарос набуд кард.
34. Вақте ки онҳоро мекушт, талабгори Ӯ мешуданд, ва рӯчӯъ намуда, Худоро мечустанд.
35. Ва ба ёд меоварданд, ки Худо кӯҳпораи онҳост, ва Худои Таоло раҳокунандаи онҳост.
36. Ва бо даҳони худ пеши Ӯ тамаллуқ мекарданд, ва бо забони худ ба Ӯ дурӯғ мегуфтанд,
37. Аммо дилашон бо Ӯ рост набуд, ва ба аҳди Ӯ садоқат надоштанд.
38. Валекин Ӯ, ки раҳим аст, гуноҳашонро кафорат намуда, онҳоро нест намекард, балки борҳо қаҳри Худро боздошта, тамоми ғазаби Худро барнаангехтааст.
39. Ва дар хотир дорад, ки онҳо башаранд, боде ҳастанд, ки меравад ва гашта намеояд.
40. Чандин бор дар биёбон Ӯро ба хашм оварданд, дар бодия Ӯро оташин карданд.
41. Ва гашта-баргашта Худоро озмуданд, ва Қуддуси Исроилро хорӣ доданд.
42. Дасти Ӯро дар хотир надоштанд, ва рӯзеро, ки аз тангӣ онҳоро раҳо кард,
43. Яъне дар Миср аломоти Худро, ва дар саҳрои Сӯан мӯъҷизоти Худро нишон дод:
44. Ва дарёҳои онҳоро, ва селобҳои онҳоро ба хун табдил дод, то ки нӯшида натавонанд.

45. Бар онҳо ҳашаротро фиристод, ки онҳоро газиданд; ғукҳоро низ, ки онҳоро нобуд карданд.
46. Ҳосилоти онҳоро ба кирмак дод, ва меҳнати онҳоро ба малах.
47. Токзори онҳоро бо жола кушт, ва дарахтони чумизи онҳоро бо яхча.
48. Чорвои онҳоро ба жола супурд, ва рамаҳои онҳоро ба шӯълаҳои барк.
49. Бар онҳо оташи хашми Худро равона кард: қаҳр, ва ғазаб, ва мусибатро бо фиристодани малоики мусибат.
50. Роҳе барои ғазаби Худ сохта, чони онҳоро аз мамот маҳфуз надошт, балки ҳаёташонро ба вабо супурд.
51. Ва ҳамаи нахустзодагонро дар Миср зарба зад, ибтидои қувватро дар хаймаҳои Хом.
52. Ва қавми Худро мисли ғӯсфандон бурд; ва онҳоро мисли рамае дар биёбон роҳбарӣ мекард.
53. Ва онҳоро дар осудагӣ ҳидоят менамуд, то ки ҳаросон нашаванд; ва душманони онҳоро баҳр дар худ ниҳон кард.
54. Ва онҳоро ба ҳудуди муқаддаси Худ овард, ба кӯҳе ки ямини Ё пайдо карда буд.
55. Ва халқҳоро аз пеши онҳо бадар ронд, ва заминашонро ба таври мерос қуръа партофт, ва дар хаймаҳои Исроилро сокин кард.
56. Вале боз Худои Таолоро озмуданду ба хашм оварданд, ва шаҳодоти Ёро риоя накарданд.
57. Ва ақиб гашта, мисли падарони худ хиёнат карданд, мисли камони ҳилагар чаппа рафтанд.
58. Ва дар тепаҳои худ Ёро хашмгин карданд, ва бо бутҳои худ рашки Ёро оварданд.
59. Худо шунида, дар қаҳр шуд, ва аз Исроил хеле нафрат кард.
60. Ва маскани Шилӯро тарк кард, яъне хаймаеро, ки дар миёни одамон дошт.
61. Ва қуввати Худро ба асирӣ дод, ва ҷалолати Худро ба дасти душман.
62. Ва халқи Худро ба шамшер таслим кард, ва аз мероси Худ дар қаҳр шуд.
63. Ҷавонони вайро оташ хӯрд, ва ба духтарони вай сурудҳои никоҳ намехонданд.
64. Коҳинони вай дар ҷанг афтоданд, ва бевазанони вай навҳа намекарданд.

65. Ва Худованд, мисли он ки дар хоб бошад, бедор шуд, мисли паҳлавоне ки аз шароб хурӯш мекунад,
66. Ва душманони вайро зарба зада, пас гардонд, ба нанги абадӣ онҳоро гирифта кард.
67. Ва аз хаймаи Юсуф нафрат кард, ва сибти Эфроимро интиҳоб накард,
68. Балки сибти Яхудоро баргузид, яъне кӯҳи Сионро, ки дӯст медошт.
69. Ва қудси Худро мисли афрозҳо бино кард, мисли заmine ки бунёди онро Ё ба сурати абадӣ ниҳодааст.
70. Ва бандаи Худ Довудро баргузид, ва ўро аз оғилҳои гӯсфандон гирифт;
71. Аз пеши мешҳои ширдеҳ ўро овард, то ки қавми Ё – Яъқубро, ва мероси Ё – Исроилро чӯпонӣ кунад.
72. Ва ў онҳоро бо дили софи худ чӯпонӣ кард, ва бо маҳорати кафҳои худ хидоят намуд.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУ ҲАШТУМ

Дуо дар бораи халосӣ додани имондорон аз таҳқири шарирон.

1. ТАРОНАИ Ософ. Худоё! Халқҳо ба мероси Ту дароманд, қасри қудси Туро ҳаром карданд, Ерусалимро ба харобазор табдил доданд.
2. Лошаҳои бандагони Туро ба мурғони ҳаво барои хӯрок партофтанд, ва гӯшти порсоёни Туро ба ҳайвонҳои замин.
3. Хуни онҳоро мисли об гирдогирди Ерусалим рехтанд, ва касе набуд, ки онҳоро ба хок супорад.
4. Назди ҳамсояғони худ нангин шудем, хандахариш ва ҳақир назди онҳое ки дар гирду пеши моянд.
5. То ба кай, эй Худованд, доим ғазабнок хоҳӣ буд? Ва рашки Ту мисли оташ аланга хоҳад зад?
6. Ғазаби Худро бар халқҳое бirez, ки Туро намешиносанд, ва бар мамлакатҳое ки исми Туро намехонанд.
7. Зеро ки Яъқубро хӯрдаанд, ва манзили ўро хароб кардаанд.
8. Гуноҳҳои аҷдодро ба мо хотирнишон накун; бигзор марҳаматҳои Ту ба зудӣ моро истиқбол намояд, зеро ки бисёр ба залолат афтадаем.

9. Эй Худои наҷоти мо, ба хотири ҷалоли исми Худ ба мо мадад расон ва моро халосӣ деҳ, ва ба хотири исми Худ хатоҳои моро кафорат намо.

10. Чаро халқҳо гӯянд, ки «Худои онҳо кучост?» Бигзор интиқоми хуни бандагони Ту, ки рехта шудааст, дар миёни халқҳо дар пеши назари мо маълум гардад.

11. Бигзор оҳу нолаи бандиён пеши Ту бирасад; бо кудрати бозуи Худ маҳкумони мамотро вораҳон.

12. Ва сазои ҳафтчандон ба ҳамсояғони мо баргардон, барои хориё ки ба Ту, эй Худованд, расондаанд.

13. Валекин мо, ки қавми Ту ва гӯсфандони чарогоҳи Ту ҳастем, Туро ҳамеша сипос хоҳем гуфт ва ҳамду санои Туро то абадуддаҳр ба забон хоҳем ронд.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУ НҲҲУМ

Дуо дар бораи баргардонидан ва наҷот додани қавми баргузида.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар сози шушаним-эдут. Таронаи Ософ.

2. Эй чӯпони Исроил, гӯш андоз! Эй, ки Юсуфро мисли гӯсфандон роҳбарӣ намудай, эй, ки бар каррубиён нишастай, таҷаллӣ намо!

3. Пеши Эфроим ва Бинёмин ва Менашше кудрати Худро бедор намо, ва барои наҷоти мо биё.

4. Худоё! Моро баргардон, ва рӯи Худро мунаввар намо, то ки наҷот ёбем.

5. Худовандо, Худои лашкарҳо! То ба кай аз дуои қавми Худ қаҳр хоҳӣ кард?

6. Онҳоро нони пур аз ашк мехӯронӣ, ва ашкҳои фаровон менӯшонӣ.

7. Моро гирифтори ҷидоли ҳамсояғони мо гардондаӣ, ва душманон моро байни худ тамасхур мекунанд.

8. Эй Худои лашкарҳо! Моро баргардон, ва рӯи Худро мунаввар намо, то ки наҷот ёбем.

9. Токро аз Миср берун овардӣ, халқҳоро бадар рондӣ, ва онро шинондӣ.

10. Барояш ҷой холӣ кардӣ, ва он чуқур реша давонд, ва заминро пур кард.

11. Кӯҳҳо бо сояи он пӯшида шуд, ва шоҳаҳои он мисли арзҳои Худост.

12. Шоҳаҳои худро то баҳр паҳн кард, ва навдаҳояшро то дарё.
13. Чаро ҳисорҳои онро раҳна кардаӣ, ба тавре ки ҳар роҳгузар онро меканад,
14. Хуки ёбӣ онро дандон мезанад, ва ҳайвони саҳро онро меҳӯрад?
15. Эй Худои лашкарҳо! Ручӯъ намуда, аз осмон назар андоз ва бубин, ва аз ҳоли ин ток хабар гир,
16. Ва он чиро, ки ямини Ту шинондааст, тақвият намо, ва он писарро, ки барои Худ баргузидаӣ.
17. Он дар оташ сӯзонда шудааст, шоҳаҳояш бурида шудаанд; аз итоби рӯи Ту нест хоҳанд шуд.
18. Бигзор дасти Ту бар шахси ямини Ту бошад, бар фарзанди одаме ки барои Худ баргузидаӣ.
19. Ва мо аз Ту қафо нахоҳем гашт; моро зинда гардон, ва мо исми Ту ро хоҳем хонд.
20. Худовандо, Худои лашкарҳо! Моро баргардон, рӯи Худро мунаввар намо, то ки начот ёбем.

ТАРОНАИ ҲАШТОДУМ

Мадҳ ва суруд дар шаъни Худо, ки қавми Худро начот додааст.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар сози Ҷот. Таронаи Ософ.
2. Дар шаъни Худое ки қуввати мост, тараннум намоед! Дар шаъни Худои Яъқуб бонги шодӣ занед!
3. Сурудро баланд кунед ва дафро биёред, ва барбати хушоҳангро бо уд.
4. Дар сари моҳ шох навозед, дар рӯзи моҳи пурра низ, ки рӯзи иди мост.
5. Зеро ки он фарз аст барои Исроил, ҳукмест аз Худои Яъқуб.
6. Инро Ё шаҳодате дар Юсуф муқаррар намуд, вақте ки вай бар замини Миср берун рафт. Забонеро, ки намедонистам, шунидам:
7. «Китфи вайро аз бори гарон раҳо кардам; кафҳои вай аз сабад озод шуд.
8. Дар тангӣ хондӣ, ва Ман туро халосӣ додам; аз даруни раъд туро иҷобат намудам; назди обҳои Мерибо туро имтиҳон кардам. Село.
9. Бишнава, эй қавми Ман, ва Ман ба ту шаҳодат хоҳам дод; эй Исроил, кошки Маро бишнавай!
10. Бигзор туро худои ғайр набошад, ва ту ба худои бегона сачда нақун.

11. Ман Худованд Худои ту ҳастам, ки туро аз замини Миср берун овардаам; даҳони худро воз кун, ва Ман онро пур хоҳам кард.
12. Валекин қавми Ман ба овози Ман гӯш надод, ва Исроил ба ман сар нафурувард.
13. Ва Ман онҳоро ба якравии дилашон вогузор кардам, то ки аз паи андешаҳои худ бираванд.
14. Кошки қавми Ман ба Ман гӯш медод, ва Исроил бо роҳҳои Ман мерафт!
15. Ба зудӣ душманони онҳоро фурӯ менишондам, ва дасти Худо бар адуёни онҳо бармегардондам:
16. Хасмҳои Худованд ба вай бо тамаллуқ мутеъ мешуданд, ва замони вай то абад давом мекард.
17. Вайро аз гандуми беҳтарин мехӯрондам; ва аз асали кӯхпора туро сер мекардам».

ТАРОНАИ ҲАШТОДУ ЯКУМ

Таҳдиди доварию Худо бар доварони ноинсоф.

1. ТАРОНАИ Ософ. Худо дар анбӯҳи худоён истодааст; дар миёни худоён доварӣ мекунад.
2. То ба кай ноинсофона доварӣ хоҳед кард? Ва нисбат ба шарирон рӯбинӣ хоҳед кард? Село.
3. Ба бенавоён ва ятимон додгарӣ намоед; мазлумон ва мискинонро сафед кунед;
4. Бенаво ва камбағалро раҳо кунед: аз дасти шарирон халосӣ диҳед.
5. Намедонанд ва намефаҳманд, дар торикӣ роҳ мераванд; ҳамаи асосҳои замин ба ларза омадааст.
6. Ман гуфтам: «Шумо худоён ҳастед, ва ҳамаатон – писарони Ҳаққи Таоло.
7. Аммо ҳамчун одамизод хоҳед мурд, ва чун яке аз мирон фурӯ хоҳед ғалтид».
8. Барҳез, эй Худо, заминро доварӣ намо; зеро ки Ту молики ҳамаи халқҳо ҳастӣ.

ТАРОНАИ ҲАШТОДУ ДУЮМ

Дуо дар бораи подоши Худо ба душманони ҳавми баргузида.

1. СУРУД. Таронаи Ософ.
2. Худоё! Ту сокит набош; хомӯш набош ва осуда набош, эй Худо!

3. Зеро инак, душманони Ту хурӯш мебароваранд, ва хасмҳои Ту сар мебардоранд.
4. Бар зидди қавми Ту дасиса меандешанд, ва бар зидди паноҳқардағони Ту машварат менамоянд.
5. Гуфтанд: «Меравем ва онҳоро нест мекунем, то ки ҳалқе набошанд, ва номи Исроил дигар зикр наёбад».
6. Якдилона маслиҳатро пазондаанд, бар зидди Ту иттифок бастаанд:
7. Хаймаҳои Адӯм ва исмоилиён; Мӯоб ва ҳочариён;
8. Қабол ва Аммуън ва Амолек; замини Фалиштӣ бо сокинони Сӯр;
9. Ашшур низ ба онҳо ҳамроҳ шудааст; онҳо бозуе барои банӣ Лут гардидаанд. Село.
10. Ба онҳо ончунон амал бикун, чунон ки ба Мидён кардаӣ, чунон ки ба Сисро, чунон ки ба Ёбин дар наҳри Қишӯн,
11. Ки онҳо дар Айндӯр ба ҳалокат расидаанд, барои замин пору шудаанд.
12. Мирони онҳоро мисли Ёреб ва Заъб гардон, ва ҳамаи шоҳзодағони онҳоро мисли Забҳ ва Салмуноъ,
13. Ки онҳо мегуфтанд: «Воҳаҳои Худоро барои худ тасарруф хоҳем кард».
14. Эй Худои ман! Онҳоро мисли ғуборе дар гирдбод гардон, мисли ҳасе пеши шамол.
15. Чунон ки оташ ҷангалро месӯзонад, ва чунон ки аланга кӯҳҳоро парт мекунад,
16. Ончунон онҳоро бо бӯрони Худ бирон, ва бо тундбоди Худ онҳоро дар даҳшат андоз.
17. Рӯйҳои онҳоро пурнанг гардон, то ки исми Ту ро, эй Худованд, толиб шаванд.
18. Бигзор онҳо ба сурати абадӣ шарманда ва ошуфтаҳол шаванд, ва расво шуда, нест гарданд,
19. Ва бидонанд, ки танҳо Ту, ки исмат Худованд аст, бар тамоми замин Ҳаққи Таоло ҳастӣ.

ТАРОНАИ ҲАШТОДУ СЕЮМ

Хушбахтии беайбон ва умедворони Худованд.

1. БАРОИ сардори муғанниён бар сози Қот. Таронаи банӣ Қӯрах.
2. Чӣ дилпазир аст масканҳои Ту, эй Худованди лашкарҳо!

3. Чонам иштиёқманд ва беҳол аст барои сахнҳои Худованд; дилам ва чисмам сӯи Худои Ҳай тараннум менамоянд.
4. Мурғак низ хонае барои худ пайдо мекунад, ва гунчишк лонае, то ки чӯчаҳояшро дар он бимонад, назди қурбонгоҳҳои Ту, эй Худованди лашкарҳо, эй Подшоҳи ман ва Худои ман!
5. Хушо сокинони хонаи Ту, ки Туро гашта-баргашта мадҳ менамоянд. Село.
6. Хушо касоне ки қувваташон дар Туст, ва тарикҳоят дар дили онҳост.
7. Вақте ки аз водии ашкбор мегузаранд, онро чашмасор мегардонанд; борон низ онро бо баракат мепӯшад.
8. Ҳангоми рафтан бар қувваташон қувват меафзояд; дар Сион пеши Худо ҳозир мешаванд.
9. Худовандо, Худои лашкарҳо! Дуои маро бишнава; эй Худои Яъқуб, гӯш андоз! Село.
10. Сипари моро бубин, эй Худо, ва бар рӯи масеҳи Худ назар андоз;
11. Ба яқин як рӯз дар сахнҳои Ту беҳтар аст аз ҳазор: афзал доништаам, ки назди остонаи хонаи Худо биистам, назар ба он ки дар хаймаҳои шарорат сокин бошам.
12. Зеро ки Худованд Худо офтоб ва сипар аст; Худованд меҳр ва чалол хоҳад бахшид; касони ростравро аз некӯӣ маҳрум нахоҳад кард.
13. Эй Худои лашкарҳо! Хушо касе ки ба Ту таваккал мекунад.

ТАРОНАИ ҲАШТОДУ ЧОРУМ

Дуо дар бораи марҳамат ба тарсгорони Худо.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи банӣ Қӯрах.
2. Ба замини Худ, эй Худованд, тавачҷӯҳ намудай, асирони Яъқубро баргардондай,
3. Гуноҳи қавми Худро омурзидай, ҳамаи хатоҳои онҳоро пӯшидай,
4. Тамоми қаҳри Худро дур кардай, аз шиддати ғазаби Худ баргаштай.
5. Моро баргардон, эй Худои наҷоти мо, ва хашми Худро аз мо ботил намо.
6. Наход ки ба сурати абадӣ бо мо хашмгин хоҳӣ буд? Ва ғазаби Худро то абадуддаҳр давом хоҳӣ дод?
7. Наход ки Ту аз нав моро зинда нахоҳӣ гардонд, то ки қавми Ту дар Ту шод бошанд?

8. Эҳсони Худро, эй Худованд, бар мо зоҳир намо, ва начоти Худро ба мо ато фармо.
9. Хоҳам шунид, ки Худованд Худо чӣ мегӯяд. Ба яқин Ё ба қавми Худ ва ба порсоёни Худ аз сулҳу осоиштагӣ сухан хоҳад ронд, то ки сӯи чаҳолат барнагарданд.
10. Ба яқин начоти Ё ба тарсгорони Ё наздик аст, то ки ҷалол дар замини мо сокин шавад.
11. Эҳсон ва ростӣ мулоқот хоҳанд кард, адолат ва осоиштагӣ якдигарро хоҳанд бӯсид.
12. Ростӣ аз замин хоҳад сабзид, ва адолат аз осмон ба зухур хоҳад омад.
13. Худованд низ некӯӣ ато хоҳад кард, ва замини мо ҳосили худро хоҳад дод.
14. Адолат пешопеши Ё хоҳад рафт, ва қадамҳояшро бар роҳ хоҳад гузошт.

ТАРОНАИ ҲАШТОДУ ПАНҶУМ

Дуо дар бораи мадад расонидан дар рӯзи андӯх.

1. ДУОИ Довуд. Гӯши Худро, эй Худованд, хам карда, маро иҷобат намо, зеро ки ман мискин ва камбағалам.
2. Ҷони маро нигоҳ дор, зеро ки ман порсо ҳастам; Ту, эй Худои ман, бандаи Худро, ки ба Ту таваккал мекунад, начот деҳ.
3. Ба ман марҳамат намо, эй Худованд, зеро ки ҳар рӯз сӯи Ту мехонам.
4. Ҷони бандаи Худро шод гардон, зеро ки сӯи Ту, эй Худованд, ҷонамро менигаронам.
5. Зеро ки Ту, эй Худованд, некӯ ва омузгор ҳастӣ, ва пур аз эҳсон ба ҳамаи онҳое ки Туро мехонанд.
6. Ба дуоям, эй Худованд, гӯш андоз, ва ба овози зориҳоям диққат намо.
7. Дар рӯзи тангии худ Туро хоҳам хонд, зеро ки маро иҷобат хоҳӣ кард.
8. Мисли Ту, эй Худованд, дар миёни худоён нест; ва аъмоле мисли аъмоли Ту нест.
9. Ҳамаи халқҳое ки офаридаӣ, омада пеши Ту, эй Худованд, сачда хоҳанд кард; ва исми Туро ҷалол хоҳанд дод.
10. Зеро ки Ту бузург ҳастӣ ва корҳои аҷоиб мекунӣ, – Ту, эй Худо, танҳо Худат.

11. Тариқи Худо, эй Худованд, ба ман таълим дех, то ки дар ростии Ту рафтор намоям; диламро якто гардон, то ки фақат аз тарси исми Ту пур бошад.
12. Туро, эй Худованд Худои ман, бо тамоми дилам ҳамд хоҳам гуфт, ва исми Туро то абад ҷалол хоҳам дод,
13. Зеро ки эҳсонӣ Ту ба ман бузург аст, ва ҷонамро аз асфалуссофилин халосӣ додай.
14. Худоё! Бадқасдон бар ман қиём кардаанд, ва тӯдаи ситамгарон қасди ҷонам доранд; ва Туро пеши назари худ намеоваранд.
15. Валекин Ту, эй Худованд, Худои раҳим ва бахшандаӣ, собир ва пур аз эҳсон ва ростӣ.
16. Ба ман лутф ва марҳамат намо; қуввати Худо ба бандаат бибахш, ва писари канизи Худо наҷот дех;
17. Ба ман аломати некӯӣ зоҳир намо, то ки бадхоҳонам дида, хичил шаванд, зеро ки Ту, эй Худованд, ба ман ёварӣ намудай ва маро тасаллӣ додай.

ТАРОНАИ ҲАШТОДУ ШАШУМ

Ситоиши шаҳри Худо.

1. ТАРОНАИ банӣ Қӯрах. Суруд.
2. Бунёди он* дар кӯҳҳои муқаддас мебошад. Худованд дарвозаҳои Сионро зиёда аз ҳамаи масканҳои Яқуб дӯст медорад.
3. Суханони ситоиш дар ҳақиқи ту гуфта мешавад, эй шаҳри Худо. Село.
4. «Ба орифони Худ Раҳаб* ва Бобилро зикр хоҳам кард; инак замини Фалиштӣ, ва Сӯр бо Ҳабаш; фалонӣ дар он ҷо таваллуд шудааст».
5. Вале дар ҳақиқи Сион гуфта хоҳад шуд: «Фалон одам ва фалон одам дар он таваллуд шудааст; ва Худи Ҳақиқи Таоло онро барпо кардааст».
6. Худованд дар дафтари қавмҳо хоҳад навишт: «Фалонӣ дар он ҷо таваллуд шудааст». Село.
7. Ва сарояндагон бо раққосон: «Ҳамаи чашмаҳоям дар туст».

*2. Ерусалим.

*4. Киноя бар Миср аст.

ТАРОНАИ ҲАШТОДУ ҲАФТУМ

Дуо дар бораи халосӣ додан аз мусибати сахт.

1. СУРУД. Таронаи банӣ Қӯрах. Барои сардори муғанниён бар сози маҳалат барои сароидан. Суруди таълимии Ҳеймони Эзроҳӣ.
2. Худовандо, Худои начоти ман! Рӯзона фарёд мекашам, шабона пеши Ту ҳастам.
3. Бигзор дуоям пеши Ту бирасад; гӯши Худо сӯи тазаррӯи ман ҳам намо,
4. Зеро ки ҷонам аз мусибатҳо сер гардидааст, ва ҳаётам ба гӯристон наздик шудааст.
5. Аз фурӯравандагони гӯр ҳисоб шудаам; мисли марде гардидаам, ки маҷол надошта бошад.
6. Дар миёни мурдагон андохта шудаам, мисли шаҳидоне ки дар қабр хобидаанд, ки онҳоро дигар ёд нахоҳӣ кард, ва онҳо аз дасти Ту дур афтадаанд.
7. Маро дар чоҳи тахтуттуроб, дар зулматҳо, дар қаърҳо гузоштаӣ.
8. Хашми Ту бар ман қарор гирифтааст, ва бо ҳамаи тугёнҳои Худ маро пахш кардаӣ. Село.
9. Шиносҳоямро аз ман дур кардаӣ, маро дар назари онҳо нафратангез гардондаӣ; мисли бандӣ ҳастам, ва наметавонам берун оям.
10. Чашмам аз бисёрии мусибат хаста шудааст; тамоми рӯз Туро, эй Худованд, хондаам; кафҳоямро сӯи Ту дароз кардаам.
11. Оё барои мурдагон кори аҷоибе хоҳӣ кард? Магар мурдагон бархоста, Туро ҳамд хоҳанд гуфт? Село.
12. Оё эҳсони Ту дар қабр зикр хоҳад ёфт, ва ростии Ту дар дӯзах?
13. Магар корҳои аҷоибӣ Ту дар зулмот доништа хоҳад шуд, ва адолати Ту дар кишвари фаромӯшӣ?
14. Валекин ман сӯи Ту, эй Худованд, истиғоса мебарам, ва субҳидам дуоям пеши Ту меояд.
15. Чаро, эй Худованд, ҷонамро фаромӯш мекунӣ, ва рӯи Худо аз ман пинҳон медорӣ?
16. Ман ситамкаш ҳастам ва аз хурдсолӣ маҳкуми мамот шудаам; бимҳои Туро аз сар гузаронда, маънос гардидаам.
17. Ғазабҳои Ту бар ман гузаштааст; даҳшатҳои Ту кори маро тамом кардааст,
18. Ҳар рӯз мисли об даври маро мегирад; ҳамааш якҷоя маро ихота мекунад.

19. Ёрон ва дӯстонро аз ман дур кардаӣ; ошноҳоям торикист.

ТАРОНАИ ҲАШТОДУ ҲАШТУМ

Суруди ҳамду сано дар шани Худо барои марҳамати Ё.

1. СУРУДИ таълимии Эйтони Эзроҳӣ.
2. Ба эҳсонҳои Худованд то абад суруд хоҳам хонд; садоқати Туро бо даҳони худ то абадуддаҳр баён хоҳам кард.
3. Зеро ки мегӯям: «Эҳсон ба сурати абадӣ бино ёфтааст; садоқати Худро дар осмонҳо ба монанди онҳо барпо кардаӣ».
4. «Бо баргузидаи Худ аҳд бастаам, ба бандаи Худ Довуд қасам хӯрдаам:
5. Зурёти туро то абад пойдор хоҳам сохт, ва тахти туро то абадуддаҳр бино хоҳам кард». Село.
6. Ва осмонҳо қорҳои аҷоибӣ Туро, эй Худованд, ҳамд хоҳанд гуфт; садоқати Туро низ дар шӯроӣ муқаддасон.
7. Зеро кист дар фалак, ки ба Худованд баробар бошад: Кист аз фарзандони Худо, ки ба Худованд монанд бошад?
8. Худо дар шӯроӣ бузурги муқаддасон арҷманд аст, ва барои ҳамаи онҳое ки гирдогирди Ё ҳастанд, сахмгин аст.
9. Худовандо, Худои лашкарҳо! Кист, ки мисли Ту, эй Худованд, тавоно бошад? Ва садоқати Ту гирдогирди Туст.
10. Ту бар ғалаёни баҳр ҳукмфармо ҳастӣ; вақте ки мавҷҳояш баланд шавад, Ту онҳоро соқит мекунӣ.
11. Ту Раҳабро мисли шаҳиде фурӯ нишондаӣ; бо бозуи пурзӯри Худ душманонатро пароканда кардаӣ.
12. Осмон аз они Туст, замин низ аз они Туст; дунёро бо ҳар чӣ дар он аст, Ту бунёд кардаӣ.
13. Шимол ва ҷанубро Ту офаридаӣ; Тобӯр ва Ҳермӯн ба исми Ту тараннум хоҳанд кард.
14. Бозуи Ту соҳиби қудрат аст; дасти Ту пурқувват аст, ямини Ту боло.
15. Адолат ва инсоф асоси тахти Туст; эҳсон ва ростӣ пешопеши Ту мераванд.
16. Хушо қавме ки бонги шодиро медонанд! Худовандо, онҳо дар нури рӯи Ту қадамгузор мешаванд;
17. Ба исми Ту тамоми рӯз шодӣ мекунанд, ва ба адолати Ту сарафроз мегарданд,

18. Зеро ки чалолати қуввати онҳо Ту ҳастӣ; ва бо тавачҷӯҳи Ту шохи мо баланд хоҳад шуд.
19. Зеро ки сипари мо аз они Худованд аст, ва подшоҳи мо аз они Қуддуси Исроил.
20. Як вақте ба порсои Худ дар рӯъё сухан ронда, гуфтаи: «Ба зӯровар мадад кардам; баргузидаи қавмро боло бардоштам.
21. Бандаи Худ Довудро кофта ёфтам; бо рағани муқаддаси Худ ўро тадҳин кардам,
22. Ки дасти Ман муттақои ў хоҳад буд; бозуи Ман низ ўро қавӣ хоҳад кард.
23. Душман ўро фишор нахоҳад дод, ва ноинсофе ба ў осеб нахоҳад расонд.
24. Ва адуёни ўро пеши ў шикаст хоҳам дод, ва бадхоҳони ўро ихота хоҳам кард.
25. Ва садоқати Ман ва эҳсони Ман бо ўст, ва шохи ў ба исми Ман баланд хоҳад шуд.
26. Ва дасти ўро бар баҳр хоҳам гузошт, ва ямини ўро бар дарёҳо.
27. Ў Маро хоҳад хонд: "Ту падари ман ҳастӣ, эй Худои ман ва кӯхпораи наҷоти ман".
28. Ман низ ўро нахустзодаи Худ хоҳам гардонд, баландтар аз подшоҳони замин.
29. Эҳсони Худро ба ў то абад нигоҳ хоҳам дошт, ва аҳди Ман бо ў боэътимод хоҳад буд.
30. Ва зурёти ўро то абад боқӣ хоҳам гузошт, ва тахти ўро мисли рӯзҳои осмон.
31. Агар фарзандонаш шариати Маро тарк созанд, ва аз рӯи дастурҳои Ман рафтор накунад;
32. Агар фароизи Маро поймол кунанд, ва аҳкоми Маро нигоҳ надоранд, –
33. Қинояти онҳоро бо асо сазо хоҳам дод, ва гуноҳи онҳоро бо шаллоқ.
34. Вале эҳсони Худро аз ў дур нахоҳам кард, аз садоқати Худ даст нахоҳам кашид.
35. Аҳди Худро нахоҳам шикаст, ва он чиро, ки аз даҳонам баромадааст, тағйир нахоҳам дод.
36. Як бор ба қудсияти Худ қасам хӯрдам, ки ба Довуд дурӯғ нахоҳам гуфт.
37. Зурёти ў то абад хоҳад буд, ва тахти ў мисли офтоб ба ҳузури Ман;

38. Мисли моҳ то абад қоим хоҳад буд, ва шоҳиди амин дар фалак». Село.
39. Валекин Ту тарк кардаӣ ва безор шудаӣ, ва бо масеҳи Худ дар қаҳр шудаӣ.
40. Аҳди бандаи Худро хор дидаӣ, тоҷи ӯро ба замин задаӣ.
41. Ҳамаи ҳисорҳои ӯро раҳна кардаӣ, қалъаҳои ӯро ба харобазор табдил додаӣ.
42. Ҳамаи роҳгузарон ӯро ғорат мекунанд; назди ҳамсоҳҳои худ нангин шудааст.
43. Ямини адуёни ӯро боло бардоштаӣ, ҳамаи душманони ӯро шод кардаӣ.
44. Дами шамшерашро низ гардондаӣ, ва ӯро дар ҷанг тақвият надодаӣ.
45. Шавкати ӯро ботил кардаӣ, ва тахти ӯро ба замин андохтаӣ.
46. Айёми навҷавонии ӯро кӯтоҳ кардаӣ; пероҳани хичолат бар ӯ пӯшондаӣ. Село.
47. То ба кай, эй Худованд, доим ниҳон хоҳӣ буд? Ва ғазаби Ту мисли оташ аланга хоҳад зад?
48. Ба ёд ор, чӣ гуна фонист умри ман? Чӣ гуна тамоми банӣ одамро ҳечу пуч офаридаӣ?
49. Кист марде ки зиндагӣ карда, мамотро намедида бошад? Ва ҷонашро аз дасти қабр халос мекарда бошад? Село.
50. Қучост эҳсонҳои пештараи Ту, эй Худованд, ки ба Довуд бо садоқати Худ қасам хӯрдаӣ?
51. Хории бандагони Худро, эй Худованд, ба ёд ор, ки онро аз ҳамаи қавмҳои бисёр дар сини худ бардошта мегардам;
52. Хорие ки душманони Ту, эй Худованд, расондаанд; хорие ки ба изҳои қадами масеҳи Ту расондаанд.
53. Муборак аст Худованд то абад! Омин ва омин.

ТАРОНАИ ҲАШТОДУ НҶҲУМ

Дуо ба ҳузури Худои азали дар бораи тавачҷӯҳ намудан ба инсон.

1. ДУОИ Мусо, марди Худо. Худовандо! Ту асрҳои аср паноҳандаи мо будӣ.
2. Пеш аз он ки кӯҳҳо таваллуд ёбад, ва замин ва дунё самар оваранд, аз азал то абад Ту вучуд дорӣ, эй Худо.
3. Инсонро ба ҳолати ғубор бармегардонӣ, ва мегӯӣ: «Банӣ одам, баргардед!»

4. Зеро ки ҳазор сол дар назари Ту мисли дирӯз аст, ки гузашта бошад, ва мисли посе аз шаб.
5. Онҳоро мисли селобе равон мекунӣ; мисли он ки дар хоб бошанд; мисли алафе ки пагоҳӣ мерӯяд,
6. Пагоҳӣ месабзад ва гул мекунад, бегоҳӣ пажмурда ва хушк мешавад.
7. Зеро ки аз ғазаби Ту адо мешавем, ва аз хашми Ту ошуфта мегардем.
8. Гуноҳҳои моро дар пеши назари Худ гузоштаӣ, ниҳони моро дар нури рӯи Худ.
9. Зеро ки ҳамаи рӯзҳои мо зери қаҳри Ту гузаштааст; солҳои худро мисли фиғоне ба сар бурдаем.
10. Рӯзҳои умри мо ҳафтад сол аст, ва агар бақувваттар бошем – ҳаштод сол; вале ифтихори онҳо аз заҳмат ва чафо иборат аст, зеро ки зуд гузашта меравад, ва мо низ парвоз мекунем.
11. Кист, ки қуввати хашми Туро донад, ва қаҳри Туро ба андозае ки аз Ту тарсидан лозим аст?
12. Шумурдани айёми моро дурустакак таълим дех, то ки дили пурҳикмат пайдо кунем.
13. Баргард, эй Худованд! То ба кай? Бар бандагони Худ шафқат намо.
14. Саҳаргоҳон моро аз эҳсони Худ сер кун, то ки тамоми умри худ тараннум ва хурсандӣ кунем.
15. Моро хурсанд кун ба ивази рӯзҳое ки моро гирифтори залолат кардаӣ, ба ивази солҳое ки бадӣ дидаем.
16. Бигзор аъмоли Ту бар бандагонат зоҳир шавад, ва шавкати Ту бар фарзандони онҳо.
17. Бигзор ҳусни тавачҷӯҳи Худованд Худои мо бар мо бошад! Ва амали дастҳои моро бар мо тақвият намо; ва амали дастҳои моро тақвият намо.

ТАРОНАИ НАВАДУМ

Ваъдаи мадади Худо ба ҳамаи онҳое ки Ёро дӯст доштаанд.

1. Он ки дар паноҳгоҳи Хаққи Таоло нишастааст, дар сояи Қодири Бечун хоҳад буд.
2. Дар ҳаққи Худованд мегӯям: «Ў паноҳгоҳи ман аст ва қалъаи ман; Худои ман аст, ки ба Ў таваккал мекунам».

3. Ба яқин ӯ туро аз доми сайёд, аз вабои ҳалокатовар халос хоҳад кард.
4. Бо парҳои Худ туро хоҳад пӯшонид, ва зери болҳои ӯ паноҳ хоҳӣ ёфт; ростии ӯ зиреҳ ва чавшан аст.
5. Аз воҳимаи шабона нахоҳӣ тарсид, ва аз тире ки рӯзона мепарад;
6. Ва аз вабое ки дар торикӣ қадамгузор аст, ва аз тоуне ки дар нимирузӣ талаф мекунад.
7. Ҳазорҳо ба гирду пешат хоҳанд афтод, ва беварҳо ба яминат, аммо ба ту наздик нахоҳад шуд;
8. Фақат бо чашмонат нигоҳ хоҳӣ кард, ва подоши шариронро хоҳӣ дид.
9. Зеро ки ту гуфтаӣ: «Худованд паноҳгоҳи ман аст»; Ҳаққи Таолоро ту паноҳандаи худ ихтиёр кардаӣ.
10. Бадие ба ту рӯй нахоҳад дод, ва офате ба хаймаи ту наздик нахоҳад шуд.
11. Зеро ки ба фариштагони Худ дар бораи ту амр хоҳад дод, ки туро дар ҳамаи роҳҳоят нигоҳдорӣ кунанд.
12. Туро бар кафҳои худ бардошта хоҳанд бурд, ки мабодо пой худро ба санге бизанӣ.
13. Бар шер ва мори айнақдор пой хоҳӣ монд; шери чавон ва тимсохро поймол хоҳӣ кард.
14. «Азбаски ба ман ихлос бастааст, ӯро раҳой хоҳам дод; ӯро тақвият хоҳам кард, чунки исми Маро шинохтааст.
15. Маро хоҳад хонд, ва ӯро иҷобат хоҳам намуд; дар тангӣ Ман бо ӯ ҳастам; ӯро халосӣ хоҳам дод, ва ӯро ҷалол хоҳам дод.
16. Аз умри дароз ӯро сер хоҳам кард, ва наҷоти Худро ба ӯ нишон хоҳам дод».

ТАРОНАИ НАВАДУ ЯКУМ

Мадҳ дар шаъни Худо барои он ки ӯ ҷаҳонро мӯъҷизакорона ва меҳрубона идора менамояд.

1. ТАРОНА. Суруди рӯзи шанбе.
2. Некӯст Худовандро ҳамд гуфтан, ва исми Туро, эй Ҳаққи Таоло, сароидан,
3. Саҳаргоҳон эҳсони Туро баён кардан, ва шабҳо садоқати Туро,
4. Бар сози даҳтор ва бар уд, бар нағмаи барбат.
5. Зеро ки маро, эй Худованд, бо корҳои Худ шод кардаӣ; аъмоли дастҳои Туро тараннум хоҳам кард.

6. Чӣ бузург аст аъмоли Ту, эй Худованд! Бениҳоят амиқ аст фикрҳои Ту.
7. Одами беақл инро намедонад, ва аблаҳ сарфаҳм намеравад.
8. Дар сурате ки шарирон мисли алаф месабзанд, ва ҳамаи бадкирдорон мешукуфанд, то ки ба таври абадӣ нест шаванд, –
9. Ту то абад дар афроз ҳастӣ, эй Худованд!
10. Зеро инак, душманони Ту, эй Худованд, – инак, душманони Ту маҳв мегарданд ва ҳамаи бадкирдорон пароканда мешаванд.
11. Вале шохи маро мисли гови ваҳшӣ баланд кардаӣ; ба худ рағғани тоза молидаам;
12. Ва чашмам ба муҳолифонам хоҳад нигарист; гӯшҳоям дар бораи бадкешоне ки бар ман қиём мекунанд, хоҳад шунид.
13. Одил мисли нахл хоҳад шукуфт, мисли арзи Лубнон нашъунамо хоҳад ёфт.
14. Онҳое ки дар хонаи Худованд шинонда шудаанд, дар сахҳои Худои мо хоҳанд шукуфт.
15. Дар пирӣ низ бор хоҳанд овард, обдор ва тару тоза хоҳанд буд,
16. То баён кунанд, ки Худованд росткор аст; Ё кӯҳпораи ман аст, ва дар Ё ҳеч ноинсофӣ нест.

ТАРОНАИ НАВАДУ ДУЮМ

Ҳамд кардани малакути Худо.

1. ХУДОВАНД подшоҳӣ мекунад; Худро ба хилъати кибриё ороस्ताаст; Худованд Худро ороस्ताаст, камарбанди қувватро бастааст; дунё низ устувор шудааст, фурӯ нахоҳад ғалтид.
2. Тахти Ту аз қадимулайём барқарор гардидааст; Ту аз азал ҳастӣ.
3. Дарёҳо хурӯш бардоштанд, эй Худованд; дарёҳо овози худро бардоштанд, дарёҳо талотуми мавҷҳои худро хоҳанд бардошт.
4. Аммо аз овозҳои обҳои бисёр, аз тугёнҳои неруманди баҳр Худованд дар афроз нерумандтар аст.
5. Шаҳодоти Ту бағоят бозътимод аст; хонаи Туро, эй Худованд, дер гоҳ қудсият зебанда аст.

ТАРОНАИ НАВАДУ СЕЮМ

Дуо дар бораи халосӣ додани қавми мазлум.

1. ХУДОВАНД Худои интиқомхост; эй Худои интиқомҳо, таҷаллий намо!

2. Бархез, эй Довари замин, подоши мағруронро бидех.
3. То ба кай шарирон, эй Худованд, то ба кай шарирон шод бошанд?
4. Лоф мезананд, ҳавобаландона сухан меронанд; ҳамаи бадкирдорон калонигарӣ мекунанд.
5. Қавми Ту, эй Худованд, поймол месозанд, ва бар мероси Ту зулм мекунанд.
6. Бева ва ғарибро мекушанд, ва ятимонро қатл мекунанд.
7. Ва мегӯянд: «Худованд намебинад, ва Худои Яъқуб сарфаҳм намеравад».
8. Бифаҳмед, эй чоҳилони қавм! Ва эй бехирадон, кай ба ақл меоед?
9. Он ки гӯшро шинондааст, оё намешунавад? Он ки чашмро офаридааст, оё намебинад?
10. Он ки халқхоро танбеҳ медиҳад, оё мазаммат намекунад? – Он ки одамро ақл меомӯзад.
11. Худованд фикрҳои одамро медонад, ки онҳо ботил аст.
12. Хушо марде ки ўро Ту, эй Худованд, танбеҳ мекуни, ва аз шариати Худ ўро таълим медиҳӣ,
13. То ки ўро аз рӯзҳои бад фароғат бахшӣ, то даме ки чоҳе барои шарир канда шавад.
14. Зеро ки Худованд қавми Худро рад нахоҳад кард, ва мероси Худро тарк нахоҳад намуд.
15. Зеро ки доварӣ сӯи адолат хоҳад баргашт, ва ҳамаи ростдилон онро пайравӣ хоҳанд кард.
16. Кист, ки барои ман бар зидди бадкешон қиём кунад? Кист, ки барои ман бар зидди бадкирдорон истодагӣ намояд?
17. Агар Худованд мададгори ман намебуд, кам монда буд, ки чонам дар олами хомӯшӣ сокин шавад.
18. Вақте ки мегуфтам: «Пои ман мелағҷад», – эҳсони Ту, эй Худованд, маро дастгирӣ мекард.
19. Вақте ки андешаҳоям андаруни ман биафзояд, тасаллиҳои Ту чонамро осудагӣ мебахшад.
20. Оё курсии фасодҳо метавонад бо Ту рафоқат дошта бошад, ки он аз номи қонун ноинсофиро ба вучуд меоварад?
21. Бар чони одил тӯда мешаванд, ва хуни бегуноҳро маҳкум мекунанд.
22. Валекин Худованд қалъаи ман аст; ва Худои ман кӯҳпораи паноҳгоҳи ман аст.

23. Ва чафои онҳоро бар онҳо хоҳад баргардонид, ва онҳоро ба ивази бадиашон нест хоҳад кард; Худованд Худои мо онҳоро нест хоҳад кард.

ТАРОНАИ НАВАДУ ЧОРУМ

Суруди ҷамду сано дар шаъни Худо, ки Офаридагор ва Начотдиҳанда мебошад.

1. БИЁЕД, дар шаъни Худованд тараннум намоем, дар шаъни кӯхпораи начоти худ бонги шодӣ занем.
2. Пеши Ё бо шукрона ҳозир шавем, дар шаъни Ё бо сурудҳо бонги шодӣ занем.
3. Зеро ки Худованд Худои бузург аст, ва подшоҳи бузург бар ҳамаи худоён.
4. Умқҳои замин дар дасти Ёст; ва қуллаҳои кӯҳҳо аз они Ёст.
5. Баҳр аз они Ёст, ва онро Ё ба вучуд овардааст; ва хушкиро дастҳои Ё офаридааст.
6. Биёед, сачда намоем ва таъзим кунем; пеши Худованд, ки Офаридагори мост, зону занем.
7. Зеро ки Ё Худои мост, ва мо қавми чарогоҳи Ё ва гӯсфандони зери дасти Ё ҳастем. Имрӯз агар овози Ёро бишнавед:
8. «Дилҳои худро мисли замони ошӯб сахт накунед, мисли рӯзи озмоиш дар биёбон,
9. Ки падарони шумо Маро озмуданд; Маро имтиҳон карданд, агарчи аъмоли Маро дида буданд.
10. Чил сол бар ин насл дарғазаб шудам, ва гуфтам: қавми гумроҳдил ҳастанд, ва роҳҳои Маро нафаҳмиданд,
11. Ба тавре ки Ман дар ғазаби Худ қасам хӯрдм, ки онҳо ба оромии Ман дохил нахоҳанд шуд».

ТАРОНАИ НАВАДУ ПАНЧУМ

Башорат додани Худо дар миёни халқҳо.

1. ДАР шаъни Худованд суруди наве бихонед; дар шаъни Худованд суруд хонед, эй тамоми аҳли замин!
2. Дар шаъни Худованд суруд гӯед, исми Ёро муборак хонед, начоти Ёро рӯз ба рӯз башорат диҳед.
3. Ҷалоли Ёро дар миёни халқҳо баён намоед, ва корҳои аҷоибӣ Ёро дар миёни ҳамаи қавмҳо.

4. Зеро ки Худованд бузург аст ва бениҳоят мамдӯх; ва Ӯ сахмгин аст бар ҳамаи худоён.
5. Зеро ки ҳамаи худоёни қавмҳо бутҳоянд, вале Худованд осмонро офаридааст.
6. Шукӯх ва шавкат ба ҳузури Ӯст, қувват ва ҷалолат дар қудси Ӯст.
7. Худовандро васф гӯед, эй қабилаҳои қавмҳо! Дар шаъни Худованд васфи ҷалол ва қувватро гӯед.
8. Дар шаъни Худованд васфи ҷалоли исми Ӯро гӯед; ҳадия биёред ва ба сахнҳои Ӯ биеед.
9. Ба Худованд дар шавкати қудсият сачда кунед; пеши Ӯ биларзед, эй тамоми аҳли замин!
10. Ба халқҳо бигӯед: Худованд подшоҳӣ мекунад! Дунё низ устувор шудааст, фурӯ нахоҳад ғалтид; Ӯ қавмҳоро аз рӯи инсоф доварӣ хоҳад кард.
11. Бигзор осмон хурсандӣ кунад, ва замин ба вачд ояд; баҳр ва ҳар чӣ дар он аст, хурӯш бардорад;
12. Сахро ва ҳар чӣ дар он аст, шод гардад, ва ҳамаи дарахтони ҷангал тараннум кунанд
13. Пеши Худованд, зеро ки меояд, зеро ки меояд, то заминро доварӣ намояд; Ӯ дунёро аз рӯи адолат доварӣ хоҳад кард, ва қавмҳоро аз рӯи ростии Худ.

ТАРОНАИ НАВАДУ ШАШУМ

Одилон аз ҷалоли Худованд шод мегарданд.

1. ХУДОВАНД подшоҳӣ мекунад: бигзор замин ба вачд ояд, ва ҷазираҳои бисёр хурсандӣ кунанд.
2. Абр ва тирагӣ гирдогирди Ӯст; адолат ва инсоф асоси тахти Ӯст.
3. Оташ пешопеши Ӯ равон аст, ва адуёни Ӯро гирдогирд месӯзонад.
4. Барқҳои Ӯ дунёро равшан мекунад; замин мебинад ва меларзад.
5. Кӯҳҳо аз ҳузури Худованд мисли мум гудохта мешавад, аз ҳузури Худованди тамоми замин.
6. Осмонҳо адолати Ӯро баён мекунанд, ва ҳамаи қавмҳо ҷалоли Ӯро мебинанд.
7. Ҳамаи санампарастон, ки ба бутҳо меболанд, хичил мешаванд; ба Ӯ сачда кунед, эй ҳамаи худоён!
8. Сион шунид ва хурсандӣ кард, ва духтарони Яхудо шод шуданд ба муносибати доварии Ту, эй Худованд.

9. Зеро ки Ту, эй Худованд, бар тамоми замин баланд ҳастӣ, аз ҳамаи худоён бағоят болотарӣ.

10. Эй дӯстдорони Худованд, аз бадӣ нафрат кунед! Ё чонҳои порсоёни Худро нигоҳдорӣ мекунад, онҳоро аз дасти шарирон халосӣ медиҳад,

11. Нур барои одилон медурахшад, ва шодӣ барои ростдилон.

12. Эй одилон, дар Худованд шодӣ кунед, ва зикри қудсияти Ёро ҳамд гӯед.

ТАРОНАИ НАВАДУ ҲАФТУМ

Суруд дар шаъни Худо, ки Довари одили тамоми ҷаҳон мебошад.

1. ТАРОНА.

Дар шаъни Худованд суруди наве бихонед, зеро ки Ё корҳои аҷоиб кард; яминаш ва бозуи муқаддасаш Ёро мададгор шуд.

2. Худованд наҷоти Худро маълум кард, адолати Худро пеши назари халқҳо зоҳир намуд.

3. Эҳсои Худ ва вафои Худро нисбат ба хонадони Исроил ба ёд овард; тамоми ақсои замин наҷоти Худои моро диданд.

4. Дар шаъни Худованд бонги шодӣ занед, эй тамоми аҳли замин! Овоз бароред ва тараннум кунед ва суруд хонед.

5. Худовандро бо барбат бисароед, бо барбат ва бо овози тараннум.

6. Бо карнайҳо ва овози шох пеши Худованд Подшоҳ бонги шодӣ занед.

7. Бигзор баҳр ва ҳар чӣ дар он аст, хурӯш бардорад; дунё ва сокинони он низ;

8. Бигзор дарёҳо каф зананд, кӯҳҳо якҷоя тараннум кунанд

9. Пеши Худованд, зеро ки меояд, то заминро доварӣ намояд; Ё дунёро аз рӯи адолат доварӣ хоҳад кард, ва қавмҳоро аз рӯи инсоф.

ТАРОНАИ НАВАДУ ҲАШТУМ

Ростӣ дар малакути Худо ҳукмрон аст.

1. ХУДОВАНД подшоҳӣ мекунад: бигзор қавмҳо ба ларза оянд! Ё бар каррубиён нишастааст: бигзор замин мутазалзил гардад!

2. Худованд дар Сион бузург аст; ва Ё бар ҳамаи қавмҳо баланд аст.

3. Исми Туро ҳама хоҳанд гуфт, эй бузургвор ва сахмгин! – Ё Қуддус аст.

4. Ва қуввати подшоҳ инсофро дӯст медорад. Ту ҳаққониятро барқарор кардай; инсоф ва адолатро дар Яъқуб ба амал овардай.
5. Худованд Худои моро болобардор намоед, ва ба қадамгоҳи ӯ сачда кунед! – ӯ Қуддус аст.
6. Мусо ва Ҳорун дар миёни коҳинони ӯ буданд, ва Самуил дар миёни хонандагони исми ӯ; онҳо сӯи Худованд мехонданд, ва ӯ онҳоро иҷобат менамуд.
7. Дар сутуни абр ба онҳо сухан меронд; шаҳодоти ӯро риоя мекарданд, ва фароизеро, ки ба онҳо дода буд.
8. Худовандо, Худои мо! Ту онҳоро иҷобат менамудӣ; онҳоро Худои ғаффор будӣ, ва барои амалиёти зидди онҳо интиқом мегирифӣ.
9. Худованд Худои моро болобардор намоед, ва ба кӯҳи муқаддаси ӯ сачда кунед! – Зеро ки Худованд Худои мо Қуддус аст.

ТАРОНАИ НАВАДУ НҶҲУМ

Суруди шукрона дар шаъни Худованд.

1. ТАРОНАИ шукрона. Дар шаъни Худованд бонги шодӣ занед, эй тамоми аҳли замин!
2. Худовандро бо шодӣ ибодат намоед; пеши ӯ бо таронасарой биёед.
3. Бидонед, ки Худованд Худост; ӯ моро офаридааст, ва мо аз они ӯ ҳастем, қавми ӯ ва гӯсфандони чарогоҳи ӯ.
4. Ба дарвозаҳои ӯ бо шукрона биёед, ба сахнҳои ӯ бо ҳамду сано; ӯро ҳамд гӯед, исми ӯро муборак хонед.
5. Зеро ки Худованд некӯст, эҳсони ӯ то абад аст, ва садоқати ӯ то абадуддаҳр.

ТАРОНАИ САДУМ

Шарирон аз шаҳри Худованд маҳв хоҳанд шуд.

1. ТАРОНАИ Довуд. Дар шаъни эҳсон ва инсоф суруд хоҳам хонд; Ту ро, эй Худованд, хоҳам сароид.
2. Ба тариқи комил эътибор хоҳам дод, ҳангоме ки назди ман биёяд; андаруни хонаи худ бо ростии дили худ рафтор хоҳам кард.
3. Пеши назари худ чизи қабехро нахоҳам гузошт; аз амали гумроҳон нафрат дорам; ба ман нахоҳад часпид.
4. Дили качрав аз ман дур хоҳад шуд; бади ро нахоҳам донист.

5. Касеро, ки дар ниҳон аз ёри худ ғайбат мекунад, дафъ хоҳам кард; шахсеро, ки чашмони ҳавобаландона ва дили пурғурур дорад, тоқат нахоҳам кард.
6. Чашмонам бар аминони замин аст, то ки ҳамнишини ман шаванд; касе ки бо роҳи комил равон бошад, хизмати маро хоҳад кард.
7. Андаруни хонаи ман маккор сокин нахоҳад шуд; дурӯғгӯй пеши назари ман нахоҳад истод.
8. Ҳар пагоҳӣ ҳамаи шарирони заминро дафъ хоҳам кард, то ки ҳамаи бадкирдоронро аз шаҳри Худованд маҳв намоям.

ТАРОНАИ САДУ ЯКУМ

Тавба кардани гуноҳкор ва ба Худованд рӯ овардани ӯ.

1. ДУОИ мискин, вақте ки ғамгин шуда, пеши Худованд андӯхи худро изҳор мекунад.
2. Худовандо! Дуои маро бишнава, ва истиғосаи ман назди Ту бирасад.
3. Рӯи Худро аз ман пинҳон надор, дар рӯзи тангии ман гӯши Худро сӯи ман ҳам намо; рӯзе ки бихонам, маро ба зудӣ иҷобат бикун.
4. Зеро ки рӯзҳоям мисли дуд фано шудааст, ва устухонҳоям мисли ҳезуми нимсӯз гардидааст.
5. Дили ман мисли алафи офтобзадае хушкидааст, зеро ки хӯрдани нонамро фаромӯш мекунам.
6. Аз овози оху воҳи ман устухонам ба пӯстам часпидааст.
7. Ба мурғи саққои биёбон монанд шудаам; мисли буми харобазор гардидаам.
8. Шабзиндадорӣ мекунам ва мисли мурғаке ҳастам, ки болои бом танҳо нишаста бошад.
9. Ҳар рӯз маро душманонам маломат мекунанд; онҳое ки аз ман девонавор нафрат доранд, дар ман лаънат мекунанд.
10. Зеро ки хокистарро мисли нон хӯрдаам, ва нӯшокии худро бо ашк омехтаам,
11. Аз боиси хашми Ту ва ғазаби Ту; зеро ки маро боло бардоштаӣ ва сарнагун кардаӣ.
12. Рӯзҳоям мисли сояи шомгоҳ аст; ва ман мисли алаф хушк шудаам.
13. Валекин Ту, эй Худованд, то абад қоим ҳастӣ, ва зикри Ту то абадуддаҳр аст.

14. Ту бархоста, бар Сион марҳамат хоҳӣ кард; зеро вақти он аст, ки ба вай марҳамат намоӣ, чунки мӯҳлат расидааст;
15. Зеро ки бандагони Ту ба сангҳои он муҳаббат доранд, ва хоки онро азиз медоранд.
16. Ва халқҳо аз исми Худованд хоҳанд тарсид, ва ҳамаи подшоҳони замин аз ҷалоли Ту.
17. Зеро ки Худованд Сионро бино кардааст; дар ҷалоли Худ зоҳир шудааст;
18. Ба дуои нотавагон таваҷҷӯҳ намудааст, ва аз дуои онҳо нафрат накардааст.
19. Ин барои насли оянда навишта мешавад, ва қавме ки офарида хоҳад шуд, Худовандро мадҳ хоҳад кард.
20. Зеро ки Ё аз афроби муқаддаси Худ мушоҳида кардааст: Худованд аз осмон ба замин назар андохтааст,
21. Барои он ки оҳу нолаи бандиро бишнавад, маҳкумони мамотро аз банд озод кунад,
22. То ки исми Худовандро дар Сион ба забон оваранд, ва ҳамду санои Ёро дар Ерусалим,
23. Вақте ки қавмҳо бо ҳам чамъ шаванд, ва мамлакатҳо низ, то ки Худовандро ибодат намоянд.
24. Қуввати маро дар роҳ фурӯ нишонд, рӯзҳоямро кӯтоҳ кард.
25. Гуфтам: «Эй Худои ман! Маро дар нисфи рӯзҳоям набар. Солҳои Ту то абадуддаҳр аст.
26. Дар замони қадим заминро бунёд кардаӣ, ва осмон амали дастҳои Туст.
27. Онҳо фано хоҳанд шуд, валекин Ту қоим хоҳӣ буд; ва ҳамашон мисли чомае ҷиғда-ҷиғда хоҳанд шуд, мисли пероҳане онҳоро хоҳӣ печонид; ва онҳо мубаддал хоҳанд шуд.
28. Валекин Ту ҳамон ҳастӣ, ва солҳои Ту тамом нахоҳад шуд.
29. Фарзандони бандагони Ту сокин хоҳанд шуд, ва зурёти онҳо пеши Ту барқарор хоҳанд буд».

ТАРОНАИ САДУ ДУЮМ

Мадҳ дар шаъни Худо барои марҳамат ва эҳсонии Ё.

1. ТАРОНАИ Довуд. Эй чонам, Худовандро муборак бихон, ва эй тамоми ботинам – исми қуддуси Ёро.
2. Эй чонам, Худовандро муборак бихон, ва ҳамаи некиҳои Ёро фаромӯш накун.

3. Ў ҳамаи гуноҳхоятро меомурзад; ҳамаи касалиҳоятро шифо мебахшад;
4. Ҳаётатро аз гӯр раҳо мекунад; туро бо эҳсон ва марҳамат фаро мегирад;
5. Зеваратро аз зебой сер мекунад; чавоният ба мисоли уқоб нав мешавад.
6. Худованд адолатро ба амал меоварад, ва додгариро барои ҳамаи ситамкашон.
7. Тарикҳои Худро ба Мусо маълум кард, корҳои Худро ба банӣ Исроил.
8. Худованд раҳим ва бахшанда аст, собир ва пур аз эҳсон.
9. Ба сурати абадӣ мазаммат намекунад, ва қаҳрашро то абад нигоҳ намедорад.
10. Бо мо мувофиқи хатоҳоямон амал накардааст, ва моро мувофиқи гуноҳхоямон сазо надодааст.
11. Зеро, ба андозае ки осмон аз замин баланд аст, эҳсони Ў бар тарсгоронаш ба ҳамон андоза бузург аст.
12. Ба андозае ки шарқ аз ғарб дур аст, чиноятҳои моро ба ҳамон андоза аз мо дур кардааст.
13. Чунон ки падар ба фарзандон марҳамат мекунад, ончунон Худованд ба тарсгорони Худ марҳамат менамояд.
14. Зеро ки Ў сиришти моро медонад: дар хотир дорад, ки мо хок ҳастем.
15. Айёми инсон мисли алаф аст, мисли гули саҳрост: ончунон мешукуфад,
16. Аммо боде бар он мевазад, ва он нест мешавад, ва маконаш дигар онро намешиносад.
17. Валекин эҳсони Худованд бар тарсгоронаш аз азал то абад аст, ва адолати Ў бар фарзандони фарзандон,
18. Бар онҳое ки аҳди Ўро нигоҳ медоранд ва фармудҳои Ўро дар хотир доранд, то ки онҳоро ба ҷо оваранд.
19. Худованд бар осмон тахти Худро барқарор намудааст, ва малакути Ў бар ҳама ҳукмфармост.
20. Худовандро муборак бихонед, эй фариштагони Ў, ки дар қувват паҳлавон ҳастед, каломи Ўро ба ҷо меоваред, ва овози каломи Ўро мешунавед.
21. Худовандро муборак бихонед, эй ҳамаи лашкарҳои Ў, ва эй хизматгузори Ў, ки иродаи Ўро ба ҷо меоваред.

22. Худовандро муборак бихонед, эй тамоми аъмоли ӯ, дар ҳамаи мақомҳои ҳукмфармоии ӯ. Эй чонам, Худовандро муборак бихон.

ТАРОНАИ САДУ СЕЮМ

Мадҳ кардани Худованд, ки Офаридагори ҷаҳон мебошад.

1. Эй чонам, Худовандро муборак бихон. Худовандо, Худои ман! Бениҳоят бузург ҳастӣ; шукӯҳ ва шавкат пероҳани Туст.
2. Нурро мисли ридое дар бар мекунӣ, осмонро мисли саропардае паҳн менамой.
3. Кӯшкҳои фалакии Худро бар обҳо месозӣ, абрҳоро аробаи Худ мегардонӣ, ки он бар болҳои бод ҳаракат мекунад.
4. Бодҳоро ба фариштагони Худ табдил медиҳӣ, хизматгорони Худро ба оташи сӯзон.
5. Замиро бар асосҳояш барпо кардаӣ, то абад фурӯ нахоҳад ғалтид.
6. Бо варта мисли либосе онро пӯшондаӣ; бар кӯҳҳо обҳо меиствад.
7. Аз итоби Ту мегурезанд, аз овози раъди Ту ба зудӣ қафо мегарданд.
8. Кӯҳҳо боло мераванд, водиҳо поён мефуроянд, ба мақоме ки барояшон бунёд кардаӣ.
9. Ҳадде гузоштаӣ, то ки аз он нагузаранд ва баргашта, замиро напӯшонанд.
10. Чашмаҳоро ба наҳрҳо равона кардаӣ: дар миёни кӯҳҳо чорӣ мешаванд,
11. Ҳамаи ҳайвонҳои саҳроро об медиҳанд; гӯрхарон ташнагии худро мешикананд.
12. Бар онҳо мурғони ҳаво сокин мешаванд, аз миёни навдаҳо овоз медиҳанд.
13. Кӯҳҳоро аз кӯшкҳои фалакии Худ сероб мегардонӣ; аз самарои аъмоли Ту замин сер мешавад.
14. Алафро барои чорпо мерӯёнӣ, ва сабзаро барои хизмати одамизод, то ки аз замин нон ҳосил кунад,
15. Ва шароб, ки дили инсонро шод мегардонад, ва равған, ки рухсори ӯ аз он медурахшад, ва нон, ки дили инсонро қувват мебахшад.
16. Дарахтони Худованд шодоб мешаванд, яъне арзҳои Лубнон, ки ӯ шинондааст,
17. Ки бар онҳо мурғон лона месозанд: сарвҳо хонаи лайлак аст;

18. Кӯҳҳои баланд барои бузҳои кӯҳист; сахраҳо паноҳгоҳ аст барои заргӯшҳо.
19. Моҳро барои муҳлатҳо офаридааст; офтоб ғуруби худро медонад.
20. Торикиро паҳн мекуни, ва шаб фаро мерасад; дар он ҳамаи ҳайвонҳои чангал ҳаракат мекунанд;
21. Шерони ҷавон барои нахчир наъра мезананд ва хӯроки худро аз Худо металабанд.
22. Офтоб ки тулӯъ кард, чамъ мешаванд ва дар лонаҳои худ мехобанд.
23. Одамизод барои фаъолияти худ берун меояд ва то бегоҳӣ бо кори худ машғул мешавад.
24. Чӣ бисёр аст аъмоли Ту, эй Худованд! Ҳамаро аз рӯи ҳикмат ба вучуд овардаӣ; замин аз офаридаҳои Ту пур аст.
25. Инак баҳри бузург ва паҳновар: дар он ҷо хазандагон сонун шумор надоранд, ҷонварҳои хурд ва калон.
26. Дар он ҷо киштиҳо мегарданд; ин аждар низ, ки офаридаӣ, то ки бо он бозӣ кунӣ.
27. Ҳамаашон аз Ту чашми интизор доранд, то ки ризқи онҳоро дар вақташ бирасонӣ.
28. Он чи ба онҳо медиҳӣ, чамъ карда мегиранд; дасти Худо мекушӣ, аз нозу неъмат сер мешаванд.
29. Рӯи Худо пинҳон мекуни, ошuftа мешаванд; рӯҳи онҳоро кашида мегирӣ, мемиранд ва ба хоки худ бармегарданд.
30. Рӯҳи Худо мефиристӣ, ба вучуд меоянд, ва рӯи заминро нав мегардонӣ.
31. Ҷалоли Худованд то абад аст; Худованд аз аъмоли Худо шод хоҳад буд.
32. Ба замин назар меандозад, он ба ларза меояд; ба кӯҳҳо даст мерасонад, онҳо дуд мекунанд.
33. Тамоми умри худ дар шаъни Худованд суруд хоҳам хонд; то даме ки вучуд дорам, Худои худро хоҳам сароид.
34. Бигзор гуфтори ман ба Ё хуш ояд; ман дар Худованд шод хоҳам буд.
35. Бигзор хатокорон аз рӯи замин нест шаванд, ва шарирон дигар боқӣ намонанд. Эй ҷонам, Худовандро муборак бихон! Ҳалелуёҳ!*

*35. Ҳалелуёҳ – Худовандро мадҳ кунед.

ТАРОНАИ САДУ ЧОРУМ

Баргузидагони Худо бояд ҳамеша Худоро ҷалол диҳанд ва аҳкоми Ӯро ба ҷо оваранд.

1. ХУДОВАНДРО ҳамд гӯед, исми Ӯро бихонед; корномаҳои Ӯро дар байни қавмҳо шӯҳрат диҳед.
2. Дар шаъни Ӯ суруд хонед, Ӯро бисароед; аз ҳамаи корҳои аҷоибӣ Ӯ сухан ронед.
3. Ба исми қуддуси Ӯ фаҳр кунед; бигзор дили толибони Худованд шод бошад.
4. Худованд ва қуввати Ӯро ҷӯё шавед; рӯи Ӯро ҳамеша толиб бошад.
5. Корҳои аҷоибро, ки Ӯ кардааст, ба ёд оваред: мӯъҷизоти Ӯро, ва доварҳои даҳони Ӯро,
6. Эй зурёти бандаи Ӯ Иброҳим, эй банӣ Яъқуб, ки баргузидагони Ӯ ҳастед.
7. Ӯ Худованд Худои мост; доварҳои Ӯ дар тамоми замин аст.
8. Аҳди Худо то абад дар хотир дорад, ва каломро, ки ба ҳазор насл амр фармудааст,
9. Он аҳдиро, ки бо Иброҳим бастааст, ва қасамро, ки барои Исҳоқ ёд кардааст,
10. Ва онро барои Яъқуб ба ҳукми қонун даровардааст, ва барои Исроил ба ҳукми аҳди абадӣ,
11. Яъне гуфтааст: «Замини Канъонро ба ту хоҳам дод, то ки ҳиссаи мероси шумо шавад»;
12. Дар сурате ки онҳо ҳанӯз одамони башумор буданд; хеле кам ва ғариб дар он ҷо буданд;
13. Ва аз халқе сӯи халқе овора шуда мегаштанд, аз мамлакате сӯи қавми дигаре.
14. Нагузошт, ки касе онҳоро озор диҳад; ва подшоҳонро аз барои онҳо танбеҳ кард:
15. «Ба масеҳони Ман даст нарасонед, ва ба анбиёи Ман бадӣ накунед».
16. Ва қаҳтиро бар замин бихонд; ҳамаи манбаъҳои нонро нобуд кард.
17. Пеш аз онҳо мардиро фиристод: Юсуф ба ғуломӣ фурӯхта шуд.
18. Пойҳои ӯро бо завлона азият доданд; оҳан бар ҷонаш омад,
19. То даме ки сухани ӯ ба амал омад: Сухани Худованд ӯро покиза кард.

20. Подшоҳ кас фиристод ва бандҳои ӯро кушод; ва ҳукмфармои қавмҳо ӯро озод кард.
21. ӯро бар хонаи худ ого таъин кард, ва ҳукмфармо бар тамоми мулки худ,
22. То ки мирони ӯро ба салоҳиди худ бандӣ кунад, ва пирони ӯро ҳикмат омӯзад.
23. Ва Исроил ба Миср омад, ва Яъқуб дар замини Ҳом ғурбатро ихтиёр кард.
24. Ва қавми Худро бағоят борвар кард, ва онҳоро аз адуёнашон пурзӯртар гардонд.
25. Дили онҳоро чап кард, то ки бо қавми ӯ ба кин бошанд, ва бар зидди бандагони ӯ найрангҳо созанд.
26. Бандаи Худ Мусоро фиристод; Ҳорунро низ, ки баргузида буд.
27. Суханони таъкиди ӯро бо аломот ба онҳо пешниҳод карданд, ва мӯъҷизотро дар замини Ҳом.
28. Зулмотро фиристод, ва торик шуд; ва ба каломи ӯ муқобилат накарданд.
29. Обҳои онҳоро ба хун табдил дод, ва моҳиёни онҳоро миронид.
30. Замини онҳо аз ғукҳо пур шуд; хонаҳои подшоҳонашон низ.
31. Гуфт, ва ҳашароти гуногун пайдо шуд, шабушҳо низ дар тамоми ҳудуди онҳо.
32. Ба ҷои борон бар онҳо жола боронид, ва оташи сӯзон бар замини онҳо.
33. Токҳо ва анҷирҳои онҳоро зад, ва дарахтҳоро дар ҳудуди онҳо шикаст.
34. Гуфт, ва малах пайдо шуд, ва кирмак, ки сонун шумор надошт.
35. Ва тамоми сабзаро дар замини онҳо хӯрданд, ва самарайи саҳроҳои онҳоро хӯрданд.
36. Ва ҳар нахустодаро дар замини онҳо зарба зад, ибтидои тамоми қуввати онҳоро.
37. Ва онҳоро бо тилло ва нуқра берун овард, ва дар сибтҳои ӯ бемаҷоле набуд.
38. Миср аз баромада рафтани онҳо шод шуд, зеро ки тарсашон онҳоро фаро гирифта буд.
39. Абре барои сояандозӣ паҳн кард, ва оташе барои он ки шабона рӯшноӣ диҳад.
40. Талаб карданд, ва бедонаҳоро фиристод, ва аз нони осмон онҳоро сер кард.

41. Кӯхпораро шикоф кард, ва об чорӣ шуд, дар чойҳои хушк мисли дарё равон шуд.
42. Зеро ки каломи муқаддаси Худо ба ёд овард, ва бандаи Худ Иброҳимро.
43. Ва қавми Худо бо шодӣ берун овард, ва баргузидагони Худо бо тараннум.
44. Ва заминҳои халқҳоро ба онҳо дод, ва меҳнати қабилаларо мерос гирифтанд,
45. То ки фароизи Ҷиро нигоҳ доранд, ва шариати Ҷиро риоя кунанд. Ҳалелуёҳ!

ТАРОНАИ САДУ ПАНЧУМ

Мадр дар шаъни марҳамати Худованд нисбат ба қавми гуноҳкор.

1. ҲАЛЕЛУЁҲ. Худовандро ҳамд гӯед, зеро ки некӯст; зеро ки эҳсонӣ Ҷиро то абад аст.
2. Кист, ки қудрати Худовандро тавсиф намуда тавонад, тамоми ҳамду санои Ҷиро бишнавонад?
3. Хушо касоне ки инсофро нигоҳ медоранд, ва ҳар вақт адолатро ба амал меоваранд!
4. Маро ба ёд ор, эй Худованд, вақте ки ба қавми Худ тавачҷӯх менамоям; бо наҷоти Худ ба ман назар кун,
5. То ки хушбахтии баргузидагони Туро бинам, ба шодмонии халқи Ту шод шавам, бо мероси Ту фахр кунам.
6. Бо падарони Худ хато кардаем, гуноҳкор шудаем, ба шарорат дода шудаем.
7. Падарони мо дар Миср қорҳои аҷоибӣ Туро нафаҳмиданд, эҳсонҳои зиёди Туро ба ёд наоварданд, ва назди баҳр, назди баҳри Қулзум, ошӯб андохтанд.
8. Валекин ба хотири исми Худ онҳоро наҷот дод, то ки қудрати Худо маълум кунад.
9. Ва баҳри Қулзумро итоб намуд, ва он хушк шуд; ва онҳоро дар вартаҳо, мисли биёбон, гирифта бурд.
10. Ва онҳоро аз дасти бадхоҳ наҷот дод, ва аз дасти душман раҳо кард.
11. Ва об адуёни онҳоро пӯшонд: Як нафар ҳам аз онҳо боқӣ намонд.
12. Ва ба суҳанони Ҷиро имон оварданд, ҳамду санои Ҷиро сароиданд.

13. Аммо ба зудӣ аъмоли Ёро фаромӯш карданд, машварати Ёро нигарон нашуданд.
14. Ва дар бодия ба ҳавову ҳавас дода шуданд, ва Худоро дар биёбон озмуданд.
15. Ва дархосташонро ба онҳо дод, вале лоғарие бар чони онҳо фиристод.
16. Ва дар бошишгоҳ ба Мусо ҳасад бурданд, ва ба Ҳоруни қуддуси Худованд.
17. Замин кафида, Дотонро фурӯ бурд, ва тӯдаи Абиромро пӯшонд.
18. Ва дар чамоаи онҳо оташ даргирифта, алангаи он шариронро сӯзонд.
19. Дар Хӯриб гӯсолае сохтанд, ва ба он бут сачда карданд.
20. Ва чалоли худро иваз карданд ба сурати гове ки алаф мехӯрад.
21. Худои начотдихандаи худро фаромӯш карданд, ки корҳои бузург дар Миср карда буд,
22. Корҳои аҷоиб дар замини Ҳом, корҳои сахмгин назди баҳри Қулзум.
23. Ва мехост онҳоро несту нобуд кунад, агар баргузидаи Ё Мусо пеши Ё дар рахнагоҳ намеистод, то ки ғазаби Ёро аз ҳалокати онҳо баргардонад.
24. Ва аз замини дилпазир нафрат карданд: ба каломи Ё имон наоварданд.
25. Ва дар хаймаҳои худ шиква мекарданд; овози Худовандро намешуниданд.
26. Ва дасти Худро бар онҳо бардошт, то ки онҳоро дар биёбон афтонад,
27. Ва зурёташонро дар миёни халқҳо афтонад, ва онҳоро дар заминҳо пароканда кунад.
28. Ба Баал-Фаӯр* часпиданд, ва қурбонҳои мурдагонро мехӯрданд.
29. Бо кирдорҳои худ ба хашм оварданд, ва бар онҳо вабо омад.
30. Ва Финҳос бархоста, доварӣ кард, ва он вабо аз байн рафт.
31. Ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд, аз насл ба насл то абад.
32. Ва назди оби Мерибо ба ғазаб оварданд, ва Мусо аз боиси онҳо чазо дид;

*28. *Баал- Фаӯр* – номи яке аз худоҳои Канъон, ки мардуми мавзеи Фаӯр парастишаш мекарданд.

33. Зеро ки рӯхи ўро ба ҳаяҷон оварданд, ва бо лабонаш носазо гуфт.
34. Он қавмҳоро нест накарданд, ки Худованд ба онҳо гуфта буд,
35. Балки бо халқҳо омехта, аъмоли онҳоро ёд мегирифтанд.
36. Ва бутҳои онҳоро ибодат мекарданд, ва онҳо барояшон доме буданд.
37. Ва писарони худ ва духтарони худро барои девҳо қурбонӣ мекарданд;
38. Ва хуни бегуноҳро мерехтанд, яъне хуни писарони худ ва духтарони худро, ки барои бутҳои Канъон қурбонӣ мекарданд, – ва замин аз хун начис шуд.
39. Ва бо аъмоли худ палид шуданд, ва бо кирдорҳои худ зинокор гардиданд.
40. Ва ғазаби Худованд бар қавми Ў аланга зад, ва аз мероси Худ нафрат кард,
41. Ва онҳоро ба дасти халқҳо супурд, ва бадхоҳонашон бар онҳо ҳукмфармо шуданд.
42. Ва душманонашон онҳоро ба танг меоварданд, ва зери дасти онҳо гардан мефуруварданд.
43. Чандин бор онҳоро раҳо кард, вале онҳо бо худсарии худ ошӯб меандохтанд, ва аз гуноҳи худ ба залолат меафтоданд.
44. Валекин дар тангии онҳо назар кард, вақте ки тазарруи онҳоро шунид,
45. Ва аҳди Худро барои онҳо ба ёд овард, ва аз рӯи эҳсонҳои зиёди Худ таассуф хӯрд,
46. Ва онҳоро пеши ҳамаи асиркунандагонашон марҳамат намуд.
47. Моро начот деҳ, эй Худованд Худои мо, ва моро аз миёни халқҳо чамъ овар, то ки исми қуддуси Туро ҳамд гӯем, бо ҳамду санои Ту фахр намоем.
48. Муборак аст Худованд Худои Исроил аз азал то абад! Ва тамоми қавм бигӯянд: «Омин». Ҳалелуёҳ!

ТАРОНАИ САДУ ШАШУМ

Ҳамд дар шаъни Худованд барои начот додани гуноҳкороне ки тавба кардаанд.

1. ХУДОВАНДРО ҳамд гӯед, зеро ки некӯст; зеро ки эҳсони Ў то абад аст.

2. Растагорони Худованд бигӯянд, ки онҳоро Ў аз дасти аду раҳо кардааст;
3. Ва онҳоро аз мамлакатҳо чамъ овардааст: аз шарқ ва ғарб, аз шимол ва ҷануб.
4. Дар биёбон, дар роҳи бераҳа овора буданд; шаҳри маскуне намеефтанд.
5. Гурусна ва ташна монданд, ҷонашон андарунашон аз ҳол рафт.
6. Вале дар тангии худ сӯи Худованд фарёд кашиданд; онҳоро аз мусибатҳошон раҳо кард.
7. Ва онҳоро ба роҳи рост андохт, то ки ба шаҳри маскун равона шаванд.
8. Бигзор Худовандро барои эҳсони Ў ҳамд гӯянд, ва барои корҳои аҷоибӣ Ў аз баҳри банӣ одам!
9. Зеро ки ҷони иштиёқмандро сер кардааст, ва ҷони гуруснаро аз нозу неъмат пур кардааст.
10. Дар торикӣ ва зулмот менишастанд; бандиёни мусибат ва оҳан буданд.
11. Зеро ки ба суханони Худо беитоатӣ карданд, ва раъи Ҳаққи Таолоро хор диданд.
12. Ва дили онҳоро бо меҳнат фуру нишонд; бемаҷол шуданд, ва мададгори набуд.
13. Вале дар тангии худ сӯи Худованд фиғон карданд; онҳоро аз мусибатҳошон начот дод.
14. Онҳоро аз торикӣ ва зулмот берун овард, ва бандҳошонро барканд.
15. Бигзор Худовандро барои эҳсони Ў ҳамд гӯянд, ва барои корҳои аҷоибӣ Ў аз баҳри банӣ одам!
16. Зеро ки дарҳои мисинро шикастааст, ва ғалақаҳои оҳаниро пора кардааст.
17. Беақлон аз боиси роҳи ҷинояткоронаи худ ва аз боиси гуноҳҳои худ азият мекашиданд.
18. Ҷони онҳо аз ҳар хӯрок нафрат дошт, ва ба дарвозаи мамот расида буданд.
19. Вале дар тангии худ сӯи Худованд фиғон карданд; онҳоро аз мусибатҳошон начот дод.
20. Каломи Худо фиристод, ва онҳоро шифо бахшид, ва онҳоро аз гӯрҳошон халос кард.
21. Бигзор Худовандро барои эҳсони Ў ҳамд гӯянд, ва барои корҳои аҷоибӣ Ў аз баҳри банӣ одам!

22. Ва қурбониҳои шукрона забҳ кунанд, ва аъмоли Ўро бо тараннум васф намоянд!
23. Касоне ки бо киштиҳо баҳр мепаймоянд ва дар обҳои бисёр кор мекунанд,
24. Онҳо аъмоли Худовандро диданд, ва қорҳои аҷоибӣ Ўро дар қаъриҳо:
25. Амр фармуд, ва бодӣ тунде бархезонд, ва мавҷҳои онро бардошт.
26. Ба осмонҳо мебароварданд, ба вартаҳо мефуроварданд; чонашон дар мусибат ба ларза афтад.
27. Мисли мастон чарх мезаданд ва мекалавиданд, ва тамоми ҳикматашон саргум шуд.
28. Вале дар тангии худ сӯи Худованд фарёд кашиданд; ва онҳоро аз мусибатҳои берун овард.
29. Тундбодро ба хомӯшӣ мубаддал кард, ва мавҷҳои онҳо соқит шуд.
30. Ва шод шуданд, ки хомӯш гардид; ва онҳоро ба мавзеи дилхоҳашон бурда расонд.
31. Бигзор Худовандро барои эҳсони Ў ҳамд гӯянд, ва барои қорҳои аҷоибӣ Ў аз баҳри банӣ одам!
32. Ва Ўро дар чамъомади қавм болобардор кунанд, ва дар маҷлиси пирон Ўро мадҳ намоянд!
33. Дарёҳоро ба биёбон табдил медиҳад, ва чашмаҳои обро ба ташназамин,
34. Замини ҳосилхезро ба шӯрзамин, аз боиси бади соқинони он.
35. Биёбонро ба кӯли об табдил медиҳад, ва замини хушкидаро ба чашмаҳои об.
36. Ва гуруснагонро дар он ҷо ҷойгир мекунад, ва шаҳри маскун месозанд;
37. Ва саҳроҳоро кишт мекунанд, ва тоқзорҳо мешинонанд, ва онҳо ҳосили фаровон меоваранд.
38. Ва онҳоро баракат медиҳад, ва онҳо бағоят борвар мешаванд; ва ҷорҳои онҳоро кам намекунад.
39. Вале камшумор мешаванд ва аз фишори бадӣ ва ғаму ғусса ба залолат меафтанд.
40. Забуниро бар мирон мерезад, ва онҳоро дар бодияи бериҳа сарсонӣ саргардон мекунад.
41. Валекин мискиро аз залолат боло мебардорад; ва хонаводаҳоро мисли рамаи гӯсфандон сершумор мегардонад.

42. Росткорон инро дида, шод мешаванд; ва ҳамаи ноинсофон даҳони худро мебанданд.

43. Касе ки соҳиби ҳикмат аст, ба ин чизҳо диққат медиҳад; ва эҳсонҳои Худовандро хоҳанд фаҳмид.

ТАРОНАИ САДУ ҲАФТУМ

Суруд дар маъни Худо барои наҷот додани баргузидагон ва хоку туроб кардани душманон.

1. СУРУД. Таронаи Довуд.

2. Дилам кавист, эй Худо; суруд хоҳам хонд ва хоҳам сароид; рӯхам низ.

3. Эй уд ва барбат, бедор шав! Ман субҳидамро бедор хоҳам кард.

4. Туро, эй Худованд, дар миёни қавмҳо ҳамд хоҳам гуфт: ва Туро дар миёни қабилаҳо хоҳам сароид.

5. Зеро ки эҳсони Ту бузург аст фавқи осмонҳо, ва ростии Ту то афлок аст.

6. Бар осмонҳо баланд шав, эй Худо, ва ҷалоли Ту бар тамоми замин бод.

7. Барои он ки дӯстони Ту халосӣ ёбанд, бо ямини Худ наҷот деҳ, ва маро иҷобат намо.

8. Худо дар қудси Худ гуфтааст: «Хурсанд хоҳам шуд, Шакемро тақсим хоҳам кард, ва водии Суккӯтро чен хоҳам намуд.

9. Қильод аз они Ман аст, Менашше аз они Ман; ва Эфроим хӯди Ман аст, Яҳудо чӯбдасти салтанати Ман;

10. Мӯоб тоси шустушӯи Ман аст; бар Адӯм кафши Худро хоҳам партофт; бар замини Фалиштӣ фарёд хоҳам зад».

11. Кист, ки маро ба шаҳри қалъадор дарорад? Кист, ки маро ба Адӯм ҳидоят намояд?

12. Оё на Ту, эй Худо, моро партофтай, ва бо лашкарҳои мо, эй Худо, берун намеой?

13. Ба мо аз дасти аду ёварӣ намо, зеро ки мадади одамизод ҳеч аст.

14. Бо Худо зафар хоҳем ёфт, ва Ӯ адуёни моро хоку туроб хоҳад кард.

ТАРОНАИ САДУ ҲАШТУМ

Дуои шахси гирифтори таъқибот дар бораи наҷот додан аз душманон.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд. Эй Худои ҳамду санои ман, хомӯш набош!
2. Зеро ки даҳони шарорат ва даҳони макрро бар ман кушодаанд: бо забони кизб ба ман сухан меронанд;
3. Ва бо суханони адоват маро ихота менамојанд, ва бесабаб бо ман чанг мекунанд;
4. Ба ивази муҳаббати ман маро таъқиб менамојанд, валекин ман дуогӯй;
5. Ба ивази некӣ ба ман бадӣ мекунанд, ва ба ивази муҳаббати ман – адоват.
6. Шариреро бар ӯ таъин намо, ва бигзор иблис ба ямини ӯ биистад.
7. Вақте ки ӯ ба мурофиа меояд, бигзор айбдор шуда барояд, ва дуои ӯ барои ӯ гуноҳ ҳисоб ёбад;
8. Умри ӯ кӯтоҳ шавад; чоҳу чалоли ӯро дигаре бигирад;
9. Фарзандони ӯ ятим монанд, ва занаш бева шавад;
10. Ва фарзандони ӯ дарбадар гашта, гадоӣ кунанд, ва аз харобазори худ дур афтода, мадад пурсанд;
11. Қарзхоҳ тамоми молу мулки ӯро забт кунад, ва бегонаҳо меҳнати ӯро толону тороч намојанд;
12. Касе набошад, ки ба ӯ эҳсон кунад, ва касе набошад, ки ба ятимони ӯ раҳм намојад;
13. Зурёти ӯ гирифтори ҳалокат гарданд: дар насли дигар номашон маҳв шавад;
14. Гуноҳи падарони ӯ назди Худованд зикр ёбад, ва хатои модари ӯ аз хотир наравад;
15. Дар мадди назари Худованд ҳамеша бошанд, ва ӯ зикри онҳоро аз замин нест кунад,
16. Аз барои он ки ӯ эҳсон карданро дар ёд надошт, балки одами мискин ва камбағал ва дилрешро таъқиб мекард, токи ба мурдан расонад.
17. Ва лаънатро дӯст медошт, ва он ба сари ӯ омад; ва баракатро хоҳон набуд, ва он аз ӯ дур шуд.
18. Ва лаънатро мисли либоси худ дар бар кард, ва он мисли об андаруни ӯ дохил шуд, ва мисли раған дар устухонҳои ӯ.
19. Пас бигзор он барои ӯ мисли чомае бошад, ки ӯ пӯшида мегардад, ва мисли миёнбанде ки бо он ҳамеша камар мебандад.
20. Чунин аст подош аз қониби Худованд барои адуёнам, ва барои онҳое ки бар чонам бадгӯй мекунанд!

21. Валекин Ту, эй Худованд Худо, ба хотири исми Худ бо ман амал намо, зеро ки эҳсони Ту некӯст; маро раҳой дех.
22. Зеро ки ман мискин ва камбағал ҳастам, ва дилам андаруни ман реш-реш аст.
23. Мисли сояи шомгоҳ ба боди фано меравам; мисли малах ронда мешавам.
24. Зонуҳоям аз рӯзадорӣ бемаҷол гардидааст, ва ҷисмам бе равған монда, лоғар шудааст.
25. Ва ман назди онҳо нангин шудаам: маро дида, сари худро мечунбонанд.
26. Маро мададгор бош, эй Худованд Худои ман! Бо эҳсони Худ маро начот дех,
27. То бидонанд, ки ин дасти Туст, ва Ту, эй Худованд, инро кардай.
28. Онҳо лаънат мехонанд, вале Ту баракат дех; бигзор онҳо қиём карда, шарманда шаванд, вале бандаи Ту шод гардад.
29. Адуёнам либоси расвой дар бар кунанд, ва шармандагии худро мисли чомае бипӯшанд.
30. Худовандро бо забони худ бағоят ҳамд хоҳам гуфт, ва дар миёни мардуми бисёр Ёро мадҳ хоҳам кард.
31. Зеро ки ба ямини мискин меистад, то ёро аз онҳое ки ҷонашро маҳкум кардан мехоҳанд, начот диҳад.

ТАРОНАИ САДУ НҶҲУМ

Нубувват дар бораи ҷалол ёфтани Писари Худо.

1. ТАРОНАИ Довуд. Худованд ба Худованди ман гуфт: «Ба ямини Ман бинишин, то душманони Туро зери пои Ту андозам».
2. Асои қуввати Туро Худованд аз Сион хоҳад фиристод; дар миёни душманони Худ хукмронӣ намо.
3. Қавми Ту дар рӯзи қуввати Ту ба ихтиёр ҳозир шуданд, дар сару либоси қудсият; аз батни субҳидам шабнами ҷавонии Ту барои Туст.
4. Худованд қасам хӯрдааст, ва таассуф нахоҳад хӯрд: Ту коҳин ҳастӣ то абад, ба монанди Малкисодақ.
5. Худованд ба ямини Туст. Дар рӯзи ғазаби Худ подшоҳонро шикаст хоҳад дод,
6. Бар халқҳо доварӣ хоҳад намуд, – аз ҷасадҳои мурда пур хоҳад кард; сарро дар замини паҳновар хоҳад кӯфт;
7. Аз наҳри сари роҳ хоҳад нӯшид, бинобар ин сар хоҳад бардошт.

ТАРОНАИ САДУ ДАҲУМ

Ҳамду сано барои наҷот додани баргузидагоне ки аҳкоми Худоро ба ҷо меоваранд.

1. ҲАЛЕЛУЁҲ. Худовандро бо тамоми дил ҳамд хоҳам гуфт дар шӯрои росткорон ва дар ҷамоат.
2. Аъмоли Худованд бузург аст; матлуб аст барои ҳамаи шавқмандони он.
3. Кори Ё шукӯҳ ва шавкат аст; ва адолати Ё то абад қоим аст.
4. Корҳои аҷоибӣ Худро василаи зикр гардондааст; Худованд бахшанда ва раҳим аст.
5. Ба тарсгорони Худ ризку рӯзӣ додааст; аҳди Худро ба сурати абадӣ дар хотир дорад.
6. Қуввати аъмоли Худро ба қавми Худ зоҳир сохт, то ки мероси халқоро ба онҳо бидиҳад.
7. Аъмоли дастҳои Ё ростӣ ва инсоф аст; ҳамаи фармудҳои Ё боэътимод аст:
8. То абад матин аст; бар ростӣ ва росткорӣ асос ёфтааст.
9. Раҳой барои қавми Худ фиристод, аҳди Худро ба сурати абадӣ амр фармуд; исми Ё қуддус ва саҳмгин аст!
10. Тарси Худованд ибтидои ҳикмат аст, хиради некӯст барои ҳар касе ки онҳоро ба ҷо меоварад; ҳамду санои Ё то абад қоим аст.

ТАРОНАИ САДУ ЁЗДАҲУМ

Ваъдаи хушбахтӣ ба тарсгорони Худованд.

1. ҲАЛЕЛУЁҲ. Хушо касе ки аз Худованд метарсад; ба аҳкоми Ё бисёр шавқ дорад.
2. Зурёти ӯ дар замин зӯровар хоҳанд буд; насли росткорон баракат хоҳанд ёфт.
3. Фаровонӣ ва сарват дар ҳонаи ӯст; ва адолати ӯ то абад қоим аст.
4. Дар торикӣ барои росткорон нур тулӯъ мекунад; бахшанда ва раҳим ва одил аст.
5. Некӯст касе ки мебахшад ва қарз медиҳад; корҳои худро аз рӯи инсоф мураттаб менамояд.
6. Зеро ки ҳаргиз фурӯ нахоҳад ғалтид: одил то абад зикр хоҳад ёфт.
7. Аз овозаи бад наметарсад; дилаш қавист, ба Худованд таваккал мекунад.

8. Дилаш матин аст, наметарсад; то даме ки нокомии адуёнашро бубинад.
9. Исроф намудааст: ба мискинон тақсим карда додааст; адолаташ то абад қоим аст; шохаш дар чалол баланд хоҳад шуд.
10. Шарир инро дида, ба хашм хоҳад омад, дандонҳояшро ғичиррос занонда, сӯзу гудоз хоҳад кард; орзуи шарирон нест хоҳад шуд.

ТАРОНАИ САДУ ДУВОЗДАҲУМ

Исми Худованд муборак бод.

1. ҲАЛЕЛУЁҲ. Эй бандагони Худованд, мадҳ кунед! Исми Худовандро мадҳ кунед!
2. Исми Худованд муборак бод, аз ҳоло ва то абад!
3. Аз тулӯи офтоб то ғуруби он исми Худованд мамдӯҳ аст.
4. Худованд бар ҳамаи халқҳо баланд аст; чалоли ӯ бар осмонҳост.
5. Кист монанди Худованд Худои мо, ки бар афрозҳо нишаста,
6. Ҳам мешавад, то ки бар осмон ва бар замин назар кунад?
7. Бенаворо аз хок мебардорад, мискинро аз ахлот баланд мекунад,
8. То ки бо мирон шинонад, бо мирони қавми Худ.
9. Зани нозойро дар хона мешинонад ҳамчун модаре ки аз фарзандонаш шодмон аст. Ҳалелуёҳ!

ТАРОНАИ САДУ СЕЗДАҲУМ

Ҳамд ва шукрона дар шаъни Худо.

1. ВАҚТЕ ки Исроил аз Миср берун омад, ва хонадони Яъқуб аз қавми бегоназабон,
2. Яҳудо қудси ӯ буд, Исроил – ҳокимияти ӯ.
3. Баҳр инро дида, гурехт; ӯрдун қафо гашт.
4. Кӯҳҳо мисли кӯчқорон частухез карданд, ва талҳо – мисли барраҳо.
5. Туро чӣ шуд, эй баҳр, ки гурехтӣ? Ва эй Урдун, ки қафо гаштӣ?
6. Ва эй кӯҳҳо, ки мисли кӯчқорон частухез кардед, ва эй талҳо, ки мисли барраҳо?
7. Аз ҳузури Худованд ба ларзиш ой, эй замин! Аз ҳузури Худои Яъқуб,
8. Ки кӯҳпораро ба кӯли об табдил медиҳад, ва санги хороро ба чашмаи об.

9. На моро, эй Худованд, на моро, балки исми Худро чалол дех; ба хотири эҳсони Худ, ба хотири ростии Худ.
10. Чаро халқҳо гӯянд: «Худои онҳо кучост?»
11. Валекин Худои мо дар осмон аст; ҳар чӣ хоҳад, ба амал меоварад.
12. Бутҳои онҳо нуқра ва тилло, амали дастҳои одамизод.
13. Онҳо даҳон доранд, вале ҳарф намезананд; чашм доранд, вале намебинанд;
14. Гӯш доранд, вале намешунаванд; бинӣ доранд, вале намебӯянд;
15. Даст доранд, вале ламс намекунанд, по доранд, вале роҳ намеравад; аз гулӯи худ садое намебароранд.
16. Созандагонашон мисли онҳо хоҳанд буд, ва ҳар касе ки ба онҳо таваккал мекунад.
17. Эй Исроил! Ба Худованд таваккал кунед; мададгори онҳо ва сипари онҳо Ўст.
18. Эй хонадони Ҳорун! Ба Худованд таваккал кунед; мададгори онҳо ва сипари онҳо Ўст.
19. Эй тарсгорони Худованд! Ба Худованд таваккал кунед; мададгори онҳо ва сипари онҳо Ўст.
20. Худованд моро ба ёд оварда, баракат хоҳад дод; хонадони Исроилро баракат хоҳад дод; хонадони Ҳорунро баракат хоҳад дод;
21. Тарсгорони Худовандро баракат хоҳад дод; хурдонро бо бузургон.
22. Худованд шуморо афзун хоҳад кард; шумо ва фарзандони шуморо.
23. Шумо мубораки Худованд ҳастед, ки Ў осмон ва заминро офаридааст.
24. Осмон осмони Худованд аст, валекин заминро ба банӣ одам додааст.
25. На мурдагон Худовандро мадҳ мекунанд, ва на ҳамаи фурӯравандагони гӯр.
26. Вале мо Худовандро муборак хоҳем хонд, аз ҳоло ва то абад. Ҳалелуёҳ!

ТАРОНАИ САДУ ЧОРДАҲУМ

Шодмонӣ дар бораи наҷот.

1. ХУДОВАНДРО дӯст медорам, зеро ки овози маро, зориҳои маро мешунавад;

2. Зеро ки гӯши Худро сӯи ман ҳам намудааст, бинобар ин тамоми умри худ Ёро хоҳам хонд.
3. Камандҳои мамот маро фаро гирифт ва азобҳои гӯр маро дарёфт; ба тангӣ ва ғаму ғусса дучор шудам.
4. Он гоҳ исми Худовандро хондам: «Лутфан, эй Худованд, ҷонамро бираҳон».
5. Худованд бахшанда ва одил аст; ва Худои мо раҳмон аст.
6. Худованд соддадилонро нигоҳдорӣ мекунад: ранчур будам, ва маро начот дод.
7. Эй ҷонам, ба оромии худ баргард, зеро ки Худованд ба ту таваҷҷӯҳ намудааст.
8. Зеро ки ҷонамро аз мамот халосӣ додай, чашмамро аз ашк, поямро аз лағжидан.
9. Пеши Худованд дар замини зиндаҳо роҳ хоҳам рафт.

ТАРОНАИ САДУ ПОНЗДАҲУМ

Мамоти порсоён дар назари Худованд гарон аст.

1. ИМОН доштам, бинобар ин мегуфтам: «Ман бағоят укубат кашидаам».
2. Ман дар маъюсии худ мегуфтам: «Ҳар одам козиб аст».
3. Ба Худованд чӣ подош диҳам барои ҳамаи некиҳое ки ба ман кардааст?
4. Косаи начотро хоҳам бардошт, ва исми Худовандро хоҳам хонд.
5. Назрҳоямро ба Худованд адо хоҳам кард, пеши тамоми қавми Ё.
6. Мамоти порсоёни Худованд дар назари Ё гарон аст.
7. Лутфан, эй Худованд, ман бандаи Ту ҳастам; ман бандаи Ту ва писари канизи Ту ҳастам; бандҳои маро кушодаӣ.
8. Барои Ту қурбонии шукронаро забҳ хоҳам кард, ва исми Худовандро хоҳам хонд.
9. Назрҳоямро ба Худованд адо хоҳам кард, пеши тамоми қавми Ё,
10. Дар сахнҳои хонаи Худованд; андаруни ту, эй Ерусалим! Ҳалелуёҳ!

ТАРОНАИ САДУ ШОНЗДАҲУМ

Эҳсонӣ бузургии Худованд ба одамон.

1. ХУДОВАНДРО мадҳ кунед, эй ҳамаи халқҳо! Ёро ситоиш намоед, эй ҳамаи умматҳо!

2. Зеро ки эҳсони Ў бар мо ғолиб омадааст; ва ростии Худованд то абад аст. Ҳалелуёҳ!

ТАРОНАИ САДУ ҲАФДАҲУМ

Ҳамду санои одилон дар шаъни Худованд.

1. ХУДОВАНДРО ҳамд гӯед, зеро ки некӯст; зеро ки эҳсони Ў то абад аст.
2. Исроил бигӯянд: «Зеро ки эҳсони Ў то абад аст!»
3. Хонадони Ҳорун бигӯянд: «Зеро ки эҳсони Ў то абад аст!»
4. Тарсгорони Худованд бигӯянд: «Зеро ки эҳсони Ў то абад аст!»
5. Аз тангӣ Худовандро хондам; Худованд маро дар вусъатобод иҷобат намуд.
6. Худованд бо ман аст, нахоҳам тарсид: одамизод ба ман чӣ метавонад бикунад?
7. Худованд мададгори ман аст, ва ман нокомии бадхоҳони худро хоҳам дид.
8. Паноҳ бурдан ба Худованд беҳ аст аз таваккал кардан ба одамизод.
9. Паноҳ бурдан ба Худованд беҳ аст аз таваккал кардан ба мирон.
10. Ҳамаи халқҳо маро ихота кардаанд; – ба исми Худованд онҳоро албатта нест хоҳам кард.
11. Даври маро гирифтаанд ва маро ихота кардаанд; – ба исми Худованд онҳоро албатта нест хоҳам кард.
12. Мисли занбӯрҳо даври маро гирифтаанд, мисли оташи хорзор хомӯш шудаанд; – ба исми Худованд онҳоро албатта нест хоҳам кард.
13. Маро саҳт тела додӣ, то ки афтам, вале Худованд ба ман мадад расонд.
14. Худованд қуввати ман ва суруди ман аст, ва наҷоти ман шудааст.
15. Овози тараннум ва наҷот дар хаймаҳои одилон аст; ямини Худованд бо қудрат амал мекунад.
16. Ямини Худованд баланд мебардорад; ямини Худованд бо қудрат амал мекунад.
17. Нахоҳам мурд, балки зиндагӣ хоҳам кард, ва аъмоли Худовандро эълон хоҳам намуд.
18. Худованд маро саҳт ҷазо дод, валекин маро ба мурдан нарасонд.

19. Дарвозаҳои адолатро барои ман воз кунед; ба онҳо даромада, Худовандро ҳамд хоҳам гуфт.
20. Инак дарвозаи Худованд; одилон ба он дохил хоҳанд шуд.
21. Туро ҳамд мегӯям, зеро ки маро иҷобат намудай ва начоти ман шудай.
22. Санге ки меъмрон рад карданд, санги сари гӯшаи бино гардид:
23. Ин аз ҷониби Худованд шуд, ва дар назари мо хайратангез аст.
24. Ҳамин рӯзро Худованд ба амал овард: дар он ба вачд омада, шодӣ хоҳем кард.
25. Лутфан, эй Худованд, начот деҳ! Лутфан, эй Худованд, комёб соз!
26. Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд! Шуморо аз хонаи Худованд баракат мецоҳем.
27. Худованд Худост, ки моро нур бахшидааст; қурбониро бо танобҳо баста, то бурҷҳои қурбонгоҳ баред.
28. Ту Худои ман ҳастӣ, ва Туро ҳамд мегӯям; эй Худои ман, Туро болобардор менамоям.
29. Худовандро ҳамд гӯед, зеро ки некӯст; зеро ки эҳсои ӯ то абад аст.

ТАРОНАИ САДУ ҲАЖДАҲУМ

Қуввати муъҷизаосои каломи Худо.

1. ХУШО касони ростроҳ, ки мувофиқи шариати Худованд рафтор мекунанд.
2. Хушо онҳое ки шаҳодоти ӯро риоя мекунанд, бо тамоми дил толиби ӯ мебошанд.
3. Ноинсофӣ низ намекунанд, бо роҳҳои ӯ мераванд.
4. Ту фармудҳои Худро амр кардӣ, то ки онҳоро пурра ба ҷо оварем.
5. Кошки роҳҳои ман дуруст мебуд, то ки фароизи Туро нигоҳ дорам!
6. Он гоҳ хичил нахоҳам шуд, вақте ки ба тамоми аҳкоми Ту назар андозам.
7. Туро бо ростии дил ҳамд хоҳам гуфт, вақте ки довариҳои одилонаи Туро таълим гирам.
8. Фароизи Туро нигоҳ хоҳам дошт; маро тамоман тарк накун.
9. Ба чӣ васила ҷавон роҳи худро покиза медорад? Бо нигоҳ доштани худ мувофиқи каломи Ту.

10. Бо тамоми дили худ толиби Ту шудаам; маро нагузор, ки сахв карда, аз аҳкоми Ту сар тобам.
11. Сухани Туро дар дили худ ниҳон доштаам, то ки пеши Ту хато накунам.
12. Эй Худованд, Ту муборак ҳастӣ! Фароизи Худро ба ман таълим дех.
13. Ҳамаи довариҳои даҳони Туро бо лабҳои худ баён кардаам.
14. Дар роҳи шаҳодоти Ту хурсандам, чунон ки дар сарвати беҳтарин.
15. Дар бораи фармудҳои Ту фикру хаёл мекунам, ва ба роҳҳои Ту назар меандозам.
16. Аз фароизи Ту ҳаловат мебарам; каломи Туро фаромӯш нахоҳам кард.
17. Ба бандаи Худ тавачҷӯх намо, то ки зинда монам ва каломи Туро нигоҳдорӣ кунам.
18. Чашмони маро воз кун, то ки аз Тавроти Ту корҳои аҷоибро бубинам.
19. Ман дар замин ғариб ҳастам; аҳкоми Худро аз ман пинҳон надор.
20. Қонам ба лаб омадааст аз орзуи он ки довариҳои Туро дар ҳар вақт бидонад.
21. Бадқасдони малъунро, ки аз аҳкоми Ту сар метобанд, итоб намудай.
22. Маломат ва тамасхурро аз ман дафъ кун, зеро ки шаҳодоти Туро риоя намудаам.
23. Мирон низ нишаста, ба муқобили ман сухан меронанд; аммо бандаи Ту дар бораи фароизи Ту фикру хаёл мекунад.
24. Шаҳодоти Ту низ ҳаловати ман аст, машваратчиёни ман аст.
25. Қонам ба хок яксон шудааст; аз рӯи каломи Худ маро зинда гардон.
26. Роҳҳои худро баён кардаам, ва маро иҷобат намудай; фароизи Худро ба ман таълим дех.
27. Тариқи фармудҳои Худро ба ман бифаҳмон, то ки дар бораи корҳои аҷоибӣ Ту фикру хаёл кунам.
28. Қонам аз андӯх об шудааст; аз рӯи каломи Худ маро қоим гардон.
29. Роҳи кизбро аз ман дур кун, ва шарияти Худро ба ман ато фармо.
30. Тариқи ростиро баргузидаам; довариҳои Туро пеши назари худ мебинам.

31. Ба шаҳодоти Ту часпидаам; Худовандо, маро хичил нақун.
32. Бо роҳи аҳкоми Ту хоҳам давид, зеро ки диламро фараҳ хоҳӣ бахшид.
33. Тариқи фароизи Худро, эй Худованд, ба ман нишон деҳ, то ки онро то ба охир пайравӣ намоям.
34. Маро фаҳм бибахш, то ки шариати Туро пайравӣ намоям, ва онро бо тамоми дил нигоҳдорӣ кунам.
35. Маро ба роҳи аҳкоми Худ ҳидоят намо, зеро ки онро хостаам.
36. Диламро ба шаҳодоти Худ моил гардон, ва на ба тамаъкорӣ.
37. Чашмонамро аз дидани чизҳои ҳечу пуч пешгирӣ намо; дар тариқи Худ маро зинда гардон.
38. Сухани Худро бо бандаи Худ, ки ба тарси Ту дода шудааст, иҷро намо.
39. Маломати маро, ки аз он метарсам, пешгирӣ намо, зеро ки доварихои Ту некӯст.
40. Инак, фармудҳои Туро орзумандам; аз рӯи адолати Худ маро зинда гардон.
41. Бигзор эҳсонҳои Ту, эй Худованд, бар ман биёяд, ва наҷоти Ту мувофиқи сухани Ту,
42. То ки ба ҷавоби бадгӯи худ чизе гуфта тавонам, зеро ки ба каломи Ту таваккал кардаам.
43. Ва каломи ростиро аз даҳонам тамоман нагир; зеро ки ба доварихои Ту умед бастаам;
44. Ва шариати Туро ҳамеша нигоҳдорӣ хоҳам кард то абад.
45. Дар вусъатобод роҳ хоҳам рафт, зеро ки фармудҳои Туро ҷӯё шудаам.
46. Дар бораи шаҳодоти Ту пеши подшоҳон сухан хоҳам ронд, ва ор нахоҳам дошт.
47. Ва аз аҳкоми Ту, ки дӯст медорам, ҳаловат хоҳам бурд.
48. Ва кафҳои худро сӯи аҳкоми Ту, ки дӯст медорам, хоҳам бардошт, ва дар бораи фароизи Ту фикру хаёл хоҳам кард.
49. Каломи Худро бо бандаи Худ ба ёд ор, ки ба василаи он маро умед бахшидаӣ.
50. Ин дар мусибатам тасаллои ман аст, зеро ки сухани Ту маро зинда гардонд.
51. Бадқасдон маро бисёр тамасхур карданд; бо вучуди он аз шариати Ту сар натофтам.
52. Доварихои қадимии Туро, эй Худованд, ба ёд меовардам, ва тасаллӣ меёфтам.

53. Оташинӣ маро дар бар мегирад аз шарироне ки шарияти Туро тарк кардаанд.
54. Фароизи Ту сурудҳои ман буд дар ғарибистони ман.
55. Шабона исми Туро, эй Худованд, ба ёд меовардам, ва шарияти Туро нигоҳдорӣ мекардам.
56. Он аз они ман гардидааст, зеро ки фармудҳои Туро риоя намудаам.
57. Худованд насибаи ман аст; гуфтам, ки каломи Туро нигоҳдорӣ кунам.
58. Марҳамати Туро бо тамоми дил илтиҷо кардам: мувофиқи сухани Худ ба ман марҳамат намо.
59. Роҳоямро андешидаам, ва пойҳоямро сӯи шаҳодоти Ту баргардондам.
60. Барои нигоҳдории аҳкоми Ту шитофтаам ва дер накардам.
61. Камандҳои шарирон маро ихота намуд; лекин шарияти Туро фаромӯш накардам.
62. Нисфи шаб мехестам, то ки Туро ҳамд гӯям барои доварихои одилонаи Ту.
63. Ман ба ҳамаи онҳое ки аз Ту метарсанд, рафиқ ҳастам; ва ба онҳое ки фармудҳои Туро нигоҳдорӣ мекунанд.
64. Аз эҳсони Ту, эй Худованд, замин пур аст; фароизи Худро ба ман таълим деҳ.
65. Ба бандаи Худ, эй Худованд, мувофиқи каломи Худ некӣ кардай.
66. Ақли некӯ ва донишро ба ман таълим деҳ; зеро ки ба аҳкоми Ту имон овардам.
67. Пеш аз он ки ба залолат афтам, ман сахв менамудам; вале акнун сухани Туро нигоҳдорӣ мекунам.
68. Ту некӯ ва некӯкор ҳастӣ; фароизи Худро ба ман таълим деҳ.
69. Бадқасдон дар ҳаққи ман дурӯғ мебофанд; лекин ман бо тамоми дил фармудҳои Туро пайравӣ хоҳам кард.
70. Дили онҳо мисли дунба равған бастааст; лекин ман аз шарияти Ту ҳаловат мебарам.
71. Барои ман некӯст, ки уқубат кашидаам, то ки фароизи Туро таълим гирам.
72. Барои ман шарияти даҳони Ту беҳ аст аз ҳазорҳо тилло ва нуқра.
73. Дастҳои Ту маро офаридааст ва барпо кардааст; маро фаҳм бибахш, то ки аҳкоми Туро таълим гирам.
74. Тарсгорони Ту маро дида, шод хоҳанд шуд, зеро ки ба каломи Ту умед бастаам.

75. Медонам, эй Худованд, ки доварихои Ту одилона аст; ва маро барҳақ укубат додай.
76. Пас, бигзор эҳсони Ту тасаллои ман гардад; мувофиқи сухани Ту бо бандаи Ту.
77. Бигзор марҳамати Ту бар ман биёяд, то ки зинда шавам; зеро ки шариати Ту ҳаловати ман аст.
78. Бигзор бадқасдон хичил шаванд, зеро ки ноҳақ ба ман ноинсофӣ карданд; аммо ман дар бораи фармудҳои Ту фикру хаёл мекунам.
79. Бигзор тарсгорони Ту сӯи ман баргарданд, ва шаҳодоти Туро бидонанд.
80. Бигзор дилам дар фароизи Ту комил бошад, то ки хичил нашавам.
81. Қонам барои наҷоти Ту хаста мешавад: ба каломи Ту умед бастаам.
82. Чашмонам барои сухани Ту хаста мешавад; мегӯям: «Кай маро тасаллӣ хоҳӣ дод?»
83. Зеро ки мисли машки дудхӯрда гардидаам; аммо фароизи Туро фаромӯш накардаам.
84. Чӣ қадар аст рӯзҳои бандаи Ту? Таъқибкунандагони маро кай доварӣ хоҳӣ кард?
85. Бадқасдон, ки ба шариати Ту мувофиқ нестанд, барои ман чоҳҳо канданд.
86. Тамоми аҳкоми Ту ҳақ асту рост; маро ноҳақ таъқиб мекунанд; ба ман ёварӣ намо.
87. Кам монда буд, ки дар замин кори маро тамом кунанд; валекин ман фармудҳои Туро тарк накардам.
88. Аз рӯи эҳсони Худ маро зинда гардон, то ки шаҳодати даҳони Туро нигоҳдорӣ кунам.
89. Каломи Ту, эй Худованд, то абад аст; дар осмонҳо қоим аст.
90. Садоқати Ту то абадуддаҳр аст; заминро офаридаӣ, ва он истодааст.
91. Мувофиқи дастурҳои Ту то имрӯз истодаанд; зеро ки ҳама бандаи Ту ҳастанд.
92. Агар шариати Ту ҳаловати ман намебуд, дар мусибати худ нобуд мешудам.
93. Фармудҳои Туро ҳаргиз фаромӯш нахоҳам кард; зеро ки бо онҳо маро зинда гардондаӣ.
94. Ман аз они Ту ҳастам, маро наҷот деҳ; зеро ки фармудҳои Туро чӯё шудаам.

95. Шарирон маро пойда гаштаанд, то ки маро нобуд кунанд; аммо ман шаҳодоти Туро мувоҷиба менамоям.
96. Барои ҳар камоле заволе дидаам; аммо аҳкоми Ту бағоят васеъ аст.
97. Шариати Туро чӣ сон дӯст медорам! Тамоми рӯз фикру хаёлам дар бораи он аст.
98. Аҳкоми Ту маро аз душманонам зиёдтар ҳикмат омӯхтааст; зеро ки он ҳамеша бо ман аст.
99. Аз ҳамаи муаллимони худ донотар шудаам; зеро ки фикру хаёлам дар бораи шаҳодоти Туст.
100. Аз пирон бомаърифаттар шудаам; зеро ки фармудҳои Туро риоя менамоям.
101. Аз ҳар гуна роҳи бад пойҳоямро боздоштаам, то ки каломи Туро нигоҳдорӣ кунам.
102. Аз дастурҳои Ту дур нашудаам, зеро ки Ту маро таълим медихӣ.
103. Чӣ ширин аст сухани Ту ба коми ман! Ва ба даҳонам аз асал ширинтар аст.
104. Аз фармудҳои Ту бомаърифат шудаам; бинобар ин аз ҳар гуна роҳи кизб нафрат дорам.
105. Каломи Ту чароғ аст барои поям; ва нур аст барои роҳам.
106. Қасам хӯрдаам ва онро ба ҷо хоҳам овард, ки доварҳои одилонаи Туро нигоҳдорӣ кунам.
107. Бисёр ба залолат афтадаам; Худовандо, мувоҷиқи каломи Худ маро зинда гардон.
108. Ба ҳадияҳои даҳонам тавачҷӯҳ намо, эй Худованд! Ва дастурҳои Худро ба ман таълим деҳ.
109. Ҷонам ҳамеша дар кафи ман аст; вале шариати Туро фаромӯш намекунам.
110. Шарирон барои ман дом ниҳодаанд; вале аз фармудҳои Ту дур нашудаам.
111. Шаҳодоти Туро то абад мероси худ кардаам; зеро ки онҳо хурсандии дили ман аст.
112. Диламро ба иҷрои фароизи Ту моил кардаам; ба сурати абадӣ, то ба охир.
113. Аз ҳардамхаёлон нафрат дорам; вале шариати Туро дӯст медорам.
114. Паноҳ ва сипари ман Ту ҳастӣ; ба каломи Ту умед бастаам.

115. Аз ман дур шавед, эй бадкешон! Аҳкоми Худои худро пайравӣ хоҳам кард.
116. Маро мувофиқи сухани Худ дастгирӣ намо, то ки зинда шавам; ва аз умеддам хичил нагардон.
117. Ба ман ёварӣ намо, то ки начот ёбам; ва ҳамеша ба фароизи Ту назар дӯзам.
118. Ҳамаи онҳоро, ки аз фароизи Ту дур шудаанд, вожгун кардаӣ; зеро ки найранги онҳо бефоида аст.
119. Ҳамаи шарирони заминро мисли занги оҳан тарошида нест мекунӣ; бинобар ин шаҳодоти Туро дӯст доштаам.
120. Аз тарси Ту мӯи баданам сих шудааст; ва аз доварихои Ту метарсам.
121. Инсоф ва адолатро пеша кардаам; маро ба ситамгаронам таслим накун.
122. Бар нафъи бандаи Худ зомин шав, то ки бадқасдон ба ман ситам накунанд.
123. Чашмонам барои начоти Ту хаста мешавад, ва барои сухани адолати Ту.
124. Бо бандаи Худ аз рӯи эҳсони Худ амал намо, ва фароизи Худро ба ман таълим деҳ.
125. Ман бандаи Ту ҳастам; маро фаҳм бибахш, то ки шаҳодоти Туро дарк намоям.
126. Вақти он аст, ки Худованд амал кунад; шариати Туро поймол кардаанд.
127. Лекин ман аҳкоми Туро дӯст медорам, бештар аз тилло ва зари холис.
128. Бинобар ин ҳамаи фармудҳои Туро дар ҳар бобат рост мешуморам; аз ҳар роҳи кизб нафрат дорам.
129. Шаҳодоти Ту аҷоиб аст; бинобар ин ҷонам онҳоро риоя мекунад.
130. Оғози каломи Ту нур мепошад, соддадилонро фаҳм мебахшад.
131. Даҳонамро васеъ кушода нафас мегирам; зеро ки ташнаи аҳкоми Ту ҳастам.
132. Ба ман лутф ва марҳамат намо; чунон ки дӯстдорони исми Туро сазовор аст.
133. Қадамҳоямро дар сухани Худ устувор гардон; ва ҳеҷ бадиро нагузор, ки бар ман ҳукмрон шавад.
134. Маро аз ситами одамизод раҳой деҳ, то ки фармудҳои Туро нигоҳдорӣ кунам.

135. Рӯи Худро ба бандаи Худ мунаввар намо, ва фароизи Худро ба ман таълим дех.
136. Ҷӯйборҳои об аз чашмонам равон аст, аз дасти онҳое ки шариати Туро нигоҳдорӣ намекунанд.
137. Ту, эй Худованд, одил ҳастӣ, ва довариҳои Ту ҳақ асту рост.
138. Шаҳодоти Худро бо адолат амр фармудаӣ, ва бо ростии мутлақ.
139. Рашки ман кори маро тамом кардааст, зеро ки адуёнам каломи Туро фаромӯш кардаанд.
140. Сухани Ту бағоят покиза аст, ва бандаи Ту онро дӯст медорад.
141. Ман хурд ва ҳақир ҳастам, аммо фармудҳои Туро фаромӯш накардаам.
142. Адолати Ту адолат аст то абад, ва шариати Ту ҳақ асту рост.
143. Тангӣ ва кулфат маро дарёфтааст; аҳкоми Ту ҳаловати ман аст.
144. Адолати шаҳодоти Ту то абад аст; маро фаҳм бибахш, то ки зинда шавам.
145. Бо тамоми дил мехонам: маро иҷобат намо, эй Худованд, то ки фароизи Туро пайравӣ намоям.
146. Туро мехонам: маро наҷот дех, то ки шаҳодоти Туро нигоҳдорӣ кунам.
147. Пеш аз дамидани субҳ хеста, истиғоса мебарам; ба каломи Ту умед бастаам.
148. Чашмонам дар посҳои шаб кушода мешавад, то ки дар бораи сухани Ту фикру хаёл кунам.
149. Овози маро аз рӯи эҳсони Худ бишнава; Худовандо, аз рӯи инсофи Худ маро зинда гардон.
150. Шавқмандони фиску фучур наздик омадаанд; онҳо аз шариати Ту дур ҳастанд.
151. Ту, эй Худованд, наздик ҳастӣ, ва тамоми аҳкоми Ту ҳақ асту рост.
152. Аз қадим шаҳодоти Туро донистаам, ки онҳоро ба сурати абадӣ бунёд кардаӣ.
153. Ба мусибатам назар кун ва маро раҳой дех, зеро ки шариати Туро фаромӯш накардаам.
154. Доди маро бигир ва маро бираҳон; мувофиқи сухани Худ маро зинда гардон.
155. Аз шарирон наҷот дур аст, зеро ки толиби фароизи Ту нестанд.
156. Марҳаматҳои Ту бисёр аст, эй Худованд; аз рӯи инсофи Худ маро зинда гардон.

157. Таъкибкунандагонам ва адуёнам бисёранд; лекин аз шаҳодоти Ту сар натофтаам.
158. Хоинонро мебинам ва мутанаффир мешавам, чунки онҳо сухани Туро нигоҳдорӣ намекунанд.
159. Бубин, ки фармудҳои Туро дӯст медорам; Худовандо, аз рӯи эҳсои Худ маро зинда гардон.
160. Таҳкурсии каломи Ту ҳақ асту рост, ва ҳар довариҳои одилонаи Ту то абад аст.
161. Мирон маро бар абас таъкиб мекунанд; вале дилам аз каломи Ту метарсад.
162. Аз сухани Ту шодмонам, мисли касе ки ғанимати бисёре ба даст оварда бошад.
163. Аз кизб кароҳат дорам ва мутанаффир мешавам; шариати Туро дӯст медорам.
164. Рӯзе ҳафт карат Туро мадҳ менамоям барои довариҳои одилонаи Ту.
165. Дӯстдорони шариати Ту осоиштагии зиёде доранд, ва чизе ба онҳо монев намешавад.
166. Ба наҷоти Ту, эй Худованд, умед бастаам, ва аҳкоми Туро иҷро мекунам.
167. Қонам шаҳодоти Туро нигоҳдорӣ мекунад; онҳоро бағоят дӯст медорам.
168. Фармудҳои Туро, ва шаҳодоти Туро нигоҳдорӣ мекунам, зеро ки ҳамаи роҳҳоям пеши назари Туст.
169. Бигзор тазарруи ман пеши Ту, эй Худованд, наздик шавад; мувофиқи каломи Худ маро фаҳм бибахш.
170. Бигзор истиғосаам пеши Ту бирасад; мувофиқи сухани Худ маро халосӣ деҳ.
171. Лабҳоям ҳамду санои Туро ифода хоҳад кард, вақте ки фароизи Худро ба ман таълим диҳӣ.
172. Забонам сухани Туро хоҳад сароид, зеро ки тамоми аҳкоми Ту адл аст.
173. Бигзор дасти Ту мададгори ман бошад, зеро ки фармудҳои Туро баргузидаам.
174. Орзуманди наҷоти Ту ҳастам, эй Худованд, ва шариати Ту ҳаловати ман аст.
175. Бигзор қонам зинда бошад, то ки Туро мадҳ кунад; ва довариҳои Ту ба ман мадад расонанд.

176. Мисли гӯсфанди гумшуда роҳро гум кардам: бандаи Худро талаб кун, зеро ки аҳкоми Туро фаромӯш накардам.

ТАРОНАИ САДУ НУЗДАҲУМ

Дуо дар бораи халосӣ додан аз бӯҳтонгӯён.

1. СУРУДИ сууд. Дар тангии худ сӯи Худованд хондам, ва маро иҷобат намуд.
2. Худовандо! Ҷонамро аз лабҳои дурӯғгӯӣ халосӣ дех, ва аз забони ҳилагар.
3. Чӣ чизе ба ту хоҳад дод ва чӣ чизе ба ту хоҳад афзуд, эй забони ҳилагар?
4. Тирҳои тези марговар бо аҳгарҳои ратам.
5. Вой бар ҳолам, ки дар Машах маъво гирифтаам, назди хаймаҳои Қедор сокин шудаам.
6. Дер гоҳ ҷонам бо бадхоҳони сулҳу осоиштагӣ сокин буд.
7. Ман сулҳҷӯ ҳастам, ва ҳангоме ки суҳан меронам, онҳо рӯй ба ҷанг меоваранд.

ТАРОНАИ САДУ БИСТУМ

Мадад аз ҷониби Худованд.

1. СУРУДИ сууд. Чашмонамро сӯи кӯҳҳо менигаронам. Мадади ман аз кучо меояд?
2. Мадади ман аз ҷониби Худованд аст, ки Ё осмон ва заминро офаридааст.
3. Ё нахоҳад гузошт, ки поят билағжад: ниғаҳбонат пинак нахоҳад кард.
4. Инак, ниғаҳбони Исроил пинак нахоҳад кард ва хоб нахоҳад рафт.
5. Худованд ниғаҳбони туст; Худованд соябони туст ба ямини ту.
6. Рӯзона офтоб туро нахоҳад зад, ва шабона – моҳ.
7. Худованд туро аз ҳар бадӣ нигоҳ хоҳад дошт, ҷонатро нигоҳдорӣ хоҳад кард.
8. Худованд баромаданатро, ва омаданатро нигоҳдорӣ хоҳад кард, аз ҳоло ва то абад.

ТАРОНАИ САДУ БИСТУ ЯКУМ

Дуо – шукрона гуфтан аст ба Худо.

1. СУРУДИ сууди Довуд. Шод шудам, вақте ки ба ман гуфтанд: «Ба хонаи Худованд биравем».
2. Пойҳои мо назди дарвозаҳои ту истодааст, эй Ерусалим, –
3. Ерусалими ободон, ҳамчун шаҳре ки комилан ба ҳам пайваस्ताаст, –
4. Ки ба он ҷо сибтҳо, сибтҳои Худованд, сууд мекарданд, то ки, мувофиқи шаҳодати Исроил, исми Худовандро ҳамд гӯянд;
5. Зеро ки дар он ҷо курсиҳои доварӣ меистод, курсиҳои хонадони Довуд.
6. Барои Ерусалим сулҳу осоиштагӣ талаб кунед: бигзор дӯстдорони ту некрӯз бошанд!
7. Бигзор сулҳу осоиштагӣ дар истехкомҳои ту бошад, ва некрӯзӣ дар қасрҳои ту!
8. Ба хоҳири бародаронам ва ёронам мегӯям, ки сулҳу осоиштагӣ бар ту бод!
9. Ба хоҳири хонаи Худованд Худои мо барои ту некӯӣ металабам.

ТАРОНАИ САДУ БИСТУ ДУЮМ

Дуо дар бораи наҷот додан аз золимон.

1. СУРУДИ сууд. Сӯи Ту чашмонамро менигаронам, эй, ки бар осмонҳо нишастай!
2. Инак, чунон ки чашмони ғуломон сӯи дасти оғоёни онҳост, чунон ки чашмони каниз сӯи дасти хотуни ӯст, ончунон чашмони мо сӯи Худованд Худои мост, то даме ки ба мо марҳамат намояд.
3. Ба мо марҳамат намо, эй Худованд, ба мо марҳамат намо, зеро ки басо мо аз таҳқир сер шудаем.
4. Басо ҷони мо аз тамасхури лоуболон ва таҳқири мағрурон сер гардидааст.

ТАРОНАИ САДУ БИСТУ СЕЮМ

Худованд ба мо дар мӯҳтоҷӣ мадад мерасонад.

1. СУРУДИ сууди Довуд. Агар Худованд бо мо намебуд, – Исроил бигӯянд, –
2. Агар Худованд бо мо намебуд, вақте ки одамон бар мо қиём карданд,
3. Он гоҳ моро зинда ба зинда фурӯ мебурданд, вақте ки хашмашон бар мо оташ гирифта буд;

4. Он гоҳ обҳо моро ғарқ мекард, селоб бар ҷони мо мегузашт;
5. Он гоҳ обҳои хурӯшон бар ҷони мо мегузашт.
6. Муборак аст Худованд, ки моро тӯмаи дандонҳои онҳо нагардонд.
7. Ҷони мо мисли мурғе аз доми сайёдон раҳо шуд; дом вайрон шуд, ва мо раҳой ёфтем.
8. Мадади мо дар исми Худованд аст, ки ӯ осмон ва заминро офаридааст.

ТАРОНАИ САДУ БИСТУ ЧОРУМ

Худованд ба некони мадад мерасонад.

1. СУРУДИ сууд. Онҳое ки ба Худованд таваккал мекунанд, мисли кӯҳи Сион ҳастанд, ки фурӯ намеғалтад, ва то абад пойдор аст.
2. Кӯҳҳо гирдогирди Ерусалим аст, ва Худованд гирдогирди қавми Худ, аз ҳоло ва то абад.
3. Зеро ки асои шарорат бар қисмати одилон қарор нахоҳад ёфт, то ки одилон дастҳои худро ба ноинсофӣ дароз накунанд.
4. Ба некони, эй Худованд, некӣ кун, ва ба онҳое ки дилашон рост аст. Валекин касоне ки ба қачравӣ моиланд,
5. Худованд онҳоро ҳамроҳи бадкирдорон равона хоҳад кард. Сулҳу осоиштагӣ бар Исроил бод!

ТАРОНАИ САДУ БИСТУ ПАНҶУМ

Суруди шодиёнаи наҷотёфтагон.

1. СУРУДИ сууд. Вақте ки Худованд асирони Сионро баргардонд, мисли хоббинандагон будем.
2. Он гоҳ даҳони мо аз ханда пур буд, ва забони мо аз тараннум; он гоҳ дар миёни халқҳо мегуфтанд: «Худованд чизҳои бузурге барои онҳо ба амал овард!»
3. Худованд бо мо қорҳои бузурге кард; мо шод гаштем.
4. Худованд асирони моро баргардонд, мисли маҷроҳи об дар ҷануби хушк.
5. Онҳое ки бо ашк кишт мекунанд, бо тараннум дарав хоҳанд кард.
6. Касе ки гириякунон рафта, халтаи тухмиро мекашонанд, бо тараннум баргашта, дарзаҳои худро хоҳад кашонд.

ТАРОНАИ САДУ БИСТУ ШАШУМ

Бе Худо тамоми ҷидду ҷаҳд бар абас мебошад.

1. СУРУДИ сууди Сулаймон. Агар Худованд хонаро бино накунад, бинокорони он бар абас меҳнат мекунад; агар Худованд шаҳро ниғаҳбонӣ накунад, посбони он бар абас чадал менамояд.
2. Бар абас шумо бармаҳал меҳезед, то бевактӣ менишинед, нони ранҷро меҳӯред, дар сурате ки Ё ба маҳбуби Худ хоб мебахшад.
3. Инак, фарзандон мерос аз ҷониби Худованд ҳастанд; самари батн муздест аз ҷониби Ё.
4. Чӣ гунае ки тирҳо дар дасти зӯровар аст, он гунаанд фарзандони айёми ҷавонӣ.
5. Хушо марде ки тирдонашро аз онҳо пур карда бошад! Хиҷил нахоҳанд шуд, вақте ки бо душманон назди дарвоза сухан ронанд.

ТАРОНАИ САДУ БИСТУ ҲАФТУМ

Тарсгорони Худо некрӯз мебошанд.

1. СУРУДИ сууд. Хушо ҳар тарсгори Худованд, ки бо роҳҳои Ё меравад!
2. Аз меҳнати кафҳои худ хоҳӣ хӯрд; ту хушбахт ҳастӣ, ва некӯӣ бо туст.
3. Занат мисли токи борвар андаруни хонаи туст, фарзандонат мисли ниҳолҳои зайтун дар гирди суфраи ту.
4. Инак, марди тарсгори Худованд чунин баракат хоҳад ёфт.
5. Худованд туро аз Сион баракат хоҳад дод, ва карруфари Ерусалимро тамоми айёми зиндагии худ хоҳӣ дид.
6. Ва фарзандони фарзандонатро хоҳӣ дид. Сулҳу осиштагӣ бар Исроил бод!

ТАРОНАИ САДУ БИСТУ ҲАШТУМ

Бигзор онҳое ки аз Сион нафрат доранд, хиҷил шаванд.

1. СУРУДИ сууд. Басо маро аз ҷавониам ба танг оварданд, – бигӯяд Исроил, –
2. Басо маро аз ҷавониам ба танг оварданд; бо вучуди ин бар ман ғолиб наомаданд.
3. Бар тахтапуштам шудгоркунандагон шудгор карданд; ҷӯякҳои худро дароз карданд.
4. Лекин Худованд одил аст: бандҳои шариронро пора-пора кард.

5. Бигзор ҳамаи бадхоҳони Сион хичил шаванд ва қафо гарданд;
6. Мисли сабзаи болои бомҳо бошанд, ки пеш аз гул карданаш хушк мешавад,
7. Ки даравгар кафи худро аз он пур намекунад, ва дарзабанд кучоқи худро,
8. Ва роҳгузарон намегӯянд: «Баракати Худованд бар шумо бод; шуморо ба исми Худованд баракат меҳоҳем».

ТАРОНАИ САДУ БИСТУ НҶҲУМ

Дуо дар бораи омурзидани гуноҳкорон.

1. СУРУДИ сууд. Аз умқҳо Туро, эй Худованд, мехонам.
2. Худовандо! Овози маро бишнава. Бигзор гӯшҳои Ту ба овози зориҳоям диққат намояд.
3. Агар Ту, эй Худованд, гуноҳхоро ба назар гирӣ, кист, эй Худованд, ки истодагӣ карда тавонад?
4. Аммо омурзиш назди Туст, то ки сахмгин бошӣ.
5. Ба Худованд умедворам, чонам умедвор аст; ва ба каломи Ё умед бастаам.
6. Чонам Худовандро мунтазир аст, зиёда аз он ки посбонон субҳидамро, посбонон субҳидамро.
7. Эй Исроил, ба Худованд умед банд, зеро ки эҳсон назди Худованд аст, ва халосӣ назди Ё бисёр аст,
8. Ва Ё Исроилро аз ҳамаи гуноҳҳои вай халосӣ хоҳад дод.

ТАРОНАИ САДУ СИҶОМ

Умед бастан ба Худо.

1. СУРУДИ сууди Довуд. Худовандо! Дилам мағрур нест, ва чашмонам ҳавобаландона нигоҳ намекунад, ва ман аз пай корҳои бузург намедавам, ва аз пай корҳои аҷоибе ки аз дастам намеояд,
2. Балки чонамро ором ва сокит мекунам, мисли кӯдаки аз сина ҷудошудае ки дар оғӯши модараш мехобад; чонам андаруни ман мисли кӯдакест, ки аз сина ҷудо карда шудааст.
3. Эй Исроил, ба Худованд умед банд, аз ҳоло ва то абад.

ТАРОНАИ САДУ СИҶО ЯКУМ

Худованд ваъдаҳои Худро ба ҷо меоварад.

1. СУРУДИ сууд. Довудро, эй Худованд, ба ёд ор, тамоми меҳнати ўро,
2. Ки ба Худованд қасам хўрда буд, ба Қодири Яъқуб назр карда буд:
3. «Зери сақфи хонаи худ дохил нахоҳам шуд, бар ҷойҳои худ нахоҳам баромад,
4. Хоб ба чашмони худ нахоҳам дод, ва ғанаб ба миҷғони худ,
5. То даме ки мақоме барои Худованд пайдо кунам, ва масканҳо барои Қодири Яъқуб».
6. Инак, дар бораи он дар Эфрот шунидаем, онро дар сахрои Ёар ёфтаем.
7. Ба масканҳои Ў меоем, ба қадамҳои Ў сачда мекунем.
8. Бархез, эй Худованд, ба оромҳои Худ биё, – Ту ва сандуки шавкати Ту.
9. Коҳинони Ту ҷомаи адолат хоҳанд пӯшид, ва порсоёни Ту тараннум хоҳанд кард.
10. Ба хоҳири бандаи Худ Довуд, рӯи масеҳи Худро барнагардон.
11. Худованд ба Довуд ба ростӣ қасам хўрдааст, ва аз он нахоҳад баргашт: «Аз самари батни ту бар тахти ту хоҳам гузошт;
12. Агар писаронат аҳди Маро нигоҳдорӣ кунанд, ва шаҳодати Маро, ки ба онҳо таълим хоҳам дод: писарони онҳо низ ба сурати абадӣ бар тахти ту хоҳанд нишаст».
13. Зеро ки Худованд Сионро баргузидааст; онро барои нишеманҳои Худ хостааст:
14. «Ин аст оромҳои Ман ба сурати абадӣ; дар ин ҷо хоҳам нишаст, зеро ки онро хостаам.
15. Ҳосилоташиро баракат хоҳам дод, камбағалонаширо аз нон сер хоҳам кард.
16. Ва коҳинонаширо ҷомаи наҷот хоҳам пӯшонид; ва порсоёнаш пайваста тараннум хоҳанд кард.
17. Дар он ҷо шоҳи Довудро хоҳам сабзонид; ҷароғе барои масеҳи Худ хоҳам барафрӯхт.
18. Душманони ўро ҷомаи хичолат хоҳам пӯшонид; валекин бар ў тоҷи ў дурахшон хоҳад шуд».

ТАРОНАИ САДУ СИЮ ДУЮМ

Хушбахтии муошират.

1. СУРУДИ сууди Довуд. Инак, чӣ хуш аст ва чӣ дилпазир, ки бародарон дар як ҷой ҳамнишин бошанд;
2. Мисли равғани некӯ бар сар, ки шорида ба риш мефурояд; ба риши Ҳорун, ки ба гиребони ридои ӯ мефурояд;
3. Мисли шабнами Ҳермӯн, ки ба кӯҳҳои Сион мефурояд, зеро ки дар он ҷо Худованд баракатро амр фармудааст; ва ҳаётро то абад.

ТАРОНАИ САДУ СИЮ СЕЮМ

Ваъдаи баракатҳои Худо.

1. СУРУДИ сууд. Ҳон, Худовандро муборак бихонед, эй ҳамаи бандагони Худованд, ки шабҳо дар хонаи Худованд меистед!
2. Дастҳои худро сӯи қудс боло кунед, ва Худовандро муборак бихонед.
3. Худованд, ки офаринандаи осмон ва замин аст, туро аз Сион баракат хоҳад дод.

ТАРОНАИ САДУ СИЮ ЧОРУМ

Мадҳ дар шаъни Худои Қодир.

1. ҲАЛЕЛУЁҲ. Исми Худовандро мадҳ кунед! Мадҳ кунед, эй бандагони Худованд,
2. Ки дар хонаи Худованд меистед: дар сахнҳои хонаи Худои мо.
3. Ҳалелуёҳ! Зеро ки Худованд некӯст; исми Ӯро бисароед, зеро ки дилпазир аст.
4. Зеро ки Худованд Яъқубро барои Худ баргузидааст, ва Исроилро ҳамчун азизи Худ.
5. Яқин медонам, ки Худованд бузург аст, ва Худованди мо аз ҳамаи худоён бартарӣ дорад.
6. Худованд ҳар чӣ хоҳад, ба амал меоварад: дар осмон ва дар замин, дар баҳрҳо ва дар ҳамаи вартаҳо.
7. Абрҳоро аз ақсои замин боло мебардорад; барқҳоро барои борон ба вучуд меоварад; бодро аз ганчинаҳои Худ берун мекунад.
8. Ӯ нахустзодагони Мисрро зарба задааст: аз одамизод то чорпо.
9. Аломот ва мӯъҷизотро ба даруни Миср фиристодааст: бар фиръавн ва бар ҳамаи ғуломони вай.
10. Ӯ халқҳои бисёрро зарба задааст, ва подшоҳони зӯрварро куштааст:

11. Сихӯн подшоҳи амӯриёнро, ва Ҷ подшоҳи Бошонро, ва ҳамаи мамлакатҳои Канъонро.
12. Ва замини онҳоро мерос додааст: мерос ба қавми Худ Исроил.
13. Худовандо! Исми Ту то абад аст. Худовандо! Зикри Ту то абадуддаҳр аст.
14. Зеро ки Худованд қавми Худро доварӣ хоҳад кард, ва бар бандагони Худ тарахҳум хоҳад намуд.
15. Бутҳои халқҳо нуқра ва тиллост, амали дастҳои одамизод.
16. Онҳо даҳон доранд, вале ҳарф намезананд; чашм доранд, вале намебинанд;
17. Гӯш доранд, вале гӯш намекунанд, дар даҳонашон низ нафасе нест.
18. Созандагонашон мисли онҳо хоҳанд буд, ва ҳар касе ки ба онҳо таваккал мекунад.
19. Эй хонадони Исроил! Худовандро муборак бихонед. Эй хонадони Ҳорун! Худовандро муборак бихонед.
20. Эй хонадони Левӣ! Худовандро муборак бихонед. Эй тарсгорони Худованд! Худовандро муборак бихонед.
21. Худованд аз Сион муборак аст, сокини Ерусалим аст. Ҳалелуёҳ!

ТАРОНАИ САДУ СИЮ ПАНЦУМ

Мадҳ дар шаъни марҳамати Худо.

1. ХУДОВАНДРО ҳамд гӯед, зеро ки некӯст; зеро ки эҳсони Ҷ то абад аст.
2. Худои худоёнро ҳамд гӯед, зеро ки эҳсони Ҷ то абад аст.
3. Худованди худовандонро ҳамд гӯед, зеро ки эҳсони Ҷ то абад аст.
4. Ҷро, ки танҳо Худаш корҳои аҷоибӣ бузурге мекунад, зеро ки эҳсони Ҷ то абад аст.
5. Ҷро, ки осмонро хирадмандона офаридааст, зеро ки эҳсони Ҷ то абад аст.
6. Ҷро, ки заминро бар обҳо густурдааст, зеро ки эҳсони Ҷ то абад аст.
7. Ҷро, ки найирҳои бузург офаридааст, зеро ки эҳсони Ҷ то абад аст:
8. Офтобро барои салтанати рӯз, зеро ки эҳсони Ҷ то абад аст;
9. Моҳ ва ситорагонро барои салтанати шаб, зеро ки эҳсони Ҷ то абад аст.

10. Үро, ки Мисрро дар нахустзодагони онҳо зарба задааст, зеро ки эҳсони Ү то абад аст;
11. Ва Исроилро аз миёни онҳо берун овардааст, зеро ки эҳсони Ү то абад аст;
12. Бо дасти тавоно ва бо бозуи тўлонӣ, зеро ки эҳсони Ү то абад аст.
13. Үро, ки баҳри Қулзумро тақсим кардааст, зеро ки эҳсони Ү то абад аст;
14. Ва Исроилро аз миёнаи он гузарондааст, зеро ки эҳсони Ү то абад аст;
15. Ва фиръавн ва лашкари вайро дар баҳри Қулзум андохтааст, зеро ки эҳсони Ү то абад аст.
16. Үро, ки қавми Худро дар биёбон бурдааст, зеро ки эҳсони Ү то абад аст.
17. Үро, ки подшоҳони бузургро зарба задааст, зеро ки эҳсони Ү то абад аст;
18. Ва подшоҳони нерумандро куштааст, зеро ки эҳсони Ү то абад аст:
19. Сихўн подшоҳи амўриёнро, зеро ки эҳсони Ү то абад аст;
20. Ва Үч подшоҳи Бошонро, зеро ки эҳсони Ү то абад аст;
21. Ва замини онҳоро мерос додааст, зеро ки эҳсони Ү то абад аст,
22. Мерос ба бандаи Худ Исроил, зеро ки эҳсони Ү то абад аст.
23. Моро дар залолати мо ба ёд овардааст, зеро ки эҳсони Ү то абад аст;
24. Ва моро аз адуёни мо халосӣ додааст, зеро ки эҳсони Ү то абад аст.
25. Ү ба тамоми башар ризку рўзӣ медиҳад, зеро ки эҳсони Ү то абад аст.
26. Худои осмонро ҳамд гӯед, зеро ки эҳсони Ү то абад аст.

ТАРОНАИ САДУ СИЮ ШАШУМ

Суруд назди наҳрои Бобил.

1. НАЗДИ наҳрҳои Бобил, он ҷо менишастем, мегиристам низ, вақте ки Сионро ба ёд меовардем.
2. Бар дарахтони бед, ки андаруни он буд, барбатҳои худро овехтем,
3. Зеро ки дар он ҷо асиркунандагони мо аз мо суханони сурудро талаб мекарданд, ва зулмукунандагони мо – шодмониро: «Барои мо аз сурудҳои Сион бихонед».

4. Чӣ тавр мо суруди Худовандро дар замини бегона бихонем?
5. Агар туро, эй Ерусалим, фаромӯш кунам, бигзор ямини ман фаромӯш шавад;
6. Забонам ба комам бичаспад, агар туро ба ёд наоварам, агар Ерусалимро бар сари шодмонии худ нагузорам.
7. Худовандо! Рӯзи Ерусалимро ба банӣ Адӯм ёдоварӣ намо, ки гуфта буданд: «Вайрон кунед, аз бунёдаш вайрон кунед!»
8. Эй духтари Бобили табоҳкор! Хушо касе ки сазои туро диҳад, барои сазое ки ба мо додаӣ.
9. Хушо касе ки кӯдакони туро гирифта, ба сахра занад.

ТАРОНАИ САДУ СИЮ ҲАФТУМ

Суруди шукрона барои мадади Худо.

1. ТАРОНАИ Довуд. Бо тамоми дилам Туро ҳамд хоҳам гуфт; дар рӯ ба рӯи худоён Туро хоҳам сароид.
2. Сӯи қасри қудси Ту сачда хоҳам кард, ва исми Туро барои эҳсони Ту ва барои ростии Ту ҳамд хоҳам гуфт; зеро ки исми Худ ва сухани Худро аз ҳар чиз бузург кардаӣ.
3. Дар рӯзе ки Туро хондам, маро иҷобат намудӣ, қувватро дар чонам афзун кардӣ.
4. Туро, эй Худованд, ҳамаи подшоҳони замин ҳамд хоҳанд гуфт, вақте ки суханони даҳони Туро бишнаванд,
5. Ва тариқҳои Худовандро хоҳанд сароид, зеро ки ҷалоли Худованд бузург аст.
6. Ҳар чанд ки Худованд баланд аст, ба замин назар мекунад, ва ҳавобаландро аз дур мешиносад.
7. Агарчи андаруни тангӣ роҳ меравам, маро зинда хоҳӣ гардонд; бар хашми душманонам дасти Худро равона хоҳӣ кард, ва ямини Ту маро начот хоҳад дод.
8. Худованд ба нафъи ман анҷом хоҳад дод. Худовандо! Эҳсони Ту то абад аст; кори дастҳои Худро тарк накун.

ТАРОНАИ САДУ СИЮ ҲАШТУМ

Корҳои аҷоибӣ Худованд.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд. Худовандо! Маро тафтиш намудаӣ, ва мешиносӣ.
2. Ту шинухези маро медонӣ; андешаҳои маро аз дур мефаҳмӣ.

3. Атвор ва кирдори маро санчидай, ва ҳамаи роҳҳоям ба Ту маълум аст.
4. Калимае ҳанӯз бар забонам нест, ки Ту, эй Худованд, онро ба куллий медонӣ.
5. Аз қафо ва аз пеш маро фаро гирифтаӣ, ва кафи Худро бар ман гузоштаӣ.
6. Ин аҷаб муаммост, ки аз донистанаш очизам: чунон баланд аст, ки онро фаҳмида наметавонам.
7. Аз Рӯҳи Ту кучо равам? Ва аз ҳузури Ту кучо гурезам?
8. Агар ба осмон бароям, он ҷо Ту ҳастӣ, ва агар дар гӯр бистар андозам, он ҷо низ Ту ҳастӣ.
9. Агар болҳои шафақи субҳро гирифта, дар аксои баҳр сокин шавам,
10. Дар он ҷо низ дасти Ту маро ҳидоят хоҳад намуд, ва ямини Ту маро дастгирӣ хоҳад кард.
11. Ва агар гӯям: «Албатта торикӣ маро ниҳон хоҳад кард, ва шаб барои ман паноҳгоҳ хоҳад шуд», –
12. Аммо торикӣ низ аз Ту пинҳон нахоҳад кард, ва шаб мисли рӯз равшан хоҳад шуд: хоҳ торикӣ бошад, хоҳ рӯшноӣ.
13. Зеро ки Ту ботинамро ба вучуд овардаӣ, маро дар батни модарам тарҳ афкандаӣ.
14. Ту роҳамд хоҳам гуфт барои он ки ба таври хеле аҷоиб офарида шудаам: аъмоли Ту аҷоиб аст, ва ҷонам инро нағз медонад.
15. Устухонҳоям аз Ту пӯшида набуд, вақте ки дар ниҳон сохта мешудам, дар тахтуссаро ба вучуд меомадам.
16. Ҷанинамро чашмони Ту дидааст, ва дар дафтари Ту ҳамаи узвҳоям навишта шудааст, ва рӯзҳои пайдо шудани онҳо, дар сурате ки ҳеҷ яке аз онҳо ҳанӯз вучуд надошт.
17. Чӣ гуна гаранбаҳост барои ман андешаҳои Ту, эй Худо, чӣ гуна бузург аст миқдори онҳо!
18. Агар онҳоро дар шумор оварам, аз рег зиёдтар аст; вақте ки бедор мешавам, ҳанӯз бо Ту ҳастам.
19. Кошки, эй Худо, шарирро ба қатл бирасонӣ! Эй хунхӯрон, аз ман дур шавед!
20. Онҳо дар бораи Ту бо найранг сухан меронанд; адуёнат исми Ту роҳ бар абас ба забон мегиранд.
21. Чӣ гуна нафрат накунам аз онҳое ки аз Ту, эй Худованд, нафрат доранд?
Ва чӣ гуна мутанаффир нашавам аз онҳое ки бар Ту қиём мекунанд?

22. Бо нафрати том аз онҳо нафрат мекунам; онҳо душманони мананд.

23. Маро, эй Худо, тафтиш намо ва диламро бишнос; маро бисанҷ ва андешаҳоямро бидон,

24. Ва бубин, ки оё роҳам қач аст? Ва маро ба роҳи некӯ андоз.

ТАРОНАИ САДУ СИЮ НҶҲУМ

Дуо дар бораи мадад расондан бар зидди душманоне ки ҳуҷум мекунанд.

1. БАРОИ сардори муғанниён. Таронаи Довуд.

2. Маро, эй Худованд, аз одами бад бираҳон; аз шахси золим маро муҳофизат намо,

3. Ки онҳо дар дил қасдҳои бад доранд, ҳар рӯз ҷангу ҷидол ба миён меоваранд.

4. Забони худро ба сони мор тез мекунанд; захри афӣи зери лабҳои онҳост. Село.

5. Маро, эй Худованд, аз дасти шарир нигоҳ дор, аз золим маро муҳофизат намо, ки онҳо қасд доранд пойҳои маро лағжонанд.

6. Мағрурон барои ман қапқон ва камандҳо пинҳон кардаанд, дар сари роҳ дом ниҳодаанд, тузоқҳо барои ман шинондаанд. Село.

7. Ба Худованд гуфтам: «Ту Худои ман ҳастӣ! Ба овози зориҳоям, эй Худованд, гӯш андоз!

8. Худовандо! Худовандо! Эй қуввати наҷотам! Дар рӯзи ҳарбу зарб сари маро пӯшидаӣ.

9. Орзуҳои шарирро, эй Худованд, ба иҷро нарасон; қасди бадашро ба амал набарор, то ки ҳавобаланд нашавад». Село.

10. Бигзор сари онҳоеро, ки гирди маро гирифтаанд, ҳабосати лабҳои худашон бипӯшад.

11. Бигзор бар онҳо аҳгарҳо фуру резад; бигзор онҳо дар оташ фуру ғалтанд, ва дар ҷарҳо, то ки барҳоста натавонанд.

12. Шахси бадзабон дар замин қоим нахоҳад шуд; золимиро бадӣ ба дом дароварда, шикаст хоҳад дод.

13. Медонам, ки Худованд ба мазлумон додгарӣ ва ба мискинон инсоф хоҳад кард.

14. Ба яқин одилон исми Туро ҳамд хоҳанд гуфт; росткорон ба ҳузури Ту сокин хоҳанд шуд.

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУМ

Дуо дар бораи мадад расондан бар зидди шарирон.

1. ТАРОНАИ Довуд. Худовандо! Туро мехонам, сӯи ман шитоб намо; ба овозам гӯш андоз, вақте ки Туро мехонам.
2. Бигзор дуоям ба ҳузури Ту мисли бухур мақбул афтад, ва боло кардани кафҳоям мисли ҳадияи шом.
3. Бар даҳонам, эй Худованд, посбоне бимон, ва дари лабҳоямро ниғаҳбонӣ намо.
4. Диламро ба чизи бад моил нагардон, то ки дар роҳи шарорат бо шахсони бадкирдор амал накунам, ва аз нозу неъматӣ онҳо начашам.
5. Одил маро бизанад – эҳсон аст; ва маро мазаммат намояд – равған аст барои сарам, ва сарам ба он монӣ нахоҳад шуд; зеро ки ҳанӯз дуоям бар зидди кирдорҳои бади онҳост.
6. Доварони онҳо аз болои саҳра партофта хоҳанд шуд, ва он гоҳ суханони маро хоҳанд шунид, зеро ки хуш аст.
7. Мисли он ки замин аз шудгор пора-пора мешавад, устухонҳои мо дар даҳони гӯристон пароканда хоҳад шуд.
8. Аммо чашмонам сӯи Туст, эй Худованд, Худованд! Ба Ту паноҳ мебарам, ҷонамро нобуд накун.
9. Маро аз доме ки барои ман ниҳодаанд, нигоҳдорӣ намо; ва аз тузоқҳои бадкирдорон.
10. Шарирон дар домҳои худ хоҳанд афтад, дар сурате ки ман сихат саломат хоҳам гузашт.

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУ ЯКУМ

Дуо дар бораи мадад расондан дар вақти душвориҳо.

СУРУДИ таълимии Довуд; дуои ӯ, вақте ки дар мағора буд.

1. Бо овози худ сӯи Худованд фарёд мекашам, бо овози худ сӯи Худованд зорӣ мекунам.
2. Андӯхамро пеши ӯ изҳор менамоем; тангиамро пеши ӯ баён мекунам.
3. Вақте ки рӯхам дар ман аз ҳол мерафт, Ту тариқи маро медонистӣ; дар роҳе ки меравам, доме барои ман пинҳон кардаанд.
4. Ба тарафи рост назар андоз ва бубин, ки каси ба ман шиносе нест; гурезгоҳе бароям боқӣ намондааст: касе нест, ки ғами ҷонамро бихӯрад.

5. Сӯи Ту, эй Худованд, фарёд кашидам ва гуфтам: «Ту паноҳгоҳи ман ҳастӣ, ва насибаи ман дар замини зиндаҳо.
6. Ба тазарруам диққат намо, зеро ки бисёр бемаҷол шудаам; маро аз таъқибкунандагонам халосӣ деҳ, зеро ки аз ман пурзӯртаранд.
7. Чонамро аз зиндон берун ор, то ки исми Ту ро ҳамд гӯям; одилон дар ман ифтихор хоҳанд кард, вақте ки Ту ба ман тавачҷӯҳ намоӣ».

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУ ДУЮМ

Дуо дар бораи ҷимоят кардан аз душманон.

1. ТАРОНАИ Довуд. Худовандо! Дуои маро бишнавар, ба зориҳоям гуш андоз; дар садоқати Худ маро аз рӯи адолати Худ иҷобат намо.
2. Ва бо банди Худ ба муурофия набиё, зеро ҳеҷ як зиндае нест, ки пеши Ту сафед шуда тавонад.
3. Зеро ки душман чонамро таъқиб менамояд, ҳаётамро ба замин яксон кардааст, маро дар зулмот сокин гардондааст, мисли онҳое ки аз қадим мурдаанд.
4. Ва рӯхам дар ман беҳол шудааст; дилам андаруни ман дар ҳайрат афтадааст.
5. Айёми қадимро ба ёд меоварам; ҳамаи корномаҳои Ту ро аз ҳаёл мегузаронам; дар бораи амали дастҳои Ту фикру ҳаёл мекунам.
6. Дастҳоямро сӯи Ту дароз мекунам; чонам мисли замини беоб ташнаи Туст. Село.
7. Ба зудӣ маро иҷобат намо, эй Худованд! Рӯхам ҳаста шудааст; рӯи Худро аз ман пинҳон надор, ки мабодо мисли фуруравандагони гӯр гардам.
8. Саҳаргоҳон эҳсони Худро ба ман бишнавар, зеро ки ба Ту таваккал кардаам; тариқеро, ки бо он биравам, ба ман маълум намо, зеро ки чонамро сӯи Ту нигаронидаам.
9. Маро аз душманонам халосӣ деҳ, эй Худованд! Ба Ту паноҳ мебарам.
10. Маро таълим деҳ, то ки иродаи Ту ро ба ҷо оварам, зеро ки Худои ман Ту ҳастӣ; бигзор рӯҳи неки Ту маро ба замини ҳамвор ҳидоят намояд.
11. Ба хошири исми Худ, эй Худованд, маро зинда гардон; аз рӯи адолати Худ чонамро аз тангӣ берун ор.
12. Ва аз рӯи эҳсони Худ душманонамро нест кун, ва ҳамаи ҳасмҳои чонамро нобуд кун, зеро ки ман банди Ту ҳастам.

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУ СЕЮМ

Дуо дар бораи баракат додан ба қавми баргузида.

1. ТАРОНАИ Довуд. Муборак аст Худованд, ки кӯхпораи ман аст; Ў дастҳоямро ҳарбу зарб, ва ангуштонамро чанг меомӯзад.
2. Ў эҳсони ман аст ва қалъаи ман, паноҳгоҳи ман аст ва раҳокунандаи ман, сипари ман аст, ва ба Ў паноҳ мебарам; қавми маро зердасти ман мегардонад.
3. Худовандо! Чист одам, ки ўро бишносӣ? Ва фарзанди инсон, ки ўро ба назари эътибор гирӣ?
4. Одамизод мисли як нафас аст: рӯзҳои вай мисли сояи даргузар аст.
5. Худовандо! Осмони Худо ро ҳамонида, нузул намо; ба кӯхҳо даст бирасон, то ки дуд кунанд.
6. Барқхоро барқ занонда, онҳоро пароканда соз; тирҳои Худо ро фиристода, онҳоро ҳаросон намо.
7. Дасти Худо ро аз афроз бифрифт; маро бираҳон ва маро аз обҳои бисёр халосӣ дех, яъне аз дасти мардуми аҷнабӣ,
8. Ки даҳонашон суханони ботил мегуяд, ва яминашон ямини бардурӯғ аст.
9. Худоё! Дар шаъни Ту суруди наве мехонам, бо уди даҳтор Туро месароям,
10. Ки подшоҳонро Ту наҷот мебахшӣ, ва бандаи Худ Довудро аз шамшери қотил раҳо мекунӣ.
11. Маро бираҳон ва маро аз дасти мардуми аҷнабӣ халосӣ дех, ки даҳонашон суханони ботил мегӯяд, ва яминашон ямини бардурӯғ аст;
12. То ки писарони мо дар ҷавонии худ мисли ниҳолҳо нашъунамо ёбанд; духтарони мо мисли сутунгӯшаҳои кандакории кӯшкҳо зебо бошанд;
13. Анборҳои мо пуропур шуда, аз ҳар навъ нозу неъмат таъмин намоянд; рамаҳои мо ҳазорҳо карат афзуда, бевар-бевар дар ҷарогоҳҳои мо ҷарида гарданд;
14. Барзаговҳои мо зери бор монанд; на мусибате ба амал ояд, на хуруҷе, на фиғоне дар кӯчаҳои мо.
15. Хушо қавме ки аҳволаш чунин аст! Хушо қавме ки Худованд Худои ўст!

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУ ЧОРУМ

Ҳамд дар шаъни марҳамат ва адолати Худо.

1. ҲАМДУ санои Довуд. Туро, эй Худои ман, ки Подшоҳ ҳастӣ, болобардор хоҳам кард, ва исми Туро муборак хоҳам хонд то абад.
2. Ҳар рӯз Туро муборак хоҳам хонд, ва исми Туро мадҳ хоҳам кард то абад.
3. Худованд бузург аст ва бениҳоят мамдӯҳ; ва бузургии Ӯ беҳадду беканор аст.
4. Аъмоли Туро насл бо насл ситоиш хоҳад намуд, ва қудрати Туро ривоят хоҳад кард.
5. Дар бораи шукӯҳу шавкати ҷалоли Ту ва корномаҳои аҷоибӣ Ту фикру хаёл хоҳам кард.
6. Ва дар бораи қуввати қорҳои сахмгини Ту сухан хоҳанд ронд; ва бузургии Туро нақл хоҳам кард.
7. Зикри меҳрубониҳои бисёри Туро ифода хоҳанд намуд, ва адолати Туро тараннум хоҳанд кард.
8. Худованд бахшанда ва раҳим аст, собир ва серэхсон.
9. Худованд барои ҳама некӯст, ва марҳаматҳои Ӯ бар тамоми аъмоли Ӯст.
10. Туро, эй Худованд, тамоми аъмолат ҳамд мегӯяд, ва порсоёнат Туро муборак мехонанд;
11. Аз ҷалоли малакути Ту сухан меронанд, ва қудрати Туро тавсиф менамоянд;
12. То ки қудрати Ӯро ба банӣ одам маълум кунанд, ва ҷалоли шавкати малакути Ӯро.
13. Малакути Ту малакути ҳамаи замонҳост, ва ҳукмфармоии Ту дар ҳамаи наслҳост.
14. Худованд ҳамаи афтодагонро дастгирӣ мекунад, ва ҳамаи хамадақоматонро рост мегардонад.
15. Чашмони ҳама сӯи Ту интизор дорад, ва Ту ризки онҳоро дар вақташ мерасонӣ.
16. Дасти Худро мекушӣ, ва ҳамаи зиндаҳоро ба дилхоҳашон сер мекунӣ.
17. Худованд дар ҳамаи тариқҳои Худ одил аст. ва дар тамоми аъмоли Худ пур аз эҳсон аст.
18. Худованд наздик аст ба ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд, ба ҳамаи онҳое ки Ӯро ба ростӣ мехонанд.
19. Хоҳиши тарсгорони Худро ба ҷо меоварад, ва истифосаи онҳоро мешунавад, ва онҳоро наҷот медиҳад.

20. Худованд ҳамаи дӯстдорони Худо нигаҳбонӣ мекунад, ва ҳамаи шариронро нест хоҳад кард.

21. Даҳонам ҳамду санои Худовандро мегӯяд, ва тамоми башар исми қуддуси Ёро муборак мехонад то абад.

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУ ПАНЦУМ

Худованд умедворони Худо нигаҳбонӣ менамояд.

1. ҲАЛЕЛУЁҲ. Эй ҷонам, Худовандро мадҳ намо.

2. Тамоми умри худ Худовандро мадҳ хоҳам кард; то даме ки вучуд дорам, Худои худро хоҳам сароид.

3. Ба мирон таваккал накунед, ба фарзанди одам, ки дар вай наҷоте нест:

4. Рӯҳи вай берун меравад, вай ба хоки худ бармегардад; дар ҳамон рӯз андешаҳои вай нест мешавад.

5. Хушо касе ки Худои Яъқуб мададгори ӯст, ва умеди ӯ бар Худованд Худои ӯст,

6. Ки Ё осмон ва заминро офаридааст, ва баҳр ва ҳар чиро, ки дар онҳост; Ё ростиро то абад нигаҳбонӣ мекунад;

7. Ба ситамкашон додгарӣ мекунад, ба гуруснагон нон медиҳад; Худованд бандиёро озод мекунад.

8. Худованд чашми кӯронро мекушояд; Худованд хамидақоматонро рост мегардонад; Худованд одилонро дӯст медорад.

9. Худованд ғарибонро нигаҳбонӣ менамояд, ятимон ва бевазанонро тақвият медиҳад, ва роҳи шариронро қач мекунад.

10. Худованд подшоҳӣ хоҳад кард то абад, Худои ту, эй Сион, то абадуддахр. Ҳалелуёҳ!

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУ ШАШУМ

Мадҳ дар шаъни Худованди Қодир.

1. ҲАЛЕЛУЁҲ. Зеро ки некӯст Худои моро сароидан; зеро ки ин дилпазир аст: ҳамду санои шоиста аст.

2. Худованд Ерусалимро бино мекунад, парокандагони Исроилро чамъ меоварад;

3. Дилшикастагонро шифо мебахшад, ва чароҳатҳои онҳоро мебандад;

4. Микдори ситораҳоро ба ҳисоб мегирад: ҳамаи онҳоро бо номҳашон мехонад.

5. Худованди мо бузург аст ва пурқувват; хиради ӯ беҳадду беканор аст.
6. Ҳалимонро Худованд таквият медиҳад; шариронро то ба замин паҳт мезанад.
7. Дар шаъни Худованд бо шукрона суруд хонед; Худои моро бо барбат бисароед,
8. Ки ӯ осмонро бо абрҳо мепӯшонад, барои замин борон муҳайё мекунад, бар кӯҳҳо алаф месабзонад.
9. Ба чорпо хӯрок медиҳад, ва ба бачаҳои зоғ, ки сӯи ӯ мехонанд.
10. На ба иқтидори асп рағбат дорад, на ба соқҳои одам таваҷҷӯҳ мекунад:
11. Худованд ба тарсгорони Худ таваҷҷӯҳ менамояд, ва ба онҳое ки ба эҳсони ӯ умедворанд.

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУ ҲАФТУМ

Ҳамд дар шаъни Худо, ки Довари Исроил аст.

1. ХУДОВАНДРО, эй Ерусалим, ситоиш бикун; Худои худро, эй Сион, мадҳ намо;
2. Зеро ки ӯ ғалақаҳои дарвозаҳоятро мустаҳкам мекунад; фарзандонатро андаруни ту баракат мефармояд.
3. Дар ҳудуди ту сулҳу осоиштагӣ барқарор менамояд; туро аз мағзи гандум сер мегардонад.
4. Сухани Худо ба замин мефиристад: сухани ӯ бағоят зуд паҳн мешавад.
5. Барфро мисли пашм меборонад; қиравро мисли хокистар мепошад.
6. Жолаи Худо мисли нонҳои майда мепартояд; кист, ки пеши сармои ӯ истода тавонад?
7. Каломи Худо мефиристад ва онҳоро об мекунад; боди Худо мевазонад, ва обҳо ҷорӣ мешавад.
8. Каломи Худо ба Яъқуб баён намудааст, фароизи Худ ва дастурҳои Худо ба Исроил.
9. Ба ҳеч як халқ чунин накардааст, ва дастурҳоро онҳо намедонанд. Ҳалелуёҳ!

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУ ҲАШТУМ

Тамоми ҷаҳон Худовандро ҷалол медиҳад.

1. ҲАЛЕЛУЁҲ. Худовандро аз осмонҳо мадҳ кунед; Ёро дар афрозҳо мадҳ кунед.
2. Ёро мадҳ кунед, эй ҳамаи фариштагони Ё; Ёро мадҳ кунед, эй ҳамаи лашкарҳои Ё.
3. Ёро мадҳ кунед, эй офтоб ва моҳ; Ёро мадҳ кунед, эй ҳамаи ситорагони нур.
4. Ёро мадҳ кунед, эй фалакулафлок, ва эй обҳои фавқи осмонҳо.
5. Исми Худовандро мадҳ мекунад, зеро ки Ё амр фармудааст, ва онҳо офарида шудаанд.
6. Ва онҳоро қоим доштааст то абад; ва қонуне муқаррар намудааст, ва аз он нахоҳанд даргузашт.
7. Худовандро аз замин мадҳ кунед, эй наҳангон ва ҳамаи вартаҳо;
8. Эй оташ ва жола, эй барф ва дуд, эй боди тунд, ки каломи Ёро ба ҷо меоварӣ;
9. Эй кӯҳҳо ва ҳамаи талҳо, эй дарахтони мевадор ва ҳамаи арзҳо;
10. Эй ҳайвонҳо ва ҳамаи чорпоён, эй хазандагон ва мурғони болдор;
11. Эй подшоҳони замин ва ҳамаи қабилаҳо, эй мирон ва ҳамаи доварони замин;
12. Эй ҷавонон ва бокираҳо низ, эй пирон ва наврасон.
13. Исми Худовандро мадҳ мекунад, зеро ки танҳо исми Ё олишан аст, шукӯҳи Ё бар замин ва осмон аст.
14. Ва Ё шоҳи қавми Худро баланд бардоштааст, то ки ҳамду санои шавад дар шаъни ҳамаи порсоёни Ё, дар шаъни банӣ Исроил, ки қавми муқарраби Ё ҳастанд. Ҳалелуёҳ.

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУ НҲҲУМ

Ҳамаи порсоён Худовандро ҷалол медиҳанд.

1. ҲАЛЕЛУЁҲ. Дар шаъни Худованд суруди наве бихонед; ва ҳамду санои Ёро дар шӯрои порсоён.
2. Бигзор Исроил дар Офаридагори худ шодӣ кунад; фарзандони Сион дар Подшоҳи худ хурсандӣ кунанд;
3. Исми Ёро дар рақс мадҳ намоянд; бо даф ва барбат Ёро бисароянд,
4. Зеро ки Худованд ба қавми Худ тавачҷӯҳ мекунад, ҳалимонро бо начот шукӯҳ мебахшад.
5. Бигзор порсоён дар ҷалол хушнӯд шаванд, бар бистарҳошон тараннум кунанд;

6. Мадҳияҳои Худо дар даҳонашон бошад, ва шамшери дудаме дар дасташон,
7. То ки аз халқҳо интиқом гиранд, қабилаҳоро мазаммат намоянд:
8. Подшоҳони онҳоро бо занҷирҳо бандӣ кунанд, ва калоншавандаҳои онҳоро бо завлонаҳои оҳанин;
9. Бар онҳо довариро, ки навишта шудааст, ба амал оваранд; ин барои ҳамаи порсоёни Ё шавкат хоҳад буд. Ҳалелуёҳ!

ТАРОНАИ САДУ ПАНҶОҲУМ

Тамоми махлуқот Худовандро мадҳ менамоянд.

1. ҲАЛЕЛУЁҲ. Худовандро дар қудси Ё мадҳ кунед; Ёро дар фалаки қуввати Ё мадҳ кунед.
2. Ёро дар қудрати Ё мадҳ кунед; Ёро мувофиқи бузургии азамати Ё мадҳ кунед.
3. Ёро бо навохтани шох мадҳ кунед; Ёро бо уд ва барбат мадҳ кунед.
4. Ёро бо даф ва рақс мадҳ кунед; Ёро бо созҳо ва най мадҳ кунед.
5. Ёро бо шақшақаҳои хушнаво мадҳ кунед; Ёро бо шақшақаҳои баландовоз мадҳ кунед.
6. Бигзор ҳар кӣ нафас мекашад, Худовандро мадҳ кунад. Ҳалелуёҳ!